

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

VATRA IZ ŠATORA

Gipsy Smith

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

(zbirka propovedi)

Sadržaj

<u>DODIR GOSPODNJI</u>	1
<u>HAJDE ZA MNOM!</u>	9
<u>POTPUNO ISTREBLJENJE</u>	17
<u>KONACAN IZBOR</u>	27
<u>IZGUBLJENI HRIST</u>	36
<u>NOVORODENJE</u>	48
<u>PABIRCENJE ZA BOGA</u>	57
<u>JA SAM PASTIR DOBRI</u>	70
<u>POKAJTE SE!</u>	76
<u>BORBA I RADOST SPASENJA</u>	86
<u>SAKRIVENI U HRISTU</u>	94
<u>VERA KOJA SPASAVA</u>	106
<u>OTISAO JE ZALOSTAN</u>	112
<u>ZNACI NOVOGA RODENJA</u>	121
<u>Biografija</u>	129

DODIR GOSPODNJI

"I odmah Isus oseti u sebi silu što izađe iz Njega, i obazrevši se na narod reče: Ko se to dotače mojih haljina? I rekoše Mu učenici Njegovi: Vidiš narod gde Te turka, pa pitaš: Ko se dotače mene?" (Mk. 5,30–31)

Želim govoriti o ovoj ženi koja je mnogo pretrpela od mnogih lekara, a ipak joj nije bilo bolje, već naprotiv, gore. Tako govori Marko. Kad Luka iznosi ovu priču, on izostavlja tu sitnicu o lekarima, jer je i sam bio lekar. Marko nema skrupula i kaže da su svi njeni pokušaji da bude isceljena – a bilo ih je mnogo – bili najbolji koje je mogla pronaći, najveštiji i najmudriji doktori. No ipak su svi njeni pokušaji ostali bez uspeha, samo muka, samo nada koja je završila u očaju, te joj je na kraju bilo gore nego na početku.

Ova žena predstavlja mnoge od nas. Možda vi žudite za duhovnim isceljenjem, za zadovoljstvom duše, za svetlom. Možda se vi pokušavate izvući iz gliba očaja; možda želite da vam se lanci pokidaju i da verige slome. Kažete da želite sigurnost oproštenja greha i mir s Bogom. Verujete da i za vas postoji ono o čemu hrišćani govore; verujete u ono što Biblija govori o smrti i uskrsnuću Sina Božjega; nekako maglovito verujete da je to i za vas, ali nikako to da i dobijete; jurite za tim, ali nikako to ne nalazite; gladujete, a nikako da se nasitite; uvek žedate, a nikako da se napijete te "žive vode".

O, sa koliko nadrilekara neki od vas su se savetovali, koliko ste zemaljskih lekova spremni bili uzeli, koliko ste duhovnih doktora poslušali! A neki od vas ste čak čitavo svoje vreme jurili za

koje–kakvim religijskim šarlatanima!

U ovom gradu nije bilo propovednika u poslednjih dvadeset godina kojega niste slušali. Hvalite se, da nije bilo ni jednog bogoslužjenja u vašem dosegu na kojem niste bili. Vi ste "sedeli u prvim redovima, grejali klupe, vi religijske lutalice. Ne smejte se, želim da vidite sami sebe. Spremni ste bili poslušati bilo koga, svaku novotariju, svaku veliku osobu, svaku senzacionalnu priču, svaku poruku koju je stvorio čovek. Ali kroz to niste primili isceljenje, a kad bih vas ja mogao pogledati kroz Božji mikroskop, mikroskop Golgote, video bih da ste danas gore nego što ste bili pre deset godina bez obzira na sve vaše pokušaje da se spasite. Sa svim svojim nastojanjima da postanete sveti i pravedni, danas ste gore nego ikada.

A sad ste došli da čujete i ovoga propovednika (*misli na sebe*). Ali dopustite mi da odmah na početku budem jasan. Ja vas ne mogu spasiti. To je van moje moći. Ali poznajem Jednoga koji to može; niko drugi nije poput Njega. On je jedini lekar, On je najveći doktor, On je najdivniji lekar kad preuzme slučaj; On može izlečiti svaku bolest. On odlazi do korena bolesti. On ne greši. On se nikada ne vara. On se nikada ne opravdava. On se nikada ne ispričava ako ste svesni greha i žudite za isceljenjem. Predajte mu svoj slučaj i On će vas izlečiti, potpuno, večno. Svi jadni, propali pokušaji koje ste videli u socijalnim, religijskim i duhovnim reformama, sva otpadništva, padovi i zablude koje ste videli oko sebe, sve je to bilo zato, jer Hristos tamo nije dobio svoju šansu. Dajte Hristu šansu i On će vas potpuno isceliti!

Da, prijatelji moji, i vaše je isceljenje u isceljenju ove žene. To možda zvuči staromodno, ali više je istine u tome nego što to možete shvatiti. Poslušajte! Isceljenje te žene jeste i vaše isceljenje. Njeno je isceljenje u stopu pratilo neuspehe drugih. Hristovo isceljenje uvek dolazi tada, kad ljudi dođu do kraja svojih pokušaja, tada Isus Hrist pruža svoju ruku, pokazuje svoju Svemoć i potvrđuje se kao silni Spasitelj. On je divan Isus. O, ne trebate vi nadržilekara, vi trebate Specijalistu. Ne

trebate vi propovednika, ni misionara, ni lep uticaj misije, ni divne pesme koje pevamo, ni nekog velikog pripovedača, govornika ili briljantnog predavača, ni da se dobro upoznate s knjigama i školama; vi trebate Isusa – i samo Isusa.

Ne trebate vi Bibliju, jer "slovo ubija". Možete je dobro poznavati, možete je pročitati ne znam koliko puta, ali dok ona ne prođe kroz vas, nimalo nećete biti bolje. Ne radi se tu o odlascima i dolascima u crkvu i iz crkve. Niti se radi o nekom izvođenju, o religioznom ritualu. Isceljenje se nalazi u Isusovoj prisutnosti, u Njemu samom.

Ubrzo nakon obraćenja moga oca, naši su šatori stajali u predgrađu Cambridgea. U onim danima moj otac nije mogao čitati Bibliju; on je bio samo grub Ciganin, ali je bio spašen i činio je najbolje što je znao sa svojom decom, koja su rano ostala bez majke. Tako, pre nego je odlazio u krevet; običavao je pevati i moliti se, svake večeri. I znate, kad je on sa svojih petoro dece zapevao, moglo nas se čuti poljima daleko. I sad mogu videti svoga oca kako jedne mračne, zimske noći kaže: "Pre nego odemo u krevet, dragi moji, otpevaćemo pesmu ili dve", i počeo bi pevati. Nismo imali pojma da ljudi preko polja čuju naše pevanje i da dolaze bliže da čuju o čemu pevamo i da se zaustavljaju dok molimo. Bilo je čudno čuti Ciganina da moli u svom šatoru. Ljudi to nisu očekivali.

Jedna žena, čuli smo kasnije, u svojoj je savesti bila pogođena radi greha, te je rekla: "Ovaj grub Ciganin moli; ne moli da ga ja čujem, jer ni ne zna da sam ovde, niti moli za druge ljude da ga čuju, jer ne zna da ga iko može čuti. Ovaj Ciganin moli. Kako to? Ja sam odrasla na uz veronauku; moja je majka bila dobra žena; dolazim iz hrišćanskog doma; ja sama sam majka i nikada ne molim za svoju decu." Strela presvedočenja probola je njenu dušu te je otišla kući s bolom u srcu, s bolom koji ne nestaje tako lako. Neko vreme nikome ništa nije o tome govorila, ćutala je, ali je podnosila nešto od one muke koju je David osećao kada je rekao: "Prećutati sam hteo, ali mi kosti klonuše... Danju

i noću ruka me tvoja tištalala, snaga mi se trošila ko za letnih žega..."

A kažem vam, kad svetlo Božje svetosti zasja u dušu punu krivice, ono stvara muku. Jedne je večeri njen muž došao s posla kući i video da se nešto događa. Primećivao je to već nekoliko dana, te je zapitao: "Mary, šta se događa?" Nije odgovorila. "Mary, jesi li bolesna?", pitao je opet. Ali je ona i dalje ćutala. "Znam da je tako jer već nekoliko dana vidim promenu u tebi, rekao je, "poći ću po lekara", te je i otišao. Čim je izašao kroz vrata, ona je poslala sina do našeg starog šatora, a kad je došao, rekao je mome ocu: "Gospodine, moja vas je majka pre nekoliko nedelja čula kako molite i otada više nije sretna. Želi znati biste li hteli doći i moliti za nju."

Naš je otac rekao: "Svakako", te je i otišao, a kad je stigao tamo, našao je jadnicu kako vapi za milošću. Ubrzo nakon što joj je predočio Božji plan spasenja, i ona se počela radovati u Hristu. Prihvatila je Hrista i njeno je breme spalo. Njene su suze postale "teleskopi" kroz koje je mogla videti Isusa. U međuvremenu je došao lekar sa njenim mužom. Pogledala je u lekara i rekla: "Doktore, pronašla sam ga, pronašla sam ga!" A on je zapitao: "Dobra moja ženo, koga ste to pronašli?" "O, gospodine", rekla je, "moja je jedna duša bila gladna Isusa i sad sam Ga pronašla!" "Dobro", rekao je lekar, "onda ne trebate mene, jer imate najboljeg Lekara kojega je svet ikada video."

I to je upravo ono što vam ja želim reći; vi ne trebate tu ovu ili onu jednu stvar, već samog Isusa. Ne trebate vi propovednike. Mi smo samo prsti koji pokazuju, mi smo samo glasovi koji vapse, ali neka je blagoslovljen Bog, mi vam pokazujemo i vapimo i govorimo jednim jedinim glasom u ovom trenutku: "Samo Isus može učiniti bespomoćnog grešnika dobrim!" Samo Isus; sva vaša vlastita nastojanja na kraju bedno završavaju. Možete slušati propovednike, možete izgovarati molitve, možete ići u crkvu, možete prisustvovati Večeri Gospodnjoj, možete slušati šarlatane, možete juriti za nadrilekarima, možete čitati knjige, možete čeznuti za isceljenjem,

žudeti za mirom i pitati se kad će to stići do vas. Nikada neće doći do vas dok ne dođete Hristu. Pet iskrenih minuta s Isusom Hristom isceliće vaše nevolje – ništa drugo. To je prva stvar koju želim reći.

Druga je ovo: postoji ogromna razlika između guranja oko Isusa i dodirivanja Isusa. Šest stotina hiljada ljudi napustilo je Egipat i krenulo u obećanu zemlju, a da nikada nisu u nju stigli. Samo su je dva čoveka iz toga mnoštva ugledala. Oni su je dodirnuli; drugi su se samo gurali oko nje, ali su ostavili svoje kosti u pustinji. Mnogo je ljudi bilo kod ribnjaka Vitesde, ali je samo jedan ušao u njega kad se pokrenula voda koja je isceljivala, drugi su se samo gurali oko njega. A ovde se u isto vreme oko Isusa guralo mnoštvo ljudi; neki su bili radoznali, drugi uzbuđeni, treći Ga kritikuju, ali svi su se gurali. No jedna žena Ga je samo dodirnula i to je sve učinilo drugačijim – njen život se promenio.

Koji ste od njih vi? Jeste li ga dodirnuli ili Ga samo gurate? Neki od vas Ga guraju samo nedjeljama, neki Ga guraju samo na veronauku ili u crkvi. Gurate ga, barem neki od vas, dok vam kosa ne posedi. Za ime Božje, kažem vama – to vam kažem da vas potaknem, da vas probudim – za ime Božje govorim vama, "slatkim" polaznicima crkve, "laktašima", vi Ga nikada niste dodirnuli; mnogi od vas Ga nikada niste dodirnuli. Da ste Ga dodirnuli, vaš bi život bio drukčiji, jer šta god Isus dotakne, proslavi se i promeni se.

Koji ste vi? Duboko u svom srcu to znate. Nemojte se izvinjavati, nemojte se vrpeljiti; nemojte lepo vas molim, odmaknuti od glavne stvari. Jeste li došli do živog, spasiteljskog dodira Sina Božijega? To bi ste, naime, znali da jeste. Ja ne verujem u onu nauku koja govori da ste hrišćanin a da to ne znate. Ja verujem da je sredstvo učutkivanja vaše savesti kad se govori mir, a mira nema. Ne možete biti probuđeni, a da to ne znate; ne možete jesti, a da to ne znate; ne možete ići u crkvu, a da to ne znate; ne možete mi reći da neko može biti nanovo rođen, biti "novo stvorenje", biti oslobođen od lanaca greha, da mu noć bude pretvorena u dan, slepoća u vid, pakao u nebo, a da to ne zna.

Poslušajte! Ova je žena to znala, a i vi ćete znati kad Ga se zaista i dotaknete.

To je jedna od najsigurnijih stvari u Božijem svetu da čovek, koji pogleda u Isusovo lice i po veri kaže: "Ti si moj Spasitelj", dobiva u svoju dušu radost radi koje će jednoga dana nebo odzvanjati alelijama. Čovek koji može pogledati u Isusovo lice i reći: "Ti si moje svetlo i moja pesma; moji su gresi uklonjeni; moji su lanci slomljeni; moj Gospod i moj Bog", u svetlu je dolazeće slave. Ako nije na nebu, onda je u predvorju neba i siguranje kao da je tamo već bio hiljadu godina. Jer kad Bog dohvati jednog čoveka, On ga ne ispušta iz svog zagrljaja. Gospod Bog Svemoćni vas čuva!

Jeste li Ga dotakli? Znete li to? Ne pitam vas šta još znate, ali jeste li sigurni u tu jednu stvar? Blaženo jamstvo! Verska sigurnost jeste sigurnost vere. To je temelj, podloga, čvrsta stena ispod čovečjih nogu na kojoj može stajati i reći svetu: "Besni, drmaj, zavijaj, udaraj, ječi poput groma i munje, ali to je samo ljuljanje kolenke dok se uspavljujem u rukama Onoga koji me spasio i koji me čuva po svom milosrđu." Jeste li shvatili? Znete li to? Jeste li sigurni u to? Jer to je ono na što vas je On pozvao.

Kažete: "Ne govoriš li nam nešto što nije u toj priči." Ne, sve je to tamo. Žena je ušla u mnoštvo odostraga; mogu je čuti dok dolazi polako, zgrbljena. Jedva hvatajući dah tako da ne može glasno ni govoriti te gotovo bez glasa šapće, ali ipak govori: "Kad bi samo mogla dotaći skuta Njegovog ogrtača, bila bi isceljena." Kao da govori: "U vlaknima Njegova ogrtača dovoljno je sile da spasi jednu ženu." To je vera koja pobeđuje Božanstvo. "Samo da dospem do Njega i bitću nova žena."

Poslušajte! Ona je znala da nije isceljena, a ipak je rekla: "Biću", i dotakla Ga se. Šta je sledilo? Bila je isceljena. Naredni stih govori: "Isus odmah oseti u sebi, da je sila izišla iz njega, okrenu se..." Šta nas to uči? Da će ova, brate moj, staromodna i prezrena nauka uskrsnuti

crkvu; da Njegov Duh govori mom duhu da sam rođen od Boga. To je nauka. To nije nova priča. Isus je to znao i žena je to znala. Isus će znati i vi ćete znati kad se progurate kroz gomilu – što god ta gomila za vas bila – i ustrajete da ga dotaknete.

Jeste li Ga dotakli? Znam da ste član crkve, ali jeste li se dotakli Isusa? Znam da ispovedate veru, no posedujete lek?

Imate li to iskustvo? Jer pozvani ste da stavite nogu neprijatelju na vrat i da od sreće skačete. Jeste li dotakli Isusa? Ako niste, malo mu se više primaknite.

A ako ste Ga dotakli, to me vodi do sledećeg. Ako ste ga dotakli, morate Ga priznati. Ne postoji nešto takvo, kao što je biti isceljen, a zatim se stideti lekara. Čovek koji se stidi lekara nije vredan isceljenja. Tu se ne možete "prošvercovati", ovde se ne možete igrati žmurke. Morate Ga priznati; to On od vas traži. Ako želite dobiti sve što On ima za vas, On od vas traži da prihvatite sve Njegove uslove. Žena je krenula u gomilu odostraga, a završila na svojim kolenima pred Njim gde završavaju sve zahvalne duše. On je rekao: "Gde je ona koja me dotakla?" i pogledao oko sebe da vidi onu koja je to učinila. Kad se okrenuo, video je ženu. Vidite li da to uopće nije bilo tako teško kao što je mislila. Ona je mislila da će mu prići s leđa, a On se licem okrenuo k njoj, te se spustila do Njegovih nogu i ispričala mu svu istinu. Niko je nije sprečio, niko je nije proveravao. Izlila je svoje srce i svoje suze i sve mu ispričala. On je pažljivo slušao, a kad je završila i sve mu ispričala – a On je znao da mu je sve ispričala – rekao je: "Kćeri, tvoja te vera ozdravila! Idi u miru..."

Želite li mir kao pratnju, mir kao prijatelja i suputnika, mir poput pupoljka i cveta, poput neopisive melodije u svom životu, dopustite da Isus dođe i zauzme prestolje – i dobićete mir.

Muškarci i žene, izađite iz svojih skrovišta. Ne gledajte na mnoštvo;

Hrist je ovde i možete Ga se dotaći ako želite. Možete doći u Njegovu prisutnost; tu uvek ima mesta za još jednog, do Njegovih nogu. On će napraviti mesta ako niko drugi i neće. On će učiniti da dobijete mesto upravo ispred Njega ako donesete odluku da ćete se izboriti za njega.

"Ali, kažete, "što mogu učiniti?" Šta je ona žena mogla? Ona bez napora ne bi bila isceljena, a ni vi nikada nećete biti spaseni bez napora. Ona je dohvatila svoju priliku. Hoćete li i vi? Hrist je prolazio. Ona je učinila i On ju je primetio. Samo je morala dotaći skute Njegova ogrtača, ali je u tom dodiru bilo više nego što možete zamislite. Gospod neka vam pomogne da ga dotaknete na isti način, te ćete i vi biti isceljeni. Vaša će se noć pretvoriti u lepu zoru, beda u muziku, suze u dragulje, glavobolja u uzačašće duše; vaša će dugačka agonija završiti u radosti radi nazočnosti uskrslog Hrista.

O, dotaknite Ga se! Nemojte se i dalje samo gurati oko Njega. Sve to završava na jedan način – da otera neuspeh, da otera gubitak, da otera agoniju. Dodir znači život. O, kako sam ja zahvalan Bogu što sam Ga se dotakao! Ja ne znam toliko koliko neki od vas znate, ali znam ovo: ja nisam imao vaše šanse, vaše prilike, ali sam dobio jednu i nikada neću zaboraviti kako sam kao mali ciganski dečaćić klečao i govorio: "O, Bože, želim Te ljubiti, želim biti spasen, želim biti dobar; spasi me i slediću Te". Ne znam kako, ali sam Ga u tom trenutku dotakao i On me prihvatio, i On me dotakao.

Neka vam Bog pomogne da ga dotaknete na isti način, te će milost koja je pretvorila ciganski šator moga oca u carsku palatu promeniti i vaš život iz bede i jada u lepotu i slavu, zauvek.

HAJDE ZA MNOM!

"I odlazeći Isus odande vide čoveka gde sedi na carini, po imenu Mateja, i reče mu: Hajde za mnom. I ustavši otide za Njim." (Mt. 9,9)

Ovo je Matejev skroman način pripovedanja svim generacijama o tome kako se on obratio. O tom je trenutku svoga života mogao daleko više ispričati. Ponekad pomislim da onoga dana kad je ovo zapisao šta sam pročitao, jednostavno više i nije mogao napisati. Možete li vi između redova videti neispričan deo priče? On vam uopšte ne govori o tome kako je živeo u velikoj kući. Ne kaže vam ni da je pripremio veliku gozbu. Niti da je na tu gozbu pozvao sve svoje stare prijatelje da se sretnu sa Isusom. Matej je vrlo skroman. On kaže da je Isus video nekog čoveka i rekao mu: "Hajde za mnom". I taj je čovek pošao za Njim; to je sve.

Neki od nas se za određene trenutke svoga života ne pouzdajemo u sebe da bismo mogli ispričati svu priču, te ponešto zadržimo. U svakom životu postoje stranice koje nikada neće biti ispisane. Postoje priče ne ispričane smrtnom uvu nad kojima se anđeli raduju i čude. Postoje trenutci o kojima mogu samo nebo i sunce, mesec i zvezde, ptice, cveće i večno nebo čuti – o Njegovoj divnoj milosti i milosrđu. Mi možemo ispričati samo delić, samo delić. Želim da razmišljate o tom divnom trenutku jer to je bio divan trenutak, trenutak kad se jevandjelje rađalo, trenutak u kojem je istorija počela disati, trenutak kad je u Matejevu dušu bila položena klica radosti radi koje je nebo počelo odzvanjati "alelujama". Bio je to divan trenutak u Matejevom životu kad je video Isusa kako stoji i poziva ga po imenu, obraćajući mu se kao

svome prijatelju.

Zašto je Isus došao baš tom čoveku? Jer je taj čovek trebao Isusa. Verujem da je duboko dolje u srcu toga čoveka bila čežnja za Hristom. Nisam siguran da on nije čuo Jovana Krstitelja kako propoveda. Nisam siguran da on već nije bio osvedočen grešnik. Nisam siguran da on nije čuo Jovana kako govori: "Evo Jagnje Božje!" Postojali su trenutci u njegovom životu kada je žudeo pogledati u to drago lice, čuti muziku Njegova glasa, uhvatiti nadahnuće iz Njegove poruke koja daje život i osetiti dodir koji isceljuje. Zamišljam da onoga dana od suza čak nije mogao videti ni svoje poslovne knjige. Setite se, on je bio zaposlen čovek; radio je na carini.

I dok je sa svim svojim poslovnim knjigama pred sobom razmišljao o svojim unutrašnjim čežnjama, dok mu je duša gladovala, dok mu je čovek u čoveku govorio i usmeravao misli i osećanja na ono što je večno, mogu zamisliti kako kaže: "O, hoću li Ga ikad videti?" Možda je čak od žalosti stavio glavu na ruke i u tom mu je trenutku Isus rekao: "Matej, Matej, hajde za mnom." Zna li daje Matej bio spreman to učiniti? Odmah je to učinio, bez ikakva pitanja, bez oklevanja. Učinio je to kao da već ima plan što će učiniti dobije li priliku. Sve je ostavio. On vam to ne govori; ostavio je da drugi malo nadopune njegovu priču. On je bio bogat, ali je sve ostavio; ostavio je svoje poslovne knjige, posao, ured, položaj, prijatelje; sve je ostavio da bi pošao za Isusom.

Matej je izračunao cenu i znao je da će sve ostaviti samo ako dobije priliku. I Isus je to znao. Znao je gde Matej sedi, upravo kao što je znao da se Natanael nalazi pod smokvom. On zna i gde ste vi! Znao je daje Matej u carinarnici, Natanael pod smokvom, Zakej na stablu. On zna, On vidi. Ne postoji pogled prema nebu, ne postoji želja za nebom, ne postoji sklonost prema dobrom, ne postoji iskrena borba za boljim životom u vašem srcu, u vašem domu, bilo gde, a da Bog to ne vidi i ne zna. Poslušajte me, nikada ne postoji dobra želja, nikada ne postoji dobra misao, nikada ne postoji sklonost prema svetom životu, osim

one koju Bog daje, koju Bog nadahnjuje. On zna. On zna gde se nalaziš, moj brate.

Tu je hendikepiran čovek, dragulj na neprikladnom mestu; tu je čovek kojega niko ne želi, izopšten radi svoga poziva, odvojen od pristojnih ljudi radi svog nepopularnog i omrznutog poziva. On nikada nije imao šansu. Crkva ga nije htela. Kad ga je Isus Hrist odlučio spasiti, crkva njegova vremena nije ga želela, a bojim se da i ovde postoje crkve koje vam ne bi bile zahvalne da je napunite bludnicama, carinicima, kockarima, pijanicama i grešnicima. A ipak su oni ta vrsta ljudi kojima nebo širom otvara svoja vrata. Nemojte to zaboraviti. Oni su ljudi za koje je Isus umro – ne za pravednike, nego za grešnike. Postoje ljudi koji bi sedili u odborima i diktirali Sinu Božijem koga treba spasiti, a koga ne. Tako su radili i u Matejevo vreme. Postoje ljudi koji bi sedili i prosuđivali Hrista Boga. Ispitivali su Svemoć da li može spasiti grešnika. "Ovaj čovek jede sa grešnicima." To pokazuje koliko su znali o tom Čoveku i Njegovom poslanju ovom svetu.

Šta ova priča znači? Ona znači to da za svakoga čoveka postoji šansa. Hrist o kojem moram propovedati daje šansu najgorim, najneprikladnijim, najponiženijim, najomražemijim, najgrešnijim, najprezrenijim ljudima koji su rođeni na ovaj svet s đavolom u svojoj krvi, sa krvlju kockara i sa krvlju bludnice u svojim venama. Kad razmišljam o svemu tome i gledam u neke ljude, čudim se da nisu čak gori. Bog ima saosećanje i ja ga imam za te male dečake i devojčice koji su pijani pre nego imaju i godinu dana. Bog ima saosećanje za život deteta. Po takve je Isus došao.

On je odlučio otkriti te ljude, te ljude koje niko ne želi, i reći im: "**Ja te želim; ja te tražim!**" To je nov odnos prema grešniku. Jeste li ikada o tome razmišljali? Nov odnos prema grešniku, prekršitelju. Zatvor je za prekršitelje, sudovi su za prekršitelje. Čitavo je društvo tako izgrađeno da prekršitelje drži podalje, da ih zatvori i isključi. A Isus Hrist dolazi i širi svoje ruke za njih, te kaže: "**Dođite k meni; ja ću vam primiti.**" To

je Hrist za mene! On oslobađa zatvorenike, lomi lance sa onih koji su vezani, otvara vrata zatvora i govori: "Izađite; ja ću vas osloboditi mojom silnom snagom." To znači prilika za svakoga čoveka. Isus u tim ljudima vidi daleko više nego što mi vidimo. Da vi i ja imamo Hristove oči, videli bismo u najprljavijem bedniku koji hoda putem nešto vredno spasenja. Kad bismo vi i ja imali objavu Golgote, nikada se ne bismo umorili, nikada ne bismo zastali, nikada ne bismo postali malodušni, nikada ne bismo izgubili nadu. Verovali bismo da i za najgore postoji prestolje, pesma, hvalospjev. Neka nam Bog pomogne da verujemo našem evanđelju!

Zašto je Isus pošao do Mateja? Zato što je znao da ga Matej treba. Niko nije mogao za Mateja učiniti što je mogao Isus. Ne zaboravite to. Matej nikada pre nije imao priliku. Niko osim Isusa nije mu je mogao dati. Bio je u lošem položaju; čitav je njegov život bio haos. Niko ga nije hteo. Sigurno poznajete takve ljude. Postoje neki s kojima ste povezani koje najradije ne biste videli. Drhćete kad ih vidite pa i tada kad se samo njihovo ime spomene. Postoje neka imena koje ne spominjete pred drugima; pokušavate ih zaboraviti; ne želite o njima govoriti. U svakome postoji neugodna tajna. Većina od nas ovde povezana je sa nekim čije ime ne volimo ni spomenuti i pokušavamo ga zaboraviti; a ipak, Bog zna da agonija toga izjeda život iz nas. To su ljudi koji ga trebaju.

Nekim ljudima nije dovoljno samo reći: "Veruj, veruj." Njima je potreban nečiji prst da im odmota čvor, da im odveže i ispravi stvari. Ali ko će to učiniti? One čiji su životi prokleti od samog njihovog rođenja, hendikepirani u svojoj zloj krvi, ko će izbaviti? Može li to neko učiniti? Zar ne postoji Bog koji bi to mogao učiniti? Poslušajte!

Prsti koji su istkali dugu u šal i omotali ja oko ramena umiruće oluje, prsti koji su obojili ljljan i razbacali planete, prsti koji su uronili u silno more večnosti i razvili ovu staru planetu stvarajući okeane da stoje i reke da teku – isti prsti mogu dohvatiti i te živote u pomutnji i ponovno

ih stvoriti celima, jer On može iz pogrbljenog i neravnog stvoriti ravno. Blagoslovljen neka je Bog! Isus je za Mateja mogao učiniti šta niko drugi nije mogao, a On može učiniti i za tebe, moj brate, što tvoji prijatelji ne mogu. On iz tebe može izvaditi želju za alkoholom; On te može izlečiti od ljubavi prema kocki koja ti uništava dušu; On može ugasiti vatru požude koja gori u tvom biću i malo pomalo ga izjeda; On iz tebe može izvaditi đavola laži, prevare i licemerja. Isus može učiniti šta niko ne može; propovednik ne može, crkva ne može, ali Gospod Isus, koji te ljubi, silan je i može te spasiti.

Dopustite mi još nešto. Postojalo je nešto što je Matej mogao učiniti za Isusa, a što niko drugi nije mogao – kažem to sa strahopoštovanjem. Isus je trebao Mateja. A On treba i vas. Ljudi su gledali u Mateja i rekli: "On je grešnik." "Da", rekao je Isus, "ali će on napisati moje prvo Jevanđelje." Vi ne znate što se krije u nekom pijanici ili narkomanu; samo mu dajte priliku. Možda je on budući silni propovednik, možda jevanđelist, možda misionar. Ne znate. Dajte mu priliku; dajte svima priliku, jer je Bog obilno daje.

"Grešnik", voleli su upotrebljavati tu reč. "On je grešnik." Koristili su je i za čoveka na stablu. "Da", rekao je Isus, "on je grešnik, ali je on i sin Avramov." Bio je to Isus koji je govorio u obe prilike. Da bi ste dobili Sina Božjega ne trebate ići u samostan ili sveštenstvo (*zarediti se*). Ne! Isus može na divan način pokazati što može učiniti sa neprikladnim materijalom. Neko dete upravo plače. Ali, možda u dolazećim danima njegov glasić može zapanjiti naciju. Zamah njegove ručice može postrojiti vojske Božije.

Ko to zna? Mali dečak koji sedi pored vas može postati neki novi Spurgeon, neki McLaren, neki Whitefield, neki novi Wesley. Ko zna mogućnosti jednog deteta? Ova mala devojčica može biti neka gospođa Fletcher, neka Florence Nightingale, neka Catherine Booth. Ko to zna? A Bog ih sve želi. Oni su skriveno jevanđelje, još neispričano, On ih vidi kako mogu zasijati i plamteti, i ceo svet

obradovati velikom radošću.

Vi ste videli grešnika, Isus je video čoveka. I On je video grešnika, ali je znao šta će od tog grešnika biti kad milost dobije svoju priliku. Svet vidi lice, odeću, kuću, ulicu u kojoj živite, mesto gde radite i koliko zarađujete. Isus ne gleda tako.

Setite se onoga mornara – pijanog, prljavog, pokvarenih usana i nečistog u duši – mornara pijandure. Niko ga nije želeo; niko nije mario za njega. Bog je pogledao u njega i spasio ga. Njegovo je ime bilo John Newton, veliki pesnik i propovednik, je bio zarobljen u tom pijanom mornaru.

Setite se onoga čoveka, pokvarenog kotlokrpe, koji je tako psovao da su se, kao što je rekao sam za sebe, komšije grozili dok je psovao. Niko nije hteo tog kazandžiju. Ali je Bog pogledao u njega i spasio ga; njegovo je ime bilo John Bunyan, besmrtni sanjar. U tom prostom kazandžiji ne biste videli "Put hrišćanina"! Knjigu koja se čita već vekovima!

Bog je pogledao i u onoga čoveka, vlasnika *puba (kafane)* – a znate na šta su sve spremni vlasnici kafana – koji je svome bratu pomagao prodavati pivo u Gloucesteru. Bog je pogledao u njega i spasio ga; njegovo je ime bilo George Whitefield, silan propovednik.

Setite se i onoga čoveka koji je prodavao čizme i cipele u Chicagu. Bog je pogledao u njega i spasio ga, a kad ga je spasio, taj se momak ponudio Kongregacijskoj crkvi za člana, a oni su u njemu videli tako malo da su mu dali probni rok od dvanaest meseci; njegovo je ime bilo Moody. A Moody je stavio jednu nogu na Ameriku, a drugu na Britaniju i one su zajedno krenule prema krstu Hristovom.

Pogledajte sad onog čoveka, igračku sela, punog opačina, gadosti, vragolija, ljubitelja zadovoljstva i greha. Niko nije mario za njega osim

njegovih prijatelja, ali Bog ga je spasio; njegovo je ime bilo Peter Mackenzie, zrak sunca u životu hiljada.

Pogledajte sad ovu sliku: ciganski šator; u njemu je otac sa petoro dece bez majke, bez Biblije, bez škole. Niko ih nije hteo; ko bi uopšte hteo Cigane? Niko! Otudeni, izopšteni, prezreni i odbačeni, od svih. Ali Bog je pogledao na jadnog oca i petoro mališana bez majke i video ih u njihovom neznanju, divljaštvu i gladi za Bogom. I pogledao je ponovno i rekao: "U ovom je šatoru šestoro propovednika." I stavio je one svoje ruke koje su bile prikovane na drvo oko oca i dece, i sve ih spasio. Ja sam jedno od njih.

Da se to vidi, potrebna je ljubav. Ljubav je u Mateju videla više od bilo kog drugog; a ona i u tebi vidi više, moj brate, od bilo kog drugog. Ako te niko ne želi, On te želi; ako te niko ne ljubi, On te ljubi; ako niko ne mari, On mari. Ako misliš da na svetu ne postoji prijatelj, imaš više prijatelja nego što možeš zamisliti, prijatelja koji su bliže nego što možeš sanjati. Bog je ovde i On govori: "Dođi, sledi me i ja ću te spasiti; ja ću ti dati priliku za ovaj i za budući svet. Samo hajde za mnom."

Matej nikada nije učinio mudriju i plemenitiju stvar kao kad je doveo Hrista kući. Svako je onoga dana imao priliku biti blagoslovljen. Razmili što bi to značilo za tvoj dom kad bi ti, moj brate, doveo Hrista sa sobom kući. Tvoja žena i deca imali bi priliku kakvu nikada ranije nisu imali. Ako se oboje zajedno – i muž i žena – sagnete pred Njegovim dragim nogama, kakva će radost biti na nebu i na zemlji! To će značiti vaš dom za Isusa. Ako Isusa odvedete kući, svakom detetu u svome domu daćete priliku da bude sa Njime. Matej je Isusa odveo kući. A On će poći i sa vama ako Ga zamolite – i to ovog trenutka. Bog neka vam pomogne!

Verujem da postoje desetine i stotine, koji misle da slede Isusa. Ko će sve ostaviti da sledi Isusa? Ko će sve žrtvovati radi Isusa? Ko će

zauzeti stav za Isusa, poći kući i reći svojim prijateljima: "Došao sam vam ispričati kakve je velike stvari moj Gospod učinio za mene!" Isus vas poziva. Hoćete li ga slediti?

POTPUNO ISTREBLJENJE

"Zar su mile Gospodu žrtve paljenice i prinosi kao kad se sluša glas Njegov? Gle, poslušnost je bolja od žrtve i pokornost od pretiline ovnujske." (1. Sam. 15,10–23)

Ovaj stih sam uzeo za uvod iako zapravo želim govoriti već od 15. stiha. Vi koji ste upoznati sa ovom pričom, setićete se da su jedan u jednom dugom periodu vremena Amalečani bili izvor nevolje i muka deci Izraelovoj. Božja strpljivost nije bilo duga samo prema Izraelu, već i prema njihovim mučiteljima, zbog toga je Bog zaključio da ti grešnici, Amalečani, trebaju biti kažnjeni. U to vreme njihov se greh veoma pogoršao i mera se njihove zloće prelila. Preko proroka Samuila došla je caru Saulu reč Gospodnja da ti grešnici trebaju biti kažnjeni, istrebljeni, a on i njegova vojska trebali su biti instrumenti Božjega Suda za kažnjavanje tih buntovnika. Božja milost, naime, ima svoju granicu. Čovek koji se nakanio boriti sa Bogom, izgubiće. Čovek koji je odlučio uporno prkositi Bogu, otkriće da čini nešto, šta će na kraju završiti veoma loše po njega.

Za uništenje jednog naroda, Saul je postrojio vojsku od dvestadeset hiljada ljudi. Bitka je bila završena. Nemam sad vremena govoriti o tome. I ponovo je reč Gospodnja došla proroku, ali ovaj put drugačija. Poslušajte, načulite uši i čućete nešto neverovatno žalosno: "Saul se okrenuo od mene i nije izvršio moje zapovesti."

Gospod je zapravo rekao: "Čovek kojem sam dao čast, čovek kojeg sam podigao, čovek kojeg sam uzvisio, čovek kojeg sam okrunio i dao mu čudnovate mogućnosti, čovek kojeg sam odabrao među njegovom

braćom, čovek u kojeg sam mnogo uložio i od kojeg sam mnogo očekivao, čovek koji je mogao mnogo postići kao moj predstavnik, okrenuo mi je leđa. Saul se okrenuo od mene i nije izvršio moje zapovesti." Kažem vam, te reči kao da svetlucaju suzama razočaranog Boga. "Okrenuo se od mene!"

Kad bi Bog nešto malo zapisao o vama ili meni, pitam se što bi rekao. O ovom je čoveku imao šta reći. Ako bi On nešto rekao o ovom propovedniku, pitam se što bi rekao. Da Bog mora nešto napisati na mom čelu, ne ono što vi mislite da ja jesam, ne ono što bi ja trebao biti, već o onome kakav je moj odnos sa Njime, pitam se, koliki od vas biste me slušali; a Gospod me poznaje.

Pitam se, kad bi Bog trebao nešto reći o ovim propovednicima, šta bi rekao, ili o ovim pevačima, ili o ostalima u crkvenoj službi, na primer o učiteljima veronauke. Vi koji sudelujete u Večeri Gospodnjoj i ponosite se svojom verom, pitam se što bi Bog rekao kada bi trebao nešto napisati velikim crnim slovima preko vašega lica; pitam se koliki od nas ne bismo hteli da to naši bližnji i vide. Bog poznaje svakoga čoveka i u njegovom najgorem stanju. Možete prevariti propovednika, možete prevariti misionara, a i propovednik i misionar mogu prevariti vas.

Bog sve vidi, Bog zna i Bog sudi ne prema našim jadnim uzorima, ne prema našim vlastitim ograničenim predstavama i zamislima šta je dobrota, svetost, spasenje ili hrišćanstvo, već prema svojim večnim nakanama u Hristu Isusu od postanka sveta. Bi li rekao da ste se okrenuli od Njega? On, naime, vidi u srce. Postoji nešto što se zove otpadništvo srca; nešto što niko ne vidi, ali Bog zna, On vidi. Otpasti možete da to propovednik i ne zna; otpasti možete da to ni vaš poslodavac ne zna; otpasti možete i u dalekom gradu – neverovatno je što ljudi misle da mogu nekažnjeno činiti kad odu iz svoje zajednice u kojoj su poznati.

Kad odu na odmor, onda odbacuju sva ograničenja. "Niko ne zna;

mogu činiti šta–god mi je volja." Možete li? Ne dok Bog sedi na svome prestolju, jer jednoga dana ćete stati pred veliko belo prestolje i dati račun za svaku pomisao i za svako vaše delo.

Bog zna. On vidi javnog otpadnika, ali i tajnog. On poznaje svaki centimetar staze otpadništva. On to zna i to je tamo gore zapisano. Nemojte misliti da je Bog tako zaposlen upravljajući svetovima, bacajući planete, postavljajući zvezde i nadzirući svemir a da nema vremena misliti na vas. Bog vidi sve što činite. On vas poznaje. Uzoran život kojim On želi da živite, On zna kad je napušten. Bog zna kad ste nezadovoljni, kad ste ga zaboravili, kad ste se pobunili.

Saul se okrenuo od Njega. Te noći, jadni prorok Samuilo nije mogao spavati. Plakao je pred Gospodom čitave te noći, a i mnogi propovednici imaju to isto iskustvo. Znete li, zbog čega sedi kosa propovedniku? Ne od rada, nego od brige. Rad je zadovoljstvo kad čovek nema brige, bremena, boli i teskobe. Znete li, šta ubija propovednika? Znete li, šta kopa grob propovedniku? Znete li, zašto propovednik izgleda kao starac daleko pre nego ostari? Reći ću vam: nezadovoljstvo njegova stada, otpadništvo nositelja službe i ostalih članova crkve, svetovnost, nedostatak bogobožnosti – to ubija propovednika.

On vapi Gospodu čitavu noć. Jadni propovednik! Bog žali propovednika koji služi crkvi koja više liči na svet nego na Hrista! Bog žali propovednika čije stado radije trči za svetom nego na molitveni sastanak! Bog žali propovednika koji mora služiti crkvi koja živi površno, bez dodira sa Bogom! To ubija propovednika.

Samuilo je vapio Gospodu čitavu noć i kad je došlo jutro (jer tajne se Gospodnje otkrivaju onima koji ga se boje), Bog mu je ponovno progovorio i rekao: "Saul se vraća kući; ide onim putem, idi i presretni ga." I Samuilo je otišao i presreo otpadnika koji se vraćao, a kad ga je Saul video, učinio je ono što svi licemeri čine: stavio je na sebe

religiozno lice. Stavio je na se lice koje odlazi na misije i crkvene konferencije. Svi mi više ili manje snosimo tu krivicu, jer je moderno staviti na sebe religiozno lice, licemerni izraz, licemernu boju glasa i licemjerman stav – u oči lagati druge! Praviti se onakvima kakvi nismo! Neki od vas znate sve o tome, razumete šta pričam. Da je Saul imao Bibliju pri ruci, bila bi na stolu da je Samuilo dolazio k njemu kući. A i vi biste imali Bibliju na stolu kao da ste je upravo čitali da znate da vam dolazi propovednik. Nikada ni ne pogledate u nju, ali želite da on misli da je vi čitate.

"Blagoslovljen da si od Gospoda!" rekao je Saul. Čujete li boju glasa? Znate li daje on poznavao jezik Siona? "Blagoslovljen da si od Gospoda! Izvršio sam zapovest Gospodnju." A onda, poslušajte: "Šta je to? Gde si uzeo sve ove ovce? Gde si uzeo sva ova goveda? Ako si izvršio zapovest, ako si imao mač u ruci, ako nisi poštedeo ništa što ti je bilo zapovedeno da mora umreti, gde si uzeo sve te ovce? Što znači ovo blejanje ovaca u mojim ušima i mukanje goveda?"

"Ali", rekao je Saul, "nisam ja to učinio, nego narod." Je li danas to zastarelo? Nemojte se pokušavati prikazati boljim nego što jeste, jer će ovce zablejati i goveda zamukati. Bog ima čudan način da razotkrije licemera. On zna kako, jer čita srca. Kad ste razotkriveni, "budite muško" ako je u vama još nešto od njega ostalo; i nemojte kriviti druge, već priznajte svoje pogreške.

Mi počinjemo kriviti sve što god možemo, samo da ne iznesemo pravi razlog problema ili priznanje vlastitog greha. Ako dođem k nekome od vas i pitam vas zašto niste vernik, koga ćete okriviti? Znate da Hrist ima pravo na vas. Znate daje umro za vas. Znate da traži vašu ljubav i vašu žrtvu i da želi da budete pravedni i da mrzite greh; On želi da budete izbavljeni od njega, jer je On umro da bi vas mogao učiniti pravednima. Kako to da niste čisti poput sunčevih zraka, lepi poput kapi rose, divni poput alpskih visina kad ih obasja sunce, čarobni poput zraka u proletnjim jutrima kad anđeo zamahne svojih krilima?

S obzirom da je Bog sve to stvorio, On i vas može stvoriti tako lepima. To je Njegova namisao. Golgota znači upravo to da vas Bog želi učiniti lepima kao što je lepom stvorio svu prirodu, pa čak i njenom krunom. Kako to da vi niste takvi? Kažete li vi to meni: "Pa, gospodine, nisam baš dobro započeo; kad biste vi imali detinjstvo kakvo sam ja imao, i vi biste bili isto ovako loši i u haosu..."

"Moja majka nije bila dobra, a ni otac, imao sam loše roditelje", rekao mi je neki jadnik dok smo jedne zimske noći na peronu čekali voz. Propovedao sam u Leedsu. Uhvatio sam tog jadnika i razgovarao s njim. Bio je trgovački putnik i rekao mi je: "Nije dobro da razgovarate sa mnom, gospodine, ja sam pijanica", a i izgledao je i mirisao kao jedan od njih. Rekao je: "Gospodine, piće me zahvatilo; nema nade za mene. Moja je majka umrla od pića; moj je otac umro od pića. Rođen sam sa tim đavolom u sebi." "Ali, ti se možeš nanovo roditi", rekao sam, "i to ovaj put bez đavola u sebi."

Isus se prihvatio vašega slučaja; On je prijatelj grešnika; On je Spasitelj grešnika. Da ste savršeni, ne biste Ga trebali. On dolazi onima koji su loši. Nije važno koliko ste loši, Isus Hrist se može nositi s vašim slučajem. Iako to možda može biti teško, On ipak može od vas načiniti novo stvorenje, jer On je silan Spasitelj. Ne krivite svoje roditelje, ne krivite svoju okolinu; jer da ste živeli u palati, bez novoga srca od te palate bi ste načinili mesto bede.

Poznajem čoveka koji se obratio i promenio svoje mesto boravka tri puta za godinu dana, svaki put u bolju četvrt i u veću kuću. Što je čovek iznutra, to je spolja. On stvara svoj vlastiti okoliš. Greh nije započeo u mestu bede, on je započeo u predivnom vrtu. Govorim o prekrasnom vrtu. Kad bi čovek imao korist od svoje okoline, Adam bi je sigurno imao. Ne krivite svoju okolinu ako niste vernik; ne krivite svoju majku, ne krivite svoga oca. Možda ste imali loš početak, ali nećete biti odgovorni za svoj početak, već za svoj kraj. Nećete biti odgovorni za

ono što su vaši roditelji radili, već za ono što ste vi radili i uradili. Ne krivite društvo, jer vi ste deo društva, a ako društvo nije ispravno, vi budete ispravni i pokažite društvu što vi mislite kakvo bi ono trebalo biti.

Ne krivite ni crkvu; većina od vas to, naime, to uporno čini. Vi kažete: "Pronađi mi savršenu crkvu i ja ću joj se odmah pridružiti." Pa, iselite se; pođite do nekog malog ostrva u Južnom moru gde nema stanovnika i osnujte crkvu, ali kad vi dospete tamo, ona neće bi savršena, ni pet minuta. Niko od nas nije savršen u crkvi. Ako vi nađete savršenu crkvu u ovoj zemlji, ja neću smeti u nju ući, jer nikako nisam savršen, ali se pouzdajem u savršenog Spasitelja.

Ne radi se tu o tome što sam ja, već šta je On. Ja nisam ono šta sam bio; znam da postoji razlika. Nisam ni ono šta bi hteo biti. Nemojte kriviti crkvu. Crkva je mesto kamo bi trebali dolaziti ljudi koji žele učiti kako da budu bolji i kako da veruju u silu Svemoćnog Boga koji će ih učiniti novim stvorenjima. Nemojte kriviti ni pastire. Nemojte nas kriviti, jer smo i mi ljudska bića, a ako vi mislite da mi još ne znamo ono što vi znate o veri, pokažite nam to; ako nam pokažete išta bolje od onoga što mi imamo, spustićemo se do vaših nogu i slušati vas.

Nemojte kriviti ni đavola, jer đavao vas može samo kušati, on vas ne može naterati da počinite greh. Niko ne greši dok se sam ne odluči da to učini. On vas može kušati, ali vas ne može primorati da počinite greh.

Poslušajte. Vi ste odrastao čovek i sve se ove godine odupirete Bogu Ocu; Bogu u Njegovoj svetosti, Bogu na Njegovom prestolju, Bogu sa svom Njegovom silom, sa svom Njegovom mudrošću, sa svom Njegovom strahovitom čistoćom. Odupirete se Njemu, odupirete se Sinu Njegove ljubavi, žrtvi Njegova srca, izmirenju krsta, krvi koja spašava i oprašta. Tome se odupirete. Odupirete se Duhu Svetom koji čini novo srce. Uspešno se odupirete Trojstvu, a kad biste hteli, odupreli biste se i đavlu istom snagom volje. Vi možete i činite što

hoćete.

Molite za želju da se večeras možete pogledati ravno u lice, da se možete podići, okrenuti, suočiti sami sa sobom i prisiliti na poslušnost Bogu. Uz sve ostalo, pogledajte se u lice. Ako niste slični Hristu, ako niste dobri i sveti, ako ste u ovom trenutku zli, nečisti, lažljivi, nepošteni i besni, ako je to vaše stanje, ono je takvo, jer volite takvi biti i zadovoljni ste njime. To je vaša vlastita greška, a ne greška vašeg bližnjeg, a ne vašeg gospodara, a ne vašeg slugu, a ne ljudi oko vas, a ne crkve, a ne vašega oca, a ne Boga, Njegova Sina ili Njegova Duha. Tako je, jer imate srce koje je prevarno iznad svega i beskrajno zlo. To je sva istina; neka vam Bog pomogne da to uvidite.

Ako malo podrobnije pročitate ovaj izveštaj, videćete što Bog misli kad kaže: "Vojuj na njih do istrebljenja." Sva nevolja, svo odbijanje i sav gubitak za Saula i carstvo za ono vreme i za svu večnost leži u tome: on nije bio voljan na smrt uništiti. Ne, on je morao poštediti najbolje ovce i najbolja goveda. Pa, kakva šteta ako ostane nekoliko dobrih ovaca? Kakva šteta ako ostane nekoliko krava? Nikakva. Ali Bog je jasno rekao: "Istrebi, potpuno uništi."

Zar isti duh ne izjeda život u nama, otmajući nam čitavo vreme silu, život i službu, jer nismo voljni pokoriti se Bogu? Šta znači taj zahtev?

"Znam da trebam biti spašen", rekao je pisac jednog zahteva za molitvu, poslanog mi u obližnju misiju, "ali nisam voljan i podneti toliku žrtvu." Onda za tebe nema spasenja dok ne budeš voljan, sve predati Bogu. Moraš istrebiti, moraš uništiti do smrti. Ako je to kockanje (*kladionice*) – a kod nekih jeste – uništi do smrti.

Ako se radi o piću i kockanju, ja bi iskorenio oboje. Ja bi to uništio zauvek radi nerođenih naraštaja. Ovde su neke majke koje ne žele ostaviti piće da bi spasile svoju decu da ne postanu pijanice i da im kćeri ne postanu bludnice! Ovde su neki očevi koji se ne žele prestati

kockati da bi zaštitili svoje sinove da ne postanu ubice! Ali na Sudnji ćete dan biti odgovorni za decu koju ste roditi! To su bolne reči, ali su istinite. Možda mislite da je strašno što ih izgovaram, ali je još strašnije tražiti da ne budu izgovorene. Strašnije je biti grešnik. Vaše opijanje i kockanje mora nestati i vaš ponos, sebičnost, zloća, bes, nesličnost sa Hristom, mora nestati. Na smrt uništite svoju ljubav prema zadovoljstvu, svoju ljubav prema predstavi, svoju ljubav prema predstavljanju samog sebe višim nego sto jeste. Bog želi da budete mili i ljupki i providni poput daha nebeskog jutra. To je Božja nakana. Iskorenite!

A ako neko od vas i ovo mora učiniti, izbacite ono što imate u svojim džepovima, jer neki od vas žive od onoga što pripada drugim ljudima. Neki od vas radite što ne biste smeli raditi. Neki od vas žive dvostrukim životom, a istrebljenje na smrt znači razotkrivanje, priznanje, iskrenost pod bilo koju cenu i uništenje do smrti. Hoćete li se sa time suočiti? To nije pevanje, odlazak u crkvu ili izgovaranje nekoliko reči molitve, a zatim život kakav je i dosad bio. Takav je život bogohulstvo, ismejavanje Boga.

Poslušnost – ovo je ogromna reč – poslušnost je bolja od žrtve. Postoji nešto bolje od pričesti. Postoji nešto bolje od odlaska u crkvu; postoji nešto bolje od opreznog hodanja crkvom u nedeljno jutro ostavljajući dojam da ste svetac. Da, moguće je živeti ispravno; to je vera. To nije svileni šešir, fini kaput i lepa haljina; to nije odlazak na nedeljnu crkvenu paradu ili predstavu – jer to je prevara i licemerje pred očima ljudi koji uopšte ne ispovedaju veru. To je biti sličan Hristu sada i za svu večnost.

Poslušnost je božanska zapovest. Neki od vas moraće sada se odlučiti. Odlučiti se između krave, ovce, Amaleka Agaga, sveta, tela i đavola sa jedne strane, i Isusa, trpljenja, krsta i neba sa druge strane. Šta ćete izabrati? Vi se morate odlučiti, Bog čeka na vašu odluku.

Ovaj čovek Saul odlučio se za goveda i ovce. Izgubio je krunu, carstvo i Boga. Carstvo i kruna nije tako mnogo, ali izgubiti Boga, to je pakao. Ako imate Boga, možete podneti da mnogo izgubite, ali ako izgubite sve pa i Boga, to je pravi pravcati pakao od života. Neka vas Bog spasi da ga ne izgubite! Dakle, šta ćete odabrati?

Pre nekoliko godina propovedao sam na tu temu i na završetku sastanka došla je k meni žena jednog propovednika. Rekla mi je: "Ovde je jedna mlada žena koja želi razgovarati sa vama. Odbija otići. Čini se da joj niko ne može pomoći; želi razgovarati sa propovednikom." Rekao sam: "Poći ću s vama", i ušao u prostoriju gde je bila ona. Otišao sam do drugog kraja prostorije, do tog jadnog stvorenja. Rekla mi je: "Gospodine, želim priznati jedan strašan greh. Majka sam, a pripisala sam moje dete jednom nevinom čoveku. Studirao je na teološkom fakultetu želeći da postane propovednik, a ja sam ga ocrnila i upropastila njegov život. Odvela sam ga na tri suda i dobila sve tri presude u moju korist, ali sada u sebi imam pakao. On je bio oteran sa fakulteta i osramoćen, a nevin je. Šta da činim?"

"Činite?" rekao sam, "učinite šta je pravo."

Rekla je: "Nemam mira."

"Niti ćete ga ikada imati", rekao sam joj. "Na ovom svetu možete steći pomilovanje, ali za vas ne postoji takva stvar kao što je mir, jer sebi nikada nećete oprostiti tu krivicu." Nisam je hteo štedeti i zavaravati. Morao sam biti iskren da bi joj pomogao. Rekao sam: "Tu ljagu morate javno skinuti sa njega kao što ste je i javno stavili na njega."

"O, gospodine", rekla je, "on će me strpati u zatvor" Rekao sam: "Ako to znači zatvor i vi završite u njemu, poći ćete tamo svesni da ste učinili iskreno nastojanje da ispravite krivo; ali vaš je put u nebo preko toga priznanja. Za vas ne postoji nešto takvo kao što je radost ili mir u Bogu bez da uzmete svoj krst."

Nikada neću zaboraviti učinak koji su moje reči ostavile na tu jadnicu. Savila se i pala na pod. Srce me zbolelo, no nisam se usudio staviti malo melema na ranu te jadicice. Morao sam biti iskren. Dok sam se spuštao na svoja kolena, rekao sam joj: "Budete li voljni učiniti sve što je u vašoj moći da ispravite nepravdu, Bog će vam pomoći i neće vas ostaviti."

Zagrizla je u usnu dok nije prokrvarila, a zatim je udarila po stolcu pred sobom i rekla: "O, Bože, učiniću to, pa makar to značilo i zatvor."

Ovo nije bio lak put za tu nesretnicu, ali je hrabro pošla njime. Vratila se na sud – govorim ono što je bilo u svim londonskim novinama – vratila se na sud i obnovila čitav slučaj. Kad su je u onoj prepunoj sudnici pitali zašto je učinila to priznanje, rekla je: "Zato što sam predala svoje srce Bogu. Morala sam to učiniti da bi očistila svoju savest od krivice."

Njeno je priznanje oslobodilo njeno srce od bremena krivice, očistilo nevinog čoveka i ostavilo dojam na onaj grad koji se tamo i dan danas oseća. Jedini put mira jeste put pravde.

Istrebite, uklonite zlo, pokorite se Bogu. Stavite Ga na pravo mesto, te će radost i mir doći u vaše srce!

Hoćete li to učiniti sada? Hoćete li se pokoriti Njegovoj Reči ili je odbiti?

Šta ćete učiniti? Saul je odbio i izgubio carstvo. A ako i vi ne budete pažljivi, možete izgubiti i svoju dušu.

KONAČAN IZBOR

"A kad Pavle govoraše o pravdi i čistoti i o sudu koji će biti, uplaši se Filiks i odgovori: Idi zasad; a kad uzimam kad, dozvaću te." (Dela 24,25)

Ovo je divna slika. Voleo bih da je mogu nacrtati. Tri čoveka, jedan od njih prorok Božji, Božji glasnik, a druga dva, čovek i žena koji žive jednim vrlo grešnim životom. Pavle u zatvoru čeka suđenje, a ovo dvoje želi novo uzbuđenje, nešto što će ih razveseliti, nešto što će ih zabaviti. Oni žive u grehu, vreme teško visi nad njima. Troše svoj novac na ono što hleb nije i svoju snagu na ono što ih ne zadovoljava, te poput čoveka o kojemu smo čitali da žudi za nekim novim zadovoljstvom i nudi nagradu svakome ko će mu doneti nešto novo, i ovo dvoje želi nešto što će ih uzbuditi i na šta će utrošiti svoje vreme. I tako šalju po proroka Božjeg da ih zabavi. Stih pre ovoga govori: "...i dozva Pavla da čuje od njega veru u Hrista Isusa."

Da bi se propovedalo jednom ili dvojici, potrebna je hrabrost. Postoje i oni koji mogu propovedati velikom mnoštvu. Čovek sa objavom krsta odlazi propovedati dvojici; on vidi da malo dete može postati nacija. Kad imamo pravi duh, vidimo u jednoj osobi ono radi čega joj je vredno propovedati. Ako ste poslani propovedati istinu, morate izneti čitavu poruku Božju. Hrabrost je propovedati čoveku koji sedi na visokom položaju, kad je u vašoj blizini, kad je u svojoj vlastitoj kući, a vi sedite za njegovim stolom u njegovoj vlastitoj sobi licem u lice.

Evo slike. Sede Drusila i Filiks, a Pavle stoji, možda u lancima, u lancima koji govore da trpi radi Hrista. Pavle nikada nije imao bolju

priliku stvoriti prijatelja koji bi mu mogao pomoći kad dođe do suđenja. Njegovi neprijatelji nisu prisutni; njegovi su optužitelji odsutni. Oni koji su žedni njegove krvi nisu na tom mirnom i tihom susretu ove trojice. Da podilazi Filiksu, da ga hvali umesto kudi, da mu se ulizuje, da odlučuje zadobiti ovoga čoveka pod svaku cenu, imao bi prijatelja na sudu kada dođe dan njegova suđenja.

Ali poslušajte, Pavle nije bio čovek takvog kova. On je mogao trpeti i mogao je umreti, ali nije mogao grešiti niti ulepšavati. Njegova je poruka gorela u njegovoj duši, a bila je: "Ovako govori Gospod." Čini se da on preuzima čitavu stvar u svoje ruke, jer shvata da je ovo njegova jedina prilika da se lično, oštro i prodorno pozabavi ovim grešnikom pred sobom kao i onim koji sedi uz njega. I tako izlaže o krstu?

Ne, ne započinje sa krstom. Sa prolivenom krvi? Ne, ne započinje sa time. Propoveda li iz ovoga teksta: "Bog je tako ljubio svet da je dao svoga jedinorodnog Sina?" Ne započinje ni sa tim. Da li on kaže: "Onaj koji veruje u Sina biće spasen?" Ne. On izlaže o pravednosti i govori o Božjoj svetosti. Govori o Božjoj ljubavi prema pravednosti i svetosti, kao i daje Njegova namera podići ljude u višu sferu. Govori o Božjoj mržnji prema grehu te pokazuje da je greh greh. On ne opravdava greh; želi da Filiks vidi i oseti strahovitost svoga vlastitog greha. Govori o ispravnosti, sličnosti sa Bogom, čistoći. Dovodi ga da se suoči sa plamtećim svetlom i žarkom prisutnošću Božje čistoće – Svetosti. Govori o pravednosti. Ne mislim da se ta strana ove istine u ovim danima naglašava kao što bi trebala. Danas toliko propovedamo o ljubavi Božjoj da je ljudima muka od ljubavi. Poznata vam je ljubav Božja, no ono što je vama potrebno reći i što vam ja mislim reći pre nego završim jeste da Bog danas mrzi greh kao što ga je mrzio i kad je Hrist radi njega visio na krstu i da ne gleda na greh ni sa najmanjim stepenom tolerancije.

Čoveku koji nije bio pravedan izlagao je o pravednosti. Govorio je o

samoudržanju o čistoći čoveku koji nije bio čist, čoveku čija je strast podivljala. Ovaj je čovek bio raskalašen. Njegovo je celo biće bilo u stanju nereda; bio je buntovnik.

Pavle je izlagao o pravednosti i o sudu, a kao što sam ranije pokušao izneti, vera koja da je čast Bogu ona je koja čini ispravno, hoda pravo, nosi neprestano svedočanstvo očišćavajuće sile dragocene krvi. To nisu sastanci i konvencije na koje odlazite noseći olovke da u svoje male blokove zapišete lepe male rečenice, divne male sažetke, krasne misli. To je dopustiti im da one, kada konferencija završi, kada je sastanak gotov ili kad nedelja prođe, gore u vašem životu u ponedeljak, utorak, sredu, četvrtak, petak i subotu, tri stotine šezdeset pet dana u godini, žarko i sa topline svetosti Gospodu.

Pravednost "Carstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti..." U pravednosti. To znači, okrenuti se iz mraka u svetlost, od sile sotone k Bogu. To znači da zlikovac ostavlja svoju zloću u skladu sa voljom Božjom. Pravednost ne znači odlaziti u crkvu, biti kršten, sudelovati Večeri Gospodnjoj, slaviti slave. Sve će to doći na svoje mesto, ali pre svega pravednosti, ispravnost, ispravan odnos sa samim nebom, usklađen odnos sa Bogom, stavljanje mene na moje pravo mesto u odnosu s Bogom i Boga na Njegovo pravo mesto u odnosu na mene i svega onoga što se tiče mene.

Ono što mi želimo jeste uklonjen greh sa prestolja, **naš ja** uklonjen sa prestolja, Hristu je dana čast i Hristos je proslavljen, ne samo među anđelima, ne samo među svecima koji hodaju okolo prestolja, ne samo među onima koji su oprali svoje haljine i ubelili ih u krvi Jagnjetovoj, već i ovde dole u ovom gradu, u vašem domu, na vašem radnom mestu, na poslu. Ispravnost i pravednost u vašoj meri, pravednost na vašim vagama i merilima, pravednost u vašim poreskim knjigama; voditi vaše poreske knjige sa jednakim verskim osećajem i žarom kao što zauzimate svoje mesto u nedelju, u crkvi, i uzimate čašu Večere Gospodnje to je ono što Jevanđelje znači.

Kažem vam, ovo je silno jevanđelje; ono je dalekosežno. Ono je nepoštedno gde je greh. "Govorio je o pravednosti, uzdržanju i budućem sudu" o sudu; ne zaboravite, sud ovde i sud onde. Ne zaboravite da je "Bog odredio dan kada će pravedno suditi celom svetu." Ne zaboravite da postoji veliko belo prestolje i da ćemo svi morati stati pred njega. Ne zaboravite da ćemo stati takvi kakvi smo, a ne kakvi bismo trebali biti, i da ćemo morati dati račun za svoja dela učinjena u telu. I ne zaboravite da to neće biti nepravedan sud; biće to pravedan sud na kojem će suditi sam Bog i On će platiti svakome prema njegovim delima.

O, slušati ovoga propovednika, čuti Pavla dok gorljivo i žarko izlaže teška pitanja i govori o pravednosti i sudu! O, videti njegovim očima telo! Gledati u uspravan lik i u uperen prst dok podiže ruku koliko samo visoko može i pokazuje na veliko belo prestolje dok lanci zveckaju! O, videti ga kako gromko iznosi istinu tom čoveku dotičući njegovu savest i njegov um dok ne zadrhti i dok se stolica na kojem sedi ne zatrese, tako da kaže: "Stani! To je sve, Pavle. Znam da je to istina, čuo sam koliko mogu shvatiti; dobio sam koliko mogu nositi; znam da je to to. Vрати se u tamnicu. Sada nije zgodno. Sve to znam, sve to osećam; znam što trebam učiniti. Moja duša, moja savest, moj bolji", moj prosvetljen um, sve to Bog Duh, tvoja reč i tvoja nazočnost i ovi lanci koji zveckaju govore mi što trebam biti i što trebam učiniti, ali sad nije zgodno. Kad bude zgodno, poslaću po tebe."

Možete li čuti Pavla kako odlazi hodnicima? Možete li čuti zveckanje njegovih lanaca? Ne čujete li tresak vratima koja su ovoga starog sveca, slavnog starog Pavla zatvorila radi Hrista u tamnicu? Poslušajte. Tresak tih vrata i jeka drugih vrata koja su se zauvek zatvorila za onu dvojicu, kada je Pavlu bilo rečeno da sad ide. Kad je on otišao, i njihova povoljna prilika (*spasenja*) je otišla sa njime. O, kako smo mogli drugačiju priču čitati! Kako je mogla blagoslovljeno završiti! Kako je trijumfalan mogao biti njen kraj! Ali je čovek prigrlio

svoj greh i nije se predao.

Zašto Filiks nije postao hrišćanin? Mogao je postati apostol, mogao je postati jevandelist, mogao je napisati neku poslanicu. Da bi to učinio, morao bi biti svet. Mogao je ostaviti poruku koja bi blagosloвила svet, mogao je doneti odluku koja bi nadahnjivala za sva vremena. Ali je on otišao drugim putem. Odlučio se protiv Pavla i Pavlova Hrista. A sigurno je da ako je ijedan čovek na ovoj zemlji ikada imao priliku za spasenje, Filiks ju je imao. Svet nije bio prisutan; ispred njega je bio veliki zadobivač duša; niko im nije mogao smetati, niko nije mogao doći između njih. Pred njim nije stajao niko drugi osim Pavla, i njegovog Gospoda i plana spasenja. Iznad njih bila su otvorena nebesa; svetlo je silazilo na njega i Bog je govorio kroz svoga sveca; sigurno nikada ni jedan čovek nije imao bolju priliku za večni život od Filiksa.

Sigurno je, da ni ti nećeš moći jednoga dana pogledati Bogu u oči i reći: "Postao bi vernik da sam imao samo priliku." Nećete to moći reći, jer ste imali ovaj blagoslovljeni trenutak kad ste se mogli predati Bogu. Ako nikada niste imali priliku, sada je imate; ako nikada niste imali nikoga da vam govori te stvari, sada imate. Nećete se moći braniti pred velikim belim prestoljem da nikada niste imali priliku. Filiks neće moći. Sigurno je da nikada nijedan čovek nije imao boljega propovednika od Pavla, kneza nad propovednicima. Niko nije mogao prezirati Pavla. Niko nije bio opremljeniji od njega. On se nije bojao čoveka na prestolju niti je prezirao čoveka u bedi. Pavle, slavni stari Pavle, rekao je za sebe: "... ne želim išta drugo znati, osim Isusa Hrista, i to razapetoga."

Pavle nije propovedao razvodnjeno Jevandelje. Pavle nije propovedao vodeno i mlečno jevandelje. Bila je to čista, nepromenjena, živa poruka bez primesa. Ne budete li pred belim prestoljem imali na sebi belu haljinu, sigurno nećete moći reći: "Dakle, da sam samo čuo to čisto Jevandelje, spasio bih se!" Nećete to moći reći, jer ste ga čuli sa propovedaonice, čuli ste ga sa usana svojih vlastitih propovednika,

slušali ste ga dok od slušanja niste zaspali. Tokom trajanja slušanja, otvrdnuli ste. Jer ovo silno Jevanđelje ono što ne omekša i ne rastali, stvrdne. Ono je ukus života ili ukus smrti. Poznato vam je to. I vi jednako verno slušate Jevanđelje kao što ga je Pavle propovedao.

Ovaj je čovek mogao biti spašen, jer je bio osvedočen. Osećao je i više nego što je hteo. Drhtao je. No upamtite, on je drhtao, ali ne i žena (*Drusila*). Šokantno. Često sam video dvojicu kako sede pred istom propovedi; video sam da jedan drhti, trese se i plače pod silom Reči Božje, a video sam i drugoga koji je bio buntovan i tvrd; video sam da jedan želi doći, a video sam i da ga drugi vuče natrag. Kad se neka žena odluči protiv Hrista, ona to i učini. Nisam uzalud jevanđelist četvrt veka; otkrio sam da kad žena dođe Hristu, ona mu dođe potpuno.

Verujem da bi ovaj čovek bio spašen, o da, znam da bi, da nije bilo te žene. Filiks je drhtao, ali ne i ona. Bio je osvedočen i probuđen; znao je i zabrinuo se; reč je delovala na njega.

Zar nije tako i sa vama? Nije li vaša savest, sestro moja, brate moj, u ovom trenutku dotaknuta? Ne osećate li svoj greh; ne vidite li nešto od njegove pokvarenosti; ne shvatate li njegovu silu prokletstva; ne vidite li kako vas on kvari, kako vam otima nešto od vaše ljudskosti; ne vidite li kako vam je život zagorčan; ne vidite li kako vas on odvodi od Boga i ispravnosti? Ne vidite li? Znam da vidite. To Duh radi na vama. Vaša vam savest i vaš sud donose svedočanstvo. Ne vidite li da možete biti tako osvedočeni da drhtite, a ipak zastati i odbiti učiniti odlučan korak? Zašto se ne predate? Želim vam postavljati to pitanje dok ne dobijem odgovor. Zašto se Filiks nije predao?

Ako je čuo Jevanđelje sa usana toga vernog čoveka i osetio njegovu snažnu važnost, ako mu je bila ponuđena ova veličanstvena prilika u kojoj je mogao sagraditi prestolje, zašto je izabrao tamnicu? Ako je dobio priliku kada je mogao učiniti da se hvalospev začuje oko prestolja, zašto je iskovao lance? Ako je dobio priliku kad je mogao

uresiti Emanuelovo čelo, zašto je u ime svega što je dobro otpuzao u prašinu i omogućio paklu da prođe preko njega svojim kolima i smrvi ga u prah? Zašto?

Ne vidite li učinke prokletstva, učinke zavaravanja, učinke uništenja koje donosi greh? Razlog je dan u jednoj reči greh, njegov vlastiti greh. Uz njega je sedila žena drugog čoveka sa kojom je živeo. Jeste li iznenađeni zašto je Pavle govorio o pravednosti? Kako bi mogao govoriti o nečem drugom? Bi li se Bog mogao smešiti na to? Govorio je o pravednosti. Filiks je znao da će ta žena, ako postane hrišćanin, morati poći kući svome mužu; u svakom slučaju, moraće otići od njega. Znao je to i pogledao u nju, a u tom je pogledu izgubio svoju dušu. Rekao je: "Ne, sad nije zgodno. Kad bude, pozvaću po tebe". Ali nikada nije; nikada nije imao drugu priliku.

I Samson je izgubio svoju snagu kroz ženu. I Herodova je kći "otplesala" Heroda u pakao. A Drusila je bila lanac koji je svezao ovoga čoveka tada i za svu večnost.

A što vas veže? Šta vas drži okovanima? Šta drži vaše srce i vaš život? Šta vas drži u svome zagrljaju? Šta je to? Vi znate. Vi znate. Ko je to? Vi znate i Bog zna. Istina će jednoga dana izaći na videlo. Istina će izaći, jer svaki čovek ima neki određeni greh. Možda to nije požuda za nekom ženom, ali može biti požuda za zlatom, može biti požuda za pićem, može biti glad u nekom drugom obliku, može biti ambicija koja je jednako prokleta. Šta je to? Svaka žena ima svoj vlastiti greh. Možda to nije požuda za muškarcem, ali je požuda neke druge vrste, a postoje i žene koje će prodati svoju dušu i dušu svoje dece za odeću i bižuteriju. Neka vas Bog spasi. Poslušajte, radi se o izboru između greha i svetosti. To je ogroman odabir, ali ne postoje dve mogućnosti pogledu toga ako na to gledate mudro i pametno. Radi se o izboru između niskoga i visokoga, zemaljskoga i nebeskoga, ovoga vremena i večnosti, propadljivoga i nepropadljivog, lažnoga sjaja i stvarnoga zlata, prolaznoga trenutka i neba koje čeka one koji će poslušati.

Muškarci i žene, sinovi i kćeri Gospoda Svevišnjeg, iskoristite ovu priliku. Nemojte sebi mešati gorko piće, nemojte prkositi svojim večnim interesima. Nemojte se boriti protiv Boga. Ne grlite svoj greh. Ne ludujte. Bog vas želi spasiti i On će vas spasiti. On bi spasio i ovoga čoveka da je došao, ali nije, a s obzirom da nije, Bog nije mogao učiniti ništa. "Ali vi nećete da dođete k meni da primite život." "Koliko puta htedoh skupiti tvoju djecu... pod krila, ali vi ne htedoste!"

Nije to Božja greška. Ako neki čovek ode u pakao što god pakao značio, molim se da to nikada ne otkrijete ako neki čovek ode tamo, to je zato, jer nije prihvatio lek Božji. Ne možete optužiti Boga za svoju propast; optužiti morate svoju vlastitu volju, jer je odabrala zlo u vašem vlastitom pokvarenom, buntovničkom životu koji je obeščašćivao i mrzio Boga i odbacio Hrista; optužiti morate samoga sebe. Ne mogu bez protesta slušati kako neko loše govori o mome Gospodu. Neki od vas kažete: "Misliš li da bi Bog ljubavi poslao čoveka u pakao?" Ne šalje ga Bog u pakao; on se sam šalje. Ne ideš u pakao, jer si grešnik, već zato što odbijaš preći most koji je Bog sagradio i omogućio ti da pređeš na drugu stranu. Odbijaš Božju milost, odbijaš put spasenja. Bog te želi spasiti od tvoga greha i to sada ako se predaš. Hoćeš li predati svoj greh? Ne očekuj da ja imenujem tvoj greh! Da ga znam, držao bih ga pred tvojim očima dok ga ne omrzneš, dok ti se ne ogadi; suočio bih te sa njime; držao bih ga pred tobom dok ne pobegneš od njega; da je to u mojoj moći, učinio bih da gledaš svoj vlastiti greh dok se potpuno ne predaš Isusu Hristu.

Brate moj, sestro moja, dopusti da ovo bude trenutak tvoga stvarnog predanja kad ćeš se okrenuti od zle stvari, stvari koju Bog mrzi u tvome životu, stvari koja te čini onim što jesi, stvari koja te iz dana u dan uništava. Okreni se od nje, okreni se sada i čućeš ga dok posrćući i nesigurno dolaziš ako dolaziš, ako dolaziš od greha, ako je to bezrezervno predanje Bogu tvoga srca i tvoga života, čitavoga tvog bića, apsolutno, potpuno, ako je to stvarno predanje čućeš ga kako ti

govori: "Tvoji su gresi oprosteni." A ako su tvoje uši malo oštrije, onda ćeš čuti i anđele kako pevaju: "Mrtav je oživeo, izgubljen je pronađen."

IZGUBLJENI HRIST

"Nego misleći da je s društvom, otidoše dan hoda, i stadoše Ga tražiti po rodbini i po znancima. I ne našavši Ga vratīše se u Jerusolim da Ga traže." (Lk. 2,44–45)

Već smo čuli za Spasitelja izgubljenih, ali u ovoj priči o nađenom Isusu u hramu, zapravo smo čitali o izgubljenom Hristu. Neko će reći: "Je li to moguće? Mislio sam da je On taj koji nalazi izgubljene."

Da, to je On.

"Zar je dakle moguće izgubiti Hrista?"

Moguće je. Jao, koliko njih su Ga pronašli samo zato da bi Ga ponovno izgubili! Neka onaj koji stoji pazi da ne padne!

Najneprikladnija osoba na čitavom svetu koja je izgubila Isusa, bila je Marija, Njegova majka. Pitam se, je li neko na ovom svetu ljubio Isusa kao Marija? Pitam se, je li iko na ovom svetu ispravno i pogrešno razumeo Isusa kao ona?

Postoji prisna veza, dragocena veza, koja se rečima ne da iskazati, u koju je Marija ušla sa Isusom, a koju niko nikada sa njom nije podelio.

Ali Marija Ga je izgubila.

Postoji zajednica, zajednica srca, duše i uma koju je Marija imala sa Isusom, a koju niko nikada nije imao i koju niko nikada neće razumeti.

Ali Marija Ga je izgubila.

Koliko je samo ona bila blizu Isusa. Njen život je bio isprepleten Njegovim. Na neki način On je bio deo nje i na neki način ona je bila deo Njega. A ipak Ga je izgubila. Iako možete doći vrlo blizu Isusa, izgubićete Ga ne budete li pažljivi, ne budete li pažljivi sa onim što imate, ne budete li pažljivi na putevima kojima hodate, ne budete li pažljivi prema rečima koje vaše uši slušaju, ne budete li pažljivi prema pričama koje ponavljate i stvarima o kojima pričate, ne budete li pažljivi prema stvarima koje dopuštate da vaše oči gledaju, ne budete li pažljivi prema stvarima koje zaokupljaju vaš um i srce, ne budete li pažljivi prema svom društvu, svojim prijateljstvima. Ne budete li pažljivi, izgubićete Ga. Izgubićete Ga ili ste Ga možda već odavno izgubili.

Možda ljubite Isusa, možda Ga silno ljubite, možda revnujete za Njegovo ime i čast, možda vodite brigu Njegovoj slavi i o pravima Njegove krune, možda ste pravoverni i borite se za svoje pravoverje, možda ste vrlo religiozna osoba, ali budite pažljivi da ne izgubite Hrista. O, kakva beda srca koje je izgubilo Hrista! Neki neće razumeti značenje tragedije izgubljenog Hrista, ali to je zato što Ga nikada nisu videli, što nikada nisu gledali u Njega, niti osetili Njegov dodir i upoznali šta znači imati zajedništvo sa Njime. Oni nikada nisu posvetili svoje živote Njemu. Isus je za njih koren iščupan iz suve zemlje, bez vrednosti i lepote da bi ga poželeli. Oni Ga nikada nisu videli, jer je bog ovoga sveta zaslepio njihove oči. Ali postoje neki koji razumeju i upravo njima govorim. Objava čini stvari drugačijima. Oni su Ga videli; oni znaju što to znači raditi sa Njime; oni poznaju radost zajedništva i iako su Ga i izgubili, sećanje na to draže im je od svega drugog na ovom svetu.

Objava čini sve drukčijim.

Jedan moj prijatelj ispričao mi je priču o nekom velikom prirodnjaku i

naučniku koji je jednog letnjeg dana pre više godina otišao gore na Škotske visoravni da sa uvećavajućim staklom (*lupom*) proučava cvet vreska u svoj njegovoj prirodnoj lepoti. Da bi ga bolje video u njegovoj savršenosti, spustio se na koljena i bez da je otkinuo cvet, prineo mu lupu te se divio njegovoj boji, finoći, lepoti. Kako dugo je bio u tom položaju, nije znao, ali se iznenada nad njim i lupom pojavila senka. Čekao je trenutak misleći da je to možda oblačak, ali je senka ostala te je na kraju pogledao preko ramena i ugledao jednog pastira kako ga posmatra. Ne rekavši ni reči, otkinuo je vresak i predao ga zajedno sa lupom pastiru da bi mogao videti što je i on video. Stari je pastir stavio lupu pred oči i tako dugo gledao u cvet dok mu licem nisu potekle suze. Zatim je, vraćajući nežno mali vresak naučniku, rekao: "Jao, čoveče, voleo bi da mi nikada niste to pokazali. Voleo bi da to nikada sam video." "Zašto?" pitao je naučnik. "Zato", rekao je, "jer su ove grube noge pogazile mnoge od njih..."

Objava čini razliku. Čekajte samo dok operete prašinu iz svojih očiju vodom iz reke koja grad Božji razveseljava! Pa ako to bude i u slavi sa otkupljenicima, kako li ćete žaliti što ste i jedan dan živeli bez Njega?

Kažem vam, moguće Ga je izgubiti. Moguće Ga je izgubiti i dok mene slušate (*čitajte ove redove*). Mogu Ga izgubiti dok ovo govorim, dok propovedam, iako je to poslednja stvar koju bi pozeleo. Ali znam što je moguće, jer znam nešto o pokvarenosti moga srca. Znam njegovu domišljatost, znam njegovu lukavost.

Ne poznajem gori pakao od pakla, nego kad izgubite Hrista, a spolja pokazujete da Ga imate, licemerite i podsmevate se Bogu. Neki znaju o čemu govorim. Možete biti propovednik ili jevandelist – i molim vas, upamtite da ja stavljam sebe ispred svih – i ipak izgubiti Hrista. I da glumite pred ljudima kako Ga imate!

Ne samo da je najneprikladnija osoba na svetu postala prva koja je izgubila Isusa, nego Ga je izgubila a da to nije ni znala.

Marija je, "misleći da je među suputnicima" pretpostavljala da je On tamo. Nije li u tome opasnost za sve nas? Mi previše toga uzimamo zdravo za gotovo. Vrlo često dopuštamo da naš vlastiti duhovan život prolazi u brizi za druge. Dok za Hristovo ime širite polje rada, pogledajte i na svoju vlastitu malu parcelu. Budite sigurni u svoju vlastitu zemlju. Verska je sigurnost sigurnost vere. Ne smete pretpostavljati glede stanja, potreba, zahteva života i večnih interesa svoje duše da biste živeli. Ne smete to dopustiti. Ko god bili, jao vama, ako uzimate stvari zdravo za gotovo! U poslovnom se svetu tako ne radi. Niko nije uspešan ako ne ispita svoje knjigovodstvene knjige i završni račun; a ako vi tako ne učinite i ako ja tako ne učinim svakoga dana svoga života, brzo ćemo postati otpadnici.

Zajedništvo od jučer i zajedništvo od prekjuče, pobede iz prošle nedelje, moj prvi susret sa Gospodom pre trideset godina – sve to vrlo je blagoslovljeno, ali ono mi ne služi za danas. Ja moram naći novog Spasitelja svakoga jutra. Ja moram videti novu lepotu u Njemu, svaki put kad usmerim oči na Njega.

Radije bi izgubio ženu, decu, oca, ljubljene, prijatelje i sve na ovom svetu, nego da izgubim Gospoda. Moram Ga imati! Ne smem to samo pretpostavljati. Moram biti u to posve siguran. Moram stajati na čvrstom tlu, a ne na nesigurnim ivicama provalije.

Marija je mislila da je Isus među saputnicima. Nisu li ti saputnici bili religiozni? Nisu li ti suputnici bili gore na "godišnjoj konferenciji", na velikoj hramskoj svečanosti? Ne morate biti neki veliki grešnik da biste Ga izgubili. Izgubiti Ga možete na konferenciji ili na molitvenom sastanku. Kad Bog baca svoje svetlo na vas, kad vas Bog prosvetljava, kad vam Bog otvara svoje skrivene stvari te dobijate objavu, i ne poslušate, vi ste veći grešnik nego da sve to nikada niste i videli.

Marija je bila u društvu religioznih ljudi, a ipak je izgubila Hrista a da to

nije ni znala. Samson nije video da ga je Gospod napustio. U Otkrivenju je opis crkve koja je izgubila Hrista, a da to uopšte nije znala – vrlo otmena crkva, vrlo kulturna crkva, vrlo bogata crkva, crkva koja je imala visok društveni položaj. Ne možete se ničega setiti što ta crkva nije imala. Bili su tako zadovoljni sami sobom da su doneli proglas koji je govorio: "Bogati smo, stekli smo bogatstva, ništa nam ne treba." A Bog je gledao na njih i rekao: "Vi jadni, slepi, bedni i nesretni! Gledajte, ja stojim na vratima i kucam!"

Ali vi kažete: "Nije li to rečeno grešnicima, srcima grešnika?"

Ne, to je rečeno na vratima crkve koja je izgubila Hrista. Ja poznajem crkve u svim krajevima sveta koje bi glasale protiv Isusa Hrista da dođe i ponudi se da bude On njihov novi pastir (*sveštenik*).

Nije li vreme da se prestanemo igrati religije i počnemo je živeti? Nije li vreme da ljudima izvan crkve pokažemo da smo ozbiljni sa stvarima vere? Hiljade imaju zgrade, red, istinu, sionske pesme i sve što je "blizu spasenja" – ali najvažnija stvar nedostaje.

U jednoj od mojih misija došao mi je jedan mladić, divna osoba koja je bila na vrlo istaknutom položaju u toj misiji. On je bio postavljen da razgovara sa svima koji traže spasenje i da im poslednju reč saveta. Radio je to od ponedeljka do subote, a u subotu uveče mi je rekao: "Gospodine Smith, želim sa vama razgovarati. U nedelju ujutro nikud ne idete, zar ne?"

Rekao sam mu: "Ne, tada se odmaram, jedino ako idem u crkvu; ali obično ostajem kući da se malo odmorim. O čemu želiš sa mnom razgovarati?" Mislio sam da me želi videti radi jednog posebnog slučaja.

Rekao je: "O mojoj vlastitoj duši."

"O čemu se radi?" pitao sam. "Šta te to uznemirava?"

Rekao je: "Ja nisam obraćen; nikada se nisam nanovo rodio."

"Moj brate", rekao sam, "šta to znači?"

Rekao je: "Moji su roditelji pretpostavljali da sam hrišćanin i podsticali me da se priključim crkvi, te sam tako i uradio. Moj je pastor pretpostavljao da sam hrišćanin i postao sam učitelj u nedeljnoj školi i radnik u crkvi. A kako su to pretpostavljali i još uvek pretpostavljaju, niko mi nikada nije pogledao u oči i zapitao me: 'Harry, jesi li ti u ispravnom odnosu s Bogom?'"

Ne činimo li svi mi isto? Neki zapravo nikada ne znaju. Oni uvek pretpostavljaju.

Ona je pretpostavljala da je Isus među suputnicima – a koji su to saputnici jednog kralja ako je Isus odsutan? Da je Isus u mom ciganskom šatoru, šator bi bio velik kao katedrala Sv. Petra, a katedrala Sv. Petra nije ništa nego gomila kamenja bez Isusa. Hrist je taj koji čini hram.

Ne samo da je najneprikladnija osoba na svetu postala prva koja Ga je izgubila i ne da Ga je samo izgubila a da to nije znala, već Ga je izgubila na najneprikladnijem mestu. Gde? Ne u pozorištu, ne za kartaškim stolom, ne u plesnoj dvorani pomešana sa bezbožnim mnoštvom, ne u vrtoglavoj jurnjavi sa drugima da čini zlo; ne zbog lošeg vladanja, ne zato što je bila ponosna i ohola, ne zato što je klevetala svoje bližnje, ne zato što je ljubila svet i više razmišljala o tričarijama nego o svojoj duši i interesima svoga sina Isusa. Setite se ko je ona bila. Ona je bila izabrana žena koja je trebala na svet doneti Hrista. Ali je izgubila tog Hrista.

Izgubila Ga je na bogoslužjenju u hramu, među svetim stvarima, u

svetoj sredini, u svetom okruženju. O Bože, spasi nas od izrugivanja! Neko će se morati dići, neki novi Jovan Krstitelj ovoga veka, neki novi Martin Luther, neki ugarak koji neće mariti šta bi se njemu moglo desiti i koji će biti spreman izgubiti svoju glavu pozivajući Crkvu Božiju da stane na svom putu otpadništva. Neko će to učiniti, a Bog zna da sam i ja voljan izgubiti glavu pozivajući ljude natrag Hristu od kojeg su odlutali. Crkva bez Hrista je ruglo!

Možete Ga izgubiti i u crkvi. Budite pažljivi!

Daleko je više ljudi koji su izgubili Hrista u crkvi nego što možete sanjati. Ljudi tamo vide objave i odbijaju im se pokoriti. Tada Ga gube. Bog govori kroz svoje slugе. On govori i vama: "Dete moje, ovo je put, ovo je dužnost, ovo je krst, ovo je žrtva, ovo je ono što želim da učiniš, to je duša koju želim da spasiš, ovo je slava koju hoću da zadobiješ za moje ime, ovo je služba koju želim da započneš, preduzmeš i postigneš u moje ime."

Gledate u to. Razmatrajte puteve i sredstva. To će vas mnogo koštati. Odlazite i gubite Ga u hramu. Jeste li zaboravili da je đavo ušao u Judu dok su bili za stolom Gospodnjim? Đavo je gotovo toliko blizu vaše duše kao i Gospodar i on vas želi zadobiti da vas rešeta kao žito. Sile zla rade da bi zadobile vašu dušu, a vaša jedina sigurnost je krst Golgote. Đavo će vas slediti do groba. On neće odustati od borbe dok ne bude pobeđen.

Gde ste vi izgubili Isusa? Je li u gradu? Je li na obali mora kad ste otišli na godišnji odmor? Zapanjujuće je šta ljudi sve misle da mogu činiti kad su odsutni od kuće. Ne znate gde ste se odvojili od Gospoda? Ne znate što ste učinili, reč koju ste rekli, pismo koje ste napisali? Zna, a i Bog zna. I moraćete učiniti upravo ono što i Marija. Moraćete se vratiti natrag i pronaći Ga gde ste ga izgubili.

Kad sam tek počeo propovedati, bio sam samo dečak, a čovek koji

danas nosi vrlo cenjeno ime u hrišćanskom svetu, odveo me ubrzo nakon što sam ostavio svoj ciganski šator na stranu i rekao mi: "Pretpostavljam da se svake večeri pre nego odeš na spavanje nekoliko minuta spustiš na koljena i izravnaš račune toga dana."

Rekao sam: "Ne, ne činim to. Ne usuđujem se." "Kako to misliš?" rekao je. Odgovorio sam: "Izravnati račune moram u hodu. Kad bih čekao do noći, breme bi me slomilo. Ne usuđujem se čekati čitav dan. Tri dana bi me ubilo. Moram odlaziti Bogu svakoga trenutka; iz trenutka u trenutak." Marija je bila bez Njega tri dana. Kako ste dugo vi bez Njega? Tri dana? Tri nedelje? Tri meseca? Tri godine? O, moj Bože, bez Tebe! Duša bez Boga, bez Hrista, bez nade! To mora biti predukus pakla, jer ne mogu zamisliti gori pakao od gubitka Isusa Hrista.

Jednom sam na ovu temu govorio u jednom velikom gradu gde je oko mene bilo šest ili sedam stotina pastira i dva dana nakon toga primio sam pismo; još uvek mogu čuti uzdahe i suze u svakoj rečenici tog pisma. Pismo je započinjalo: "Pastor sam jedne velike crkve, ali sam izgubio Hrista. O, kakav pakao propovedati Hrista kad si ga izgubio!" "Ali", nastavljao je pisac pisma, "obećavam vam ovo: neću propovedati dok Ga ne pronađem ponovo. Ne moram vam reći moje ime, ali vam ovo pišem za vaše ohrabrenje."

Molim vas, nemojte činiti nikakav hrišćanski posao dok ne nađete Hrista. Vaš je prvi posao da dođete u ispravan odnos s Bogom.

Morate se vratiti. To neće biti lako. Marija se morala vraćati natrag sve do Jerusalima – jedan dan hoda do Njega, tri dana da Ga pronađe.

Kad ga je našla, rekla je: "Zašto nam to učini?"

A On je odgovorio: "Zar niste znali..."

Nemojte Njega kriviti za svoj vlastiti greh ili bedu koja je rezultat vašeg

greha. Vi ste Ga ostavili. On vas nikada nije ostavio. Da je to učinio, prekršio bi svoje obećanje: "Ja sam s vama u sve vreme..." Morate se vratiti natrag. David je rekao: "Prećutati sam hteo, ali kosti mi klonuše od neprestana jecanja. Danju i noću ruka me tvoja tištala, snaga mi se trošila ko za letnjih žega. Tada greh svoj tebi priznah i krivicu svoju više ne skrivah". David je bio u pravu. On je znao odakle dolazi njegova beda i znao je kako doći u ispravan odnos sa Bogom.

Gde je izgubljeni sin pronašao svoga oca? Upravo tamo gde ga je i ostavio – u starom domu. Morao se vratiti kući i upravo je taj dolazak kući ono čega se plašimo. Marija i Josif pronašli su Isusa upravo tamo gde su Ga ostavili. On je tamo čekao. Ljubav uvek čeka, čeka da oprost i zaboravi. Ne znam kako iko može ostati podalje od Božje ljubavi!

Možda morate učiniti priznanje. Učinite ga. Možda ćete morati otići i nekome reći: "Oprosti mi." Pođite, recite to i sredite stvar. Možda ćete morati oprati trgove rana koje ste načinili. Pođite i učinite to. Setite se da tamničar nije čekao do jutra, učinio je to istog onog sata one noći. Pranje rana bila je tamničareva vera u Hrista.

Jeste li Ga izgubili? Tada se morate vratiti natrag do onoga mesta, do onoga sata, do one stvari i razgovarati sa Bogom upravo o njoj. Marija se morala vratiti u Hram. A ako Ga vi želite naći, morate se vratite tamo gde ste Ga ostavili. Kad sam bio u Južnoj Africi, jedan je otmeni, zgodan Holanđanin, visok dva metra, došao na moje bogoslužje i Bog je položio svoju ruku na njega i osvedočio ga o grehu. Narednog je jutro otišao u dom jednog drugog Holanđanina i rekao mu: "Je li ti poznat ovaj zlatan sat?" "Da", rekao je ovaj, "tu su moji inicijali. Sat je moj. Izgubio sam ga pre osam godina. Kako si došao do njega? Kako dugo ga imaš?" "Ukrao sam ga ", bio je odgovor. "Ali ti si bio moj prijatelj!" "Ukrao sam ga i nosio." "Šta te navelo da mi ga sada vratiš?" "Prošle sam se večeri obratio", rekao je drugi, "i vraćam ti ga odmah ovoga jutra. Da si bio budan, vratio bi ti ga još sinoć."

Mislite li da možete prekriti ono što ste krivo učinili? Ne možete gomilu đubreta prekriti snegom i očekivati da Bog to nazove čistim? To nije Božji plan. On vas ne boji u belo. On vas pere na belo. On ne stavlja čisti plašt preko prljavštine, te kaže da je sada sve čisto. On nikada ne kaže da je nešto čisto dok sva prljavština nije isprana. On će vas očistiti i uzeti kameno srce iz vašega tela i dati vam mesno.

Jeste li spremni poći natrag? Jeste li voljni povući onu neljubaznu reč, onu klevetu, onu pogrdu? Jeste li spremni pocepati ono pismo u svom džepu za koje znate da ga nemate pravo posedovati? Jeste li voljni raskinuti svoje nezakonito prijateljstvo? Moraćete to učiniti ako Ga želite naći. Znam da to nije lako. To znači bol u nogama i jad u srcu. To može biti i krvavo srce, ali moraćete to učiniti ako želite mir.

Pre nekoliko godina, na otvaranju velike kampanje u Čikagu, govorio sam na ovaj tekst. Jedan od gradskih pastora kasnije je bio pozvan na telefon. Neki ga je čovek nazvao i rekao mu: "Želim vas videti. Moram vas videti. Biste li hteli odmah doći k meni?"

Taj je čovek bio bogat neženja, član njegove crkve. Kad je pastor došao, rekao mu je: "Čuo sam jučer propoved onoga čoveka i on je rekao da ću Hrista naći tamo gde sam Ga izgubio. Želim Ga naći." Suze su obilno tekle niz njegovo lice.

Pastor je rekao: "To je lako."

Odgovorio je: "Nije lako za mene. Učinio sam neke stvari za koje ljudi u ovom gradu nemaju pojma. Ali Bog zna i ja znam. Slušajte! Jedna divna devojka leži u nečasnom grobu, a dvoje male dece, dečak i devojčica, su u sirotištu, jer ja nisam bio dovoljno hrabar da im dam svoje ime. I znate, pastore", rekao je, "to me boli, želim li pronaći Hrista, moram pronaći tu decu, dovesti ih ovamo i dozvoliti da ljudi saznaju da su ona moja."

Pastor je rekao: "Da, to znači to."

Vera nije za vas izlaz u slučaju požara dok vašim žrtvama dopušta da idu ka đavolu u zagrljaj. Ako vam vaša vera ne služi da živite ispravno, ne znate šta stvarno znači vera.

Bog žali dete koje dolazi na svet kroz pogrešna vrata. Bog žali decu koja ne poznaju roditelje! Ako išta znam o srcu moga Gospoda, Crkva ne sme biti prva koje će okrenuti lađa i zatvoriti svoja vrata takvom malom detetu. Crkva mora biti prva koja će raširiti svoje ruke. Ali mi to ne radimo. Mi odbacujemo jedna stvorenja kojima je učinjena nepravda i gazimo ih i osudimo na dno pakla, a laskamo i mazimo đavola koji im je učinio nepravdu. To nije biblijska vera. Moj Gospod takvim ženama govori: "Tvoji su gresi oprošteni." O, Gospode, daj nam Tvoj duh ljubavi za izgubljene!

Isus je u svom srcu imao divno mesto za izgubljene. Nije li to istina? On ih je ljubio i crkva bi trebala postojati zato da ih spasi; a ako to ne čini, onda to nije crkva.

Moj prijatelj pastor je rekao: "To znači to."

Bogataš je odgovorio: "Za nju sad više ne mogu ništa učiniti, ali ću poslati poruku u onu daleku zemlju da se nađu moja deca."

Otkrio je da se mala devojčica pridružila svojoj majci, a dečak je bio sa nekim farmerom. Znao je da ti ljudi nisu njegovi roditelji i čeznuo je za ljubavlju, ali je nikada nije dobio. Odveli su ga u veliki grad. Bogataš je seo u svoj naslonjač, uzeo maloga dečaka u krilo i rekao: "Sine moj, bi li hteo videti svoga oca?"

Mali dečak je odgovorio: "Ne znam, gospodine".

"Misliš li da bi ga mogao voleti, iako je tebe i tvoju majku vrlo ožalostio?"

Dečak je rekao: "Ne znam, gospodine."

"Pa", rekao je, "pogledaj oko sebe. Misliš li da bi mogao biti sretan ostaneš li ovde živeti sa mnom?"

A dečak je odgovorio: "Ne znam, gospodine".

Tada je srce onoga oca oživelilo i zaplakao je: "Stavi svoje ruke oko moga vrata, čvrsto me zagri i nazovi ocem iako ne zaslužujem taj naziv."

Okrenuvši se propovedniku, rekao je: "Pronašavši svoje dete, pronašao sam Hrista."

Isusa ćemo naći tamo gde smo Ga izgubili. Kad bismo se samo vratili onamo, pronašli bismo Ga, jer On nije daleko ni od jednoga od nas. On je spreman oprostiti i izbrisati prošlost – spremniji nego što smo mi spremi tražiti.

Onaj koji je rekao: "Isceľiću ih od njihova otpada, od sveg ću ih srca ljubiti..." neće dopustiti da Ga ijedno slomljeno srce traži uzalud.

Njegovoj ljubavi, oprostjenju i očišćenju ne postoji granica. Njegovo je milosrđe veće od naših greha. O, žalosna, umorna, grešna dušo, sagni se sada pred Njime, u pokajanju i veri, i saznaćeš da je spor na gnev i bogat milosrdem.

NOVOROĐENJE

---

*"Ne čudi se što ti rekoh;
valja vam se nanovo roditi." (Jn. 3,7)*

U mojoj poslednjoj propovedi govorio sam vam o pokajanju i pokušao pokazati da je pokajanje ono što moramo učiniti ako želimo biti spašeni. Pokajanje Bog zapoveda; ono je direktna zapovest.

Sad moja tema ide malo dalje. Želim govoriti o nečemu što se mora dogoditi u nama silom Duha Svetoga, jer, "ko se ne rodi nanovo, odozgor, ne može videti carstvo Božje."

Ako je to istina, ne čudim se, da je Isus sa svom snagom Božanskog autoriteta ovom čoveku rekao: "Treba da se rodite nanovo, odozgo." To možemo pročitati i ovako: "Morate se roditi novim." Kako god to uzeli, to znači novo stvorenje; to znači da je srce puno krivice učinjeno ispravnim; to znači da je izvor života stavljen u ispravan i skladan odnos sa Bogom i da iz njega ističe očišćen i nanovo stvoren život. Središte mora biti u skladu sa voljom Božijom. To je "novo stvorenje", "novo stvaranje", život odozgo donet i sproveden na zemlji.

Mnogo je ljudi koji misle da ih Gospod nekako može učiniti dobrim kad umiru. A ja tvrdim, ako Gospod to može učiniti kad umrem, onda to može učiniti i dok sam živ; a ako to ne može učiniti dok sam živ, ne može ni kad umirem. Tvrdim isto tako da Gospod može svakoga čoveka i svaku ženu učiniti dobrim, tako dobrim da može gledati sa svoga prestolja na delo svojih ruku i biti zadovoljan sa njim.

Neki od vas kažete da ne verujete u to. Ja verujem. Ako je On mogao načiniti Adama dobrim iz ničega, može i vas učiniti dobrim iz onoga što je preostalo. Dok čitamo ove reči, stavimo naglasak na reči *treba* i *nanovo*. "Treba da se rodite nanovo, odozgo."

Nemojte se sada ljutiti na mene, jer vam donosim ovu staromodnu istinu i pritiskam je na vašu savest. Nemojte se razljutiti, jer vas nastojim suočiti sa velikom naukom novoga rođenja. Nemojte frktati nosom i ponašati se kao da ste to već prerasli. Ovaj je čovek verovatno znao više od vas, a možda je bio i daleko moralniji od vas; no sigurno je da je od vas bolje stajao u crkvi i u društvu. Ali Isus ga nije mogao poštediti. Nikako. Previše ga je ljubio da mu ne bi izneo celu istinu. Nije smanjio standard, niti je stvorio lagan put u carstvo Njegove milosti, čak ni za učitelja u Izraelu.

Vruće vas molim, nemojte misliti da je ovo neka staromodna tema. Znam da ona to jeste, ali je ona jedina tema. Znam da je to jedna stara priča, ali je to jedina priča. Ako imate dušu i gladni ste, onda je ona nova poput svetlosti sunca koje se pojavljuje u svitanje dana. Ona je sveža poput rosnih kapi koje stoje poput mnogih Božjih bisera i sjaje na suncu. Ona je divna poput ruža u junsko jutro i sveža poput daha sa Božjih planina. Ona nije suvoparna, dotrajala, staromodna. Ona je izvor koji nikada ne presušuje; ona je sila, i to jedina sila, koja može slomiti okove i pokidati lance, koja može otvoriti slepe oči i izlečiti ranjene živote, koja može smiriti oluje i uragane. Ona je sila koja može uzdići ljude iz greha i propasti sasvim i potpuno natrag k Bogu. O, sila koja čuda čini!

Znam da postoje ljudi koji misle da smo zastareli kad propovedamo novorođenje, da smo staromodni; možda bezazleni, ali treba nas žaliti. Brate, o novorođenju se peva oko stepenica prestolja Božijeg. Staromodno? To je pesma koja zagreva nebo. Dok hodate galerijom da vidite dela starih umetnika, poznata i slavna širom sveta, središnja tema slika je On, koji je visio na krstu. A kad dospete u nebo – ako

dospete – i prođete kroz galerije slika neba, slika koja će se isticati, sijati, živeti, uzbuđivati i privlačiti milione, biće slika krsta i umirućeg Spasitelja. Nemojte misliti da ste vi iznad učenja o novorođenju i nemojte se usuditi reći da vam to nije potrebno. Nikako. Poslušajte: "Trebalo da se rodite nanovo, odozgor." To je ono što se tiče vas. Potrebno vam je novo srce, jer Bog gleda u srce.

To nije moja reč; Isus je tako rekao. To je ono što ja želim da vidite kad prevrćete očima na tu poruku ili ismejavate propovednika dok iznosi ovaj tekst: "Trebalo da se rodite nanovo, odozgo." Ako mislite da ste vi iznad toga, da je to zastarelo, staromodno, upamtite da je biser, radi kojega je ovaj ogroman svemir stvoren, skrenuo od stvaranja svetova i nadzora nad svemirom i došao da bi srcu umirućeg čovečanstva to šapnuo. Isus je to rekao, ne propovednik, već sam Isus.

Ta nauka ne pripada metodističkoj crkvi, ni baptističkoj, ni episkopalnoj, ni bilo kojoj drugoj. Sve one to propovedaju; sve su one odane Hristu i to slede. Ta je nauka vrlo stara, malo starija od Crkve. John Wesley je propovedao iz toga teksta, ali nije to on izumeo, no metodistička je crkva spomenik i posledica tog silnog propovedanja. George Whitefield je propovedao iz toga teksta, propovedao iz njega tri stotine puta, ali nije to on izmislio. General Booth, jedan od najsilnijih Božjih ljudi koje je svet dao, koji je sa svojom grupom posvećenih sledbenika opasao zemljinu kuglu zlatnom žicom pesme spasenja i doveo desetine hiljada iz siromaštva i krajnje bede gradskog života da u belini hodaju ulicama Novog Jeruzalema, propovedao je iz njega, ali nije on to izmislio.

To nije ljudski izum. Isus Hrist je to rekao. Ne zaboravite to. Shvatite li ko je izgovorio ove reči, naučićete ih ceniti, skinut ćete šešir i pokloniti se pred njima. Ako ne možete shvatiti njihovu neizmernost, u tišini ćete nastaviti sa svojom kritikom. Budete li izmerili njihovu dubinu i njihovu visinu, te njihovu nesagledivost, ako i ne uhvatite čitavo njihovo značenje, začutaćete, ali ćete u svom srcu reći: "Ako Bog u njima ima

poruku za mene, onda, Duše Sveti, daj da je shvatim."

Pogledajte sada kome je On to rekao. Kome je Isus uputio te reči? Pijanici? Ne. Bludnici? Ne. Ubojci? Ne. Otpadniku društva? Ne. Jadnom siromahu? Ne. Kad bi Isus došao i propovedao šatoru siromaha – znajući za njegovu prošlost i koliko je prezren, kako su ljudi malo marili za njega i kako su malo činili da bi spasili njegove stanovnike – govorio bi mu vrlo blago. Kome je, onda, Isus uputio te reči? Poslušajte! Jednom članu crkve. Sad vidite da ako je neko član crkve, da on ne mora biti i nanovo rođen.

Pišući svom prijatelju profesoru Barbouru, Henry Drummond je rekao da se tokom druge Moody–jeve kampanje "kao nikada ranije otkrila činjenica da ogromna većina članova Crkve ne zna ništa o novorođenju. Oni poznaju slovo zakona kao što poznaju svoja imena, ali su potpuno u neznanju u pogledu besplatne milosti." Možda je i vaše ime zapisano u crkvenoj knjizi, ali nije upisano u Janjetovoj knjizi života. Možda uzimate čašu Večere Gospodnje, a nikada niste uzeli čašu spasenja. Isus je te reči pre svega izgovorio jednom članu crkve, vršiocu službe u crkvi onoga vremena, članu unutrašnjeg kruga, knezu, vodi, važnom čoveku u crkvi; ne detetu, već starom čoveku koji nije bio nanovo rođen. Razmislite o tome. To ga je zapanjilo i navelo da misli. A ja želim da i vi razmislite o tome. Kad bih samo mogao navesti jednog čoveka da misli, već bih nešto postigao! Najveći problem jednog propovednika je: kako navesti ljude da počnu da misle svojom glavom.

Kad je Hrist te reči izgovorio ovom čoveku, on je odmah počeo misliti, te je rekao: "Kako se čovek može roditi kad je star?" Ovo je pravo pitanje. Jer spaseni možete biti i kad ste starac. Možete, ali je neverovatno. Možete, ali je teško. Pitajte moju braću u službi kako često vide sedu glavu da se pridružuje crkvi, muškarca ili ženu. Reći će vam da na svaku sedu glavu koja postaje član crkve dolazi pedeset onih koji su ispod dvadeset pet godina. Ja sam ih vidio nekoliko

stotina, nekoliko hiljada, koji su došli Hristu; osim sedokosih. Većina ljudi koji dolaze Isusu ispod dvadeset pet su godina, a ako ste između dvadeset pet i trideset, manje će vas doći. Ako ste između trideset i četrdeset bit će vas još manje, a onih između pedeset i šezdeset još manje; a kad dođu oni između šezdeset i sedamdeset, možete zapisati da je to divno. Sedokosi, šta to znači? To znači da govorite "ne" Hristu dok ne izgubite želju da kažete "da". To je ono što to znači.

"Kako se čovjek može roditi kad je star?" Pokušajte naučiti svirati klavir kad ste prešli šezdesetu i vidite je li to lako kad ste oslabili i postali kruti. Ako to nije lako, što je onda sa ovim najtežim studijem od svih, studijem da prikažete sami sebe ugodnima Bogu? Nemoj misliti, prijatelju moj koji stariš, da iz svoga života možeš izgurati stvari Božje, stvari Sudnjeg dana, stvari pravednosti, svetosti i neba – nemoj misliti da ih možeš isključiti iz svoga života i onda ih poslednjih pet minuta ugurati u svoje postojanje. Stvari od večne vrednosti zahtevaju malo duže bavljenje. "Kako se čovek može roditi kad je star?" Poslušajte, može jer ako Bog to kaže, onda može. On kaže da može. Ali će to biti čudo. Ja se radujem kada seda glava dolazi Hristu, ali se još više radujem kad dolazi mladi čovek.

Pre nekog vremena bio sam na jednom velikom sastanku svedočanstava koji je bio povezan sa crkvom kojoj ja pripadam. Jedan je čovek ustao i ispričao nam kako ga je Bog spasio; bio je bitanga i proveo je mnogo godina u zatvoru. Kad je seo, došao je njegov prijatelj koji je sedio do njega i ispričao nam drhtavim glasom i sa suzama u očima da je 1881. godine bio pred istražnom porotom radi ubistva i da je odslužio dvadeset pet godina zatvora, ali da ga je Bog spasio. Rekao je: "Porota je znala da sam kriv, ali je u meni bio alkohol. Sudija je znao da je u meni bio alkohol kad sam to počinio i samo me moja mladost spasila od vešala. No, Bog me spasio." Kad je on seo, drugi se čovek digao i rekao: "Ja sam dvadeset i pet godina bio pijanica i Gospod me spasio." Kad je on seo, drugi je rekao: "Ja sam bio falsifikator novca i Bog me spasio".

A onda je došao drugi i rekao da se bavio boksom za novac, da se borio u mnogim mečevima i da je svaki put pobedio; no Bog ga je spasio. A onda je opet došao drugi i rekao: "Ja sam prokockao svoju karijeru. Bio sam sa sadašnjim Premijerom u Manchesteru, ali i u policijskom vozilu. Bio sam gostioničar, ali i čistio sam podove drugih gostioničara. Opijao sam se šampanjcem, ali sam i prosio za jedno piće. Jeo sam s knezovima, ali i prosio koricu hleba na ulici." A onda nam je ispričao kako ga je Isus spasio. I tako je to trajalo i trajalo dok više nisam mogao mirno sedeti. Digao sam se i rekao: "Ljudi, slušajte, Bog je od vas načinio čuda, ali nemojte zaboraviti da je za ovog ciganskog (*misleći na sebe*) momka učinio više nego za sve vas zajedno: spasio me pre nego sam dospeo tamo gde ste vi bili." Zaštita je bolja od leka. Verujem da je ograda oko provalije bolja od bolnice u podnožju. "Kako se čovek može roditi kad je star?" O, može, ali Bog spasava i decu!

"Treba da se..." Neki od vas kažete upravo kao što je i ovaj čovek rekao: "Gospode Isuse, blagoslovljeni Isuse, ne želim Ti dosađivati, ali kako to može biti? Reci mi, kako je to. Objasni mi. Ne vidim kako je to moguće." Ne, i nikada nećete videti. "Ne mogu to razumeti." Ne razumete i nikada nećete, ali On hoće. Može li vaš ograničen um shvatiti Neograničenog? Ne očekujte to. "Kad bih to samo mogao videti, kad bih samo mogao videti taj proces, verovao bih." Ali nikada nećete videti taj proces. Kroz to morate proći verom i poslušnošću, pridržavajući se namere i volje Božje, no nikada nećete kroz to proći špekulišući i postavljajući drska pitanja. To nije put.

"O", kaže neki čovek, "reci mi nešto o tome, pokaži mi kako novorođenje funkcionise?" Objasni ti meni struju ili sedi u mraku dok je ne shvatiš i nemoj ništa na struju upotrebljavati dok je ne razumeš. Objasni mi rosu, reci mi gde grom i munja dremaju. Ne možeš mi reći. Raščlani kišnu kap. Ne možeš, a Bog je njen stvoritelj. Reci mi kako On dodiruje crnu zemlju u tvom vrtu, a kasnije cvetove jaglaca. Reci mi

to ili se prestani igrati rečima u pogledu ovoga.

Evo nečeg jednostavnijeg: reci mi kako je On došao u ciganski šator mojih roditelja kada tamo uopšte nije bilo Biblije, pre nego sam uopšte mogao izreći svoje ime, pre nego sam uopće čuo za Njega. To je čudo. Reci mi kako je dosegnuo mog oca, tog velikog starog sveca, dok je još bio grub i sirov, pijanica, psovač, divljak. Reci mi kako ga je Bog u Hristu dohvatio i zadobio, te spasio i sve nas decu, učinivši ove oči, ove unutarnje oči moga života, da Ga vide i znaju da je On moj Spasitelj. Reci mi, kako? Ja ne znam, ali znam da je On to učinio, i to je dovoljno za mene. Nije važno kako.

Dakle, da stanem ovde i postavim ovo pitanje: jeste li vi nanovo rođeni? Možete li u ovom trenutku zatvoriti svoje oči i reći:

"Znam kome sam poverovao i siguran sam da on može sačuvati povereno mi blago do onoga Dana?" Možete li reći: "Ono što je bilo nemoguće Zakonu, jer je zbog tela bio nemoćan, ostvario je Bog: poslao je, radi greha, svoga vlastitog Sina u obličju grešnog tela i osudio greh u telu da bi se u nama, koji ne živimo po telu, nego po Duhu, ispunio pravedni zahtev Zakona. Jer zakon duha života u Hristu Isusu oslobodio me od zakona greha i smrti?" Možete li to reći?

Možete li to reći? Jeste li nanovo rođeni? Šta kažeš ti, ti koji si član crkve? To nije zamena za novorođenje. Šta kažeš ti – vršilac službe u crkvi? "Ti si učitelj u Izraelu a to ne razumeš?" Usuđuješ se baviti Božjim nasleđem i nečistim rukama dirati svete stvari? Usuđuješ se šepuriti u domu Božjem prljavog srca? O, Bože, razotkrij nas! Razotkrij licemere!

Jesi li nanovo rođen? Šta kažeš ti, veroučitelju? Da sam ja pastor, ti u mojoj crkvi ne bi bio veroučitelj ako ne postoji dokaz da si nanovo rođen. Ja ne bih dozvolio nijednom slepom vodi da vodi naše dečake i devojčice. Nemaš pravo to raditi ako nisi nanovo rođen.

Jesi li nanovo rođen? Imaš li u sebi to svedočanstvo? Gospode Isuse, pomozmi nam da budemo iskreni! Imaš li svedočanstvo blagoslovljenog Duha koji govori u tebi, koji ti daje spoznaju koju glava ne može, koji ti daje sigurnost o kojoj svet ništa ne zna, koji veseli i greje srce i život, koji ti daje jamstvo, nadu i nebo? Imaš li to? Jer ako si nanovo rođen, onda to imaš.

Poslušajte. Evo nekih znakova novoga rođenja: "Onaj koji je rođen od Boga ljubi braću." Je li taj znak u vama? Evo još jednoga:

"Onaj koji je rođen od Boga obitava (*prebiva*) u Njemu." To je drugi znak. Je li on u vama? Evo još jednoga: "Onaj koji je rođen od Boga pobeđuje svet." Je li taj znak u vama? Evo još jednoga: "Onaj koji je rođen od Boga stoji u ljubavi Božjoj." Je li taj znak u vama? Evo još jednoga: "Onaj koji je rođen od Boga ima u sebi svedočanstvo."

Sad možete poći u crkvu. Možda je tamo delovanje – i mrtvo telo možete pokrenuti ako ga spojite na dovoljno snažnu bateriju – ali ako je tamo delovanje, a vi niste nanovo rođeno, to je samo delovanje uglađenog leša koji se tresu zbog struje. "Trebalo da se rodite nanovo." Jeste li nanovo rođeni? Jeste li sigurni u to? Možete li po veri pogledati Boga u oči i to reći?

Naši očevi i majke o tome su pevali; ne daj Bože da to ikada zaboravimo. Znate li to? Imate li to svedočanstvo? Imaćete ga kad ispunite uslove. Jeste li ikada videli majku sa njenim tek rođenim detetom, njenim prvi detetom? Jedan od najlepših prizora na svetu jeste majka sa prekrasnom bebom. Njeno je srce njegova škola, njegova dečja soba. Dete živi i kreće se u njenoj ljubavi. Danju ga posmatra; noću sanja o njemu. Ono je prva i poslednja njena misao. Ona ga hrani i miluje, tepa mu i govori hiljadu stvari koje dete razume ili se barem tako čini. Nekoliko meseci staro dete, ljubljeno i milovano, izmrmlija nešto poput "ta–ta." I upravo tako Duh Sveti dolazi u nanovo

rođeno, nanovo predano, nanovo verujuće, poslušno srce te izgovara: "Avva, Oče, Gospod moj i Bog moj." To je novorođenje.

Upravo sada možete upoznati blaženstvo, trijumf, novu pesmu u vašoj duši. Upravo ovoga trenutka možete staviti nogu na vrat svoga neprijatelja. Upravo se sada možete dignuti kao čovek Božji, žena Božja, zauvek slobodni, ako ispunite uslove. Neka vam Bog pomogne! Prestanite dokazivati, prestanite ispitivati; to je stari put poraza i neuspeha, put sumnje i nevere. To je đavolji put. Poslušajte me. Dođite Isusu ovoga trenutka, sagnite se pred Njime i kažite mu: "Gospode Isuse, šta je god u ovoj propovedi za mene, pomози mi da to prihvatim." To je put. Nemojte misliti da možete živeti novim životom sa starim srcem. Ne možete. Novi život znači novo srce, a sve ćete to dobiti samo kod krsta.

PABIRČENJE ZA BOGA

"A Petar i Jovan idahu zajedno gore u crkvu na molitvu u deveti sat." (Dela 3,1)

Da Petar i Jovan i nisu došli na taj molitveni sastanak, mislim da bi smo ih mogli opravdati, posebno ako se na trenutak setimo divnog razdoblja kroz koje su upravo prošli. Jer ako su ikada na ovom svetu nečiji um i srce mogli toliko biti zaokupljeni Bogom, onda je to bilo kod ove dvojice. Petar i Jovan upravo su bili svedoci raspeća, uskrsnuća i uzašašća, i upravo su videli ispunjenje obećanja: "Izliću od svoga Duha na svako telo."

Kao nikada ranije, sada su znali šta je Isus mislio kada je rekao: "Vama je bolje da ja odem jer ako ne odem, Branitelj neće doći k vama. Odem li, poslaću ga k vama. On će, kada dođe, ostaće s vama zauvek." Sada su znali nešto od onoga šta je Isus mislio kad im je rekao "da se ne udaljuju od Jerusalima, već da ondje čekaju obećanje Očevo". Sada su znali nešto od onoga šta je mislio kad je rekao: "Primićete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas." Čekali su u onoj gornjoj sobi u molitvi poslušnosti, u molitvi vere. Svi su bili zajedno; svi jednog uma i jednog srca čekajući, dok Dan Pedesetnice nije svanuo, oprao im srce i ispunio im duh.

Kad se proneo glas da je ovo silno pohođenje, ovo dobijanje snage, ovo nešto što se ne može definisati, obuzelo ove ljude, kad se o tome proneo glas gradom, poznat vam je rezultat. Ljudi su u hiljadama nagrnuli, a kad su pogledali u ove ljude, nisu to mogli razumeti.

Videli su u njima nešto šta nikada ranije nisu videli. Osetili su nešto u vezi sa njima šta nikada ranije nisu osetili. Bili su promenjeni, čudesno promenjeni. Bili su hrabri; takvu smelost nikada nisu videli. Primetili su njihovu hrabrost, a njihov ih je govor ganuo i iznenadio, jer su ih svi čuli kako govore njihovim vlastitim jezikom, a bili su neuki i jednostavni ljudi. Govorili su: "Šta je to? Evo šta je: nisu pri sebi; nisu odgovorni, jer su pijani."

Pitam se što bi bilo da neko dođe na vaše tiho, mirno, ortodoksno, otmeno, smireno, poetično, divno bogoslužjenje i kaže: "Pijani ste"? Pitam se šta bi bilo kad bi neko došao u vašu crkvu te pogledao u vašega pastira i u vas vernike i rekao: "Svi ste vi pijani"?

Činjenica je da smo svi mi i previše trezni. Ta opijenost je upravo ono šta mi pokušavamo i trudimo se, da je po svaku cenu izbegnemo. Mi ne želimo da nam ljudi to kažu; mi želimo da odu od nas i kažu: "Ovo je bilo upravo divno." Ali ljudi neće reći da je bilo divno, budemo li iskreni. Mi želimo da ljudi odu odavde i kažu: "O, uživao sam, Bog je tamo!" Nikada nisam čuo da bi neko uživao u operaciji, a to bi upravo svaka propoved trebala biti. Trebala bi biti tako oštra da dirne pravo u živac. Trebala bi uznemiriti ljude. Trebala bi potaći ljude da popravljaju stvari te da osete i shvate da su u prisutnosti Svevišnjeg Boga.

"Pijani su", evo šta su rekli. Nisu li tako govorili i o Gospodu? Za njegove su učenike rekli da su pijani, a za Njega: "Morate Ga razumeti; nije baš sasvim pri sebi; izvan sebe je", zapravo, "Isus je lud", jer je zaboravio jesti hleb, jer je zaboravio sve one koji su imali prirodna prava i obaveze prema Njemu. Zbog toga što u službi Bogu, u proslavljanju svoga Oca, u vršenju Njegove volje i u otkupljenju sveta nije odustao, niti skrenuo levo ili desno sve dok to nije obavio, govorili su: "Van sebe je." Pitam se je li iko na ovom svetu dobio dojam da ste ljudi, da ste previše u Bogu, previše u veri, previše od Isusova duha; da ste tako nesebični, tako slični Hristu, tako opsednuti Golgotom, da je rekao da ste ljudi? Činjenica je da smo svi mi previše pametni i trezni.

Govorili su: "Ovi su se ljudi napili slatkog vina." "Ne", rekao je Petar, "nismo se napili slatkog vina. Grešite. Nismo pijani, kao što mislite. Trezveniji smo nego što mislite. Slušajte, ovo šta vidite, ovo šta čujete, ovo silno delovanje koje osećate, ovo svetlo, ovo što je zaokupilo vašu pažnju, ovo osvedočenje o grehu, ovaj vapaj Bogu, to nije vino. To je ispunjenje obećanja: 'Izliću od svoga Duha na svako telo'."

Slušajte sad, ako je ova prva slika rane Crkve koju imate u ovom poglavlju ili kasnijem na Dan Pedesetnice bila Božja idealna Crkva, hoćete li obojiti tu sliku kao što je bila i kao što bi trebala biti? Hoćete li naslikati takozvanu sliku Crkve Božje danas te ih staviti jednu do druge i hoće li ijedan čovek u svom zdravom umu i u svom zdravom rasuđivanju reći da je ova kao ona? Usuđuje li se ijedan čovek reći da je današnja Crkva kao ona, a kad govorim o Crkvi, koristim reč u onom smislu u kojem je upotrebljava Biblija. Ako smo iskreni, reći ćemo da smo otpali od milosti. Neka nam Bog pomogne da se ponovno vratimo! Ne možete čitati Bibliju, ne možete čitati o delima Duha kroz apostole, ne možete čitati o divnim danima prve Crkve bez ove misli: ako je ovo Božji ideal, gde smo onda mi? I nemojte nikoga kriviti, jer smo mi deo toga društva. Crkva Božja sačinjena je od pojedinaca, a vi i ja smo te jedinice velike Crkve, mi smo odgovorni sami za sebe, prema svojim sposobnostima i prema svome prosvetljenju, odgovorni za opšte stanje stvari. Neka nam Gospod otvori oči da možemo videti ono što su videli i ti ljudi!

Kad je silni Duh došao i preuzeo ih i kad je Petar nešto malo govorio, tri hiljade ljudi palo na kolena i zavapilo za milošću. Bila je to divna žetva samo jednog dana, zar ne? Tri hiljade obraćenika u jednom danu! A onda mi neki ponekad kažu: "Ne smeš brojiti obraćenike." Dakle, u ono su ih vreme brojali, a i Isus je rekao da je radost u nebo nad jednim. Ako On broji jednoga, onda broji i tri hiljade. Na vrhuncu divnog skupljanja duša, tri hiljade njih, imali su veliki broj.

I tako vidite da je sabiranje isto tako stvar vere kao i obraćenje ljudi. Nemojte pobesneti kad se treba skupljati prilog ili je najavljeno njegovo skupljanje, jer je skupljanje isto tako stvar vere kao i Golgota, a dok ne naučite davati, nećete znati ni šta znači Golgota. Skupljanje je biblijski! Kad čovek stavi svoju čekovnu knjižicu na oltar Božji i kaže: "Gospode, tu je moje ime; ispuni iznos koji želiš; znaš koliko sebi mogu priuštiti i koliko mogu dati; ispuni ga kako želiš", znaćeš da nije daleko od carstva. Davanje znači milosrđe, a kad čovek to dobije od Boga, mora želeći i dati Bogu.

Da su se Petar i Jovan sastali i rekli: "Pogledajte, braćo, imamo sva ova divna iskustva; videli smo tri hiljade obraćenika. Imamo mnogo obraćenika za koje se moramo brinuti i formirati ih u crkvu..."

Verujem da Petar i Jovan to nisu zanemarili, jer po pravilu Gospod zna kojim ljudima može poveriti tri hiljade obraćenika. Gospod i danas zna kome može poveriti novorođene bebe. Ako bi Gospod nekim crkvama koje mogu imenovati dao novorođene bebe, te crkve ne bi mogle obavljati njihovo negovanje, jer nemaju hrane ni odeće za njih niti vazduha koji bi mogle udisati. Gospod zna ljude kojima može poveriti obraćenike.

Verujem da su Petar i Jovan učinili upravo ono šta sam rekao, sve što je bilo potrebno da bi sačuvali ono što su dobili. Da su se Petar i Jovan sastali i rekli: "Vidi, još uvek postoji sav ovaj prilog koji se treba uložiti i sačuvati i za kojega se treba dobro brinuti; sve su naše crkvene blagajne pune, moramo imati odbore i poverenike", znamo da ni to ne bi bilo zanemareno. Siguran sam da Petar i Jovan nisu zadržali prilog, jer malo kasnije ništa nisu imali. Sad zamislite Petra i Jovana sa krst pred sobom, sa uskrsnućem koje sija poput zvezde na njihovom nebu, sa svežim vaznesenjem na pameti, sa silnom snagom Duha Svetoga u svojim životima i vapajem tri hiljade duša u njihovim ušima! A ipak Petar i Jovan koji su sve to videti nisu mogli ne otići na nedeljni sastanak molitve, i tu leži sila njihove pobede.

Pokažite mi nedeljni sastanak molitve u bilo kojoj crkvi u svom kvartu i ja ću proceniti njen duhovni život. Nedeljni sastanak molitve duhovni je termometar bilo koje crkve. Ako mi kažete koliko često odlazite na nedeljni molitveni sastanak, ja ću vam reći gde ste. Ako mi dopustite čuti vašu javnu molitvu, te mi date priliku da stavim svoj prst na vaš duhovni puls, napraviću dijagnozu vašeg duhovnog života. Nikada u istoriji sveta nije bilo dana kad je Crkva bila tako bogata na toliko načina kao danas. Nikada nismo imali tako veličanstveno propovedanje kao što ga imamo danas. Nikada nismo imali toliko sjajnih propovednika kao što ih imamo danas. Bila su razdoblja kad smo imali nekoliko velikih propovjednika i oni su se isticali poput vrhova planina, ali danas i prosečni čovek propoveda Jevanđelje Sina Božjega potpuno i slobodno.

Nikada nije postojalo vreme kad smo imali takve veličanstvene crkvene zgrade kao danas. Nikada nije bilo vreme kad smo poticali ljude da dublje posegnu u svoje džepove da bismo uzeli njihovo zlato za Božju stvar, kao što to činimo danas. Nikada nije postojalo vreme kad ste imali tako veličanstveno pevanje, crkveno pevanje. (A nemojte misliti da se ja ne razumem u muziku, jer ja sam svoju muziku naučio od Božjih pernatih zborova: od drozdova, slavuja, ševa, konopljarki. Kad Božji zborovi počnu pevati, svi drugi moraju učutati.)

Ne mislim na vokalno pevušenje, naprotiv, mislim na pevanje, pravo pevanje. Nikada nije postojalo vreme sa tako veličanstvenim pevanjem u Crkvi kao danas. Nikada nije postojalo vreme kad je Crkvi Božjoj bilo dano toliko mnogo da spasi mase, kao danas. Setite se deset, dvanaest ili dvadeset godina unazad, "jednosobne misije" u stražnjoj ulici, malo suterensko mesto, ako ne podrumsko, sa slomljenim prozorima i nameštajem koji je vadio za popravkom, sa starim astmatičnim orguljama u čošku bez jedne pedale, i dvadeset ili trideset musavih mališana koji su jurili tamo–vamo, te dve ili tri mlade gospođe koje su ih stalno učutkivale. Ako ste imali nekoga ko je mogao

propovedati a niste ga hteli u crkvi, Nekog poput Gipsyja Smitha, poslali bi ste ga u tu "misijsku prostoriju".

A ako ste u školi velike crkve imali nekoliko starih knjiga himni ili Biblija koje više nisu bile za upotrebu, jer im je manjkalo pola stranica te neki stari instrument koji više nije bio za upotrebu i neko bi zapitao: "Šta ćemo učiniti sa ovom starudijom?" tada bi neki ekonomičan brat rekao: "O, pošaljite je u onu "jednosobnu misiju"." A vi ste očekivali da ćete tim jeftinim metodama obratiti sirotinju! Sve ste to promenili, hvala Bogu. Trošite hiljade i hiljade na dvorane i dajete svoje grandiozne instrumente, svoje najbolje pevače i svoje najsnažnije propovednike da dosegnu mase. Sve se to promenilo, a neki smo to i videli kako se menja. Ali ja bih voleo da možemo promeniti i naše molitvene sastanke. Najslabija tačka Crkve Božje su njeni molitveni sastanci. Učionice možete napuniti zabavom i izvođenjem drama, a neke naše crkve ih i imaju.

Hteo bih da se mogu pozabaviti tim crkvama na svoj način. Ili bi obratio narod u njima ili bi zapalio zgradu. Ne bi hteo dozvoliti da se dom Božji prlja svetovnim metodama. Ne možete spasiti čovečanstvo đavoljim oružjem. Svoje crkve možete napuniti svetovnim stvarima, ali ako pokušate pridobiti ljude za molitvene sastanke, dobijaju astmu ili prehladu ili su isuviše umorni. Ali ako ih neko iz društva pozove na večeru, ništa ne čujete o prehladi ili astmi. Je li tako? Je li to izmišljena priča? Poslušajte, mi se igramo vere. Neka nam Gospod pomogne!

Ovi su ljudi, dakle, išli na molitveni sastanak. Ako Crkva išta treba učiniti na nekom području za Isusa Hrista, onda mora uspostaviti pravi molitveni život. To je ono šta ja želim. Ne postoji zamena za molitvu. Uzmite svo znanje, uzmite svu kulturu, uzmite sve talente, svu milozvučnost i svu poeziju, svu arhitekturu i sav politički i društveni uticaj, uzmite sve to i posvetite kod Isusovih nogu, ali upamtite, ne postoji zamena za molitvu.

Petar i Jovan išli su u određeno vreme, gore u dom molitve. Odlazite li vi na molitveni sastanak? Jadna je crkva koja ne zna moliti. Gde su glave naših familija na molitvenom sastanku, gde su naši poslovni ljudi na molitvenom sastanku, gde su naši učitelji nedeljnih škola, članovi crkvenog odbora i vođe zborova na molitvenom sastanku? Poslušajte, ljudi i žene, sve drugo ništa neće vredeti, jer malo вреди to što radite ako ne molite. Do sudnjega dana možete propovedati svojoj deci, svojim slugama i ljudima na koje utičete svojim odlaženjem u crkvu, ali kad je večernji molitveni sastanak, a oni znaju da biste trebali ići, a vi ne idete i nemate niti želje, sve vaše propovedanje je beskorisno. Ono šta radite, to govori i šta mislite.

Ovi su ljudi, dakle, išli na molitvu. I upamtite, Petar i Jovan išli su zajedno. Petar nije bio Jovan i Jovan nije bio Petar. Njih su dvojica bili potpuna suprotnost. Svojim razmišljanjima bili su daleko jedan od drugoga, razlikovali su se, ali su išli zajedno. I upravo Petar i Jovan zajedno na molitvenom sastanku zadobijaju pobjedu. Ako postoje dva čoveka u vašoj crkvi koja biste mogli zadobiti da se zajedno spuste na koljena na molitvenom sastanku, imaćete probuđenje. Ili možda dve žene.

Mislim na one ljude koji u poslednje vreme ne razgovaraju. Mislim na to dvoje. Kad biste ih samo mogli zadobiti da dođu na molitveni sastanak, kakav bi to srećan dan mogao biti za propovednika i za celu zajednicu! Pa, kažete, dođu oni povremeno. Da, znam, jedan u onom ćošku, a drugi u drugom. Oboje mole i oboje mole jedan za drugoga. Jeste li ikada to čuli? Jeste li ikada primetili pet ili šest ljudi u prostoriji molitvenog sastanka? Udaljeni su jedan od drugoga koliko im samo zidovi to dopuštaju, a svi oni govore: "Gde je dvoje ili troje zajedno." Ali kad bi zidovi bili udaljeni još jedan kilometar, i oni bi bili. Ne znam, vidite li vi te stvari. Ja si, dakle, ne mogu pomoći da ne vidim tu dvojicu. Brate, nadi svoga Petra, hoćeš li? To će biti probuđenje. Pronađi svoga Jovana, i to će biti probuđenje. Idi i rukuj se sa čovekom sa kojim u poslednje vreme nisi razgovarao, rukuj se sa ženom kojoj baš nisi bio

prijateljski naklonjen u posljednje vreme. To je ono šta mislim kad govorim o dvojici zajedno.

Nedavno sam u jednoj velikoj crkvi rekao upravo to. Na završetku sam hteo razgovarati s jednim vođom crkve kad je ušao u prostoriju po svoj šešir te sam rekao: "Hoćeš li pričekati minutu, želim s tobom razgovarati?" Odgovorio mi je: "Nemoj me sada zaustavljati, u žurbi sam." Rekao sam mu: "O čemu se radi?" "Dakle", rekao je, "idem obaviti ono što si mi upravo rekao!" Rekao sam: "O čemu pričaš?" A on je odgovorio: "Idem razgovarati sa jednim bratom, vođom crkve, sa kojim nisam razgovarao pet godina zahvaljujući mojoj krivici. Idem to obaviti dok je božanski dodir na meni. Idem naći svoga Petra."

I doveo ga je uveče, u prvi red, gde ga je svako u onoj nagomilanoj crkvi mogao videti. Digao se i zapevao: "Slava Bogu od kojega svaki blagoslov dolazi." Duh razdora između ove dvojice podelio je crkvu. Nađite svoga Petra; nađite svoga Jovana. Petar i Jovan išli su zajedno. Dobro je za vas hrišćane svih denominacija da se malo pomešate. Živeti malo predaleko jedan od drugoga, ali što se bliže budemo primicali Hristu, bliže ćemo biti i jedni drugima. Kad dospemo u nebo, moraćemo živeti zajedno. Za neke od nas bolje je da to naučimo već ovde dole. Sve što je lepo, zajedno je. Ne zaboravite to. Oni su, dakle, išli zajedno na molitvu.

Želim da obratite pažnju i na to da su se Petar i Jovan mogli čuti. Znam da je bilo tako kad su na koljenima izgovarali svoje molitve. Oni su se čuli, a ja ću vam reći zašto. Oni su svoje molitve živeli. Ako želite da vas Gospod čuje kako izgovarate Očenaš na koljenima, morate ga živeti na nogama. Ako želite da vas Gospod čuje kad uđete u hram, morate i vi čuti molitvu nekoga drugog pre nego uđete u hram. Ako želite da vas Gospod vidi u hramu, morate i vi videti nekoga ko vas treba, pre nego uđete u hram. Ako želite da Gospod stavi svoju ruku na vas u hramu, stavite i vi svoju ruku na nekoga pre nego dospete u hram.

Ovi su ljudi krenuli malo ranije i na svom putu uštedeli još malo vremena da bi potražili nekoga koga bi mogli povesti sa sobom. Pitam se koliki od nas to činimo? Pitam se, je li iko od nas u nedelju ujutro kreće deset minuta ranije? Pitam se vidite li ikada napolju nekoga hromog, oduzetog, hendikepiranog, odbačenog, prokletog od greha; pitam se uzimate li si ikada vreme da razgovarate sa njime i da mu kažete: "Dođi i sedni sa mnom." Jer mnogo je ljudi koji nikada neće ući u crkvu dok ih vi ne unesete. Ne zaboravite to.

Ovaj čovek ne bi bio na vratima da nije bio tamo donet. Neko ga je voleo; neko se brinuo za njega. Bio je podignut na ono mesto i kad su Petar i Jovan došli, on ih je video. Poslušajte: to su ljudi kojima Bog može poveriti pobedu. Oni su imali oči za tri hiljade, ali su imali oči i za hromoga. Imali su oči za ljude koji su imali kuće, zemlju, novac, ali su imali i oči, srce i ruke za siromaha koji je nešto tražio. To je čovek u kojega se Gospod pouzdaje. Imamo li mi oči za hrome; imamo li mi oči za bludnice; imamo li mi oči za pijanice; imamo li mi oči za zatvorske ptičice; imamo li mi saosećanje za proklete?

Hiljade su izvan naših crkava koje smo uspešno etiketirali, bedno ih ogovarali, bacali uvrede na njihove povrede. Jeste li ih pokušali spasiti? I u najgorima u vašem gradu postoji dobroga onoliko koliko postoji i u vama, koje je dostigla milost, samo ako im kažete evanđelje. Neka vam Bog pomogne da delujete! Tu su oni! Kolike smo pokušali spasiti i izbaviti one koji ginu? Lako je pevati u crkvenom redu i nogom udarati takt. To nije vera; to je osećajnost, to je mašta. Ako želite spasiti one koji ginu, morate izaći i dosegnuti ih. Ko je voljan to i učiniti? Govorimo o onima koji ne idu u crkvu, a šta je sa crkvom koja ne ide? Ogovaramo ljude za koje kažemo da ne žele crkvu. To je besmisleno; to nije istina. Ne želim čuti da ih klevećemo. Oni žele Boga, oni žele Bibliju, oni nisu neprijatelji Isusa Hrista, ali istina je da mrze jadne karikature koje vide o Njemu u životima mnogih od nas koji tvrdimo da Ga sledimo; oni to mrze, a ne Isusa; odgovaraju Isusu i

prepoznaju Ga kad Ga vide. U svom sam životu naučio da postoji daleko više ljudi koji će doći i sedeti u vašem redu ako ih zamolite, nego što sanjate.

Ne znam što radite u svom gradu kad je glasanje (*izbori*), ali znam šta ljudi čine tamo gde ja živim. Nije važno koliko daleko neki čovek živi, kandidati će mu poći u posetu da bi zadobili njegov glas. Ponašaju se prema njemu sa poštovanjem, jer on je glasač. Ako žena dođe na vrata, traže da vide njezina muža; a kad su pozvani da uđu i sednu, ako je tamo ptica u kavezu, to je najlepša ptica ikada viđena; ako je cvetić u posudi, to je najlepši cvet; ako su tu kokoši, idu pogledati i kokoši; ako je tu pas, pođu ga pomilovati; ako je malo dete, ne zaboravljaju ga poljubiti makar i ne bilo čisto.

Njihovo je oko na glasu birača, a ako čovek nije kod kuće, dolaze ponovno, i ponovno, i ponovno dok nisu sigurni u njega, a kad dolazi dan glasanja, tako su uzbuđeni da bi zadobili glas toga čoveka da ne da ga samo čekaju da dođe, već po njega šalju i automobil. Nije li tako? A što vi činite kad želite da neki čovek dođe u crkvu? Nikada ga ne pozivate, nikada mu ne odlazite u posetu, nikada mu ne kažete kada je bogoslužjenje. A čovek kaže: "Kad žele mog glas, dolaze me videti, a sada kad se želim obratiti, ne poznaju me." I čovek vidi prevaru! Poslušajte, više je hromih koji će odgovoriti na dodir stvarnog saosećanja, nego što možete i sanjati. Ne znate šta je u njima, jer nikada niste zaronili, nikada niste kopali, nikada niste istraživali. Više ih je nego što možete zamisliti.

Nedavno sam stajao u jednom prekrasnom rudniku u Kimberleyu, rudniku dijamanta. Spustili su me stotinjak metara, dali mi pijuk i pod moje se noge srušila plava zemlja koja je u sebi sadržavala dijamante. Neki su se otkotrljali te sam ih tražio svojom bater–lampom, ali nisam video ni jednoga. U zemlji su dijamanti neiskazane vrednosti, stavljeni tamo od Boga. Neko je jednoga dana jahao vašim ulicama sa Ruskinom i rekao: "Kakvo je odvratno blato u ovom gradu!" A Ruskinje

odgovorio: "U tom je blatu pesak, čađ, voda, vapno, iz čega je Bog stvorio opale, safire i dijamante." Ako Bog može stvoriti opale, safire i dijamante od vašeg blata, nešto može stvoriti i od jadnoga hromog čoveka koji živi u vašem susedstvu, ako samo pomognete Bogu da ga spasi, a to je sada vaš i moj posao. Bacite oči na nekoga! Ako je hrom, ne znate šta je u njemu. Dajte mu priliku. Smešite mu se, volite ga, pomozite mu i iznenadićete se. On može biti gomila jada, sav bedan, iskrivljen, pogrbljen, bez ikakve šanse, međutim, upamtite, možda je proklet u svome rođenju, opijen kroz majčino mleko, rođen sa krvlju bludnice, pijanice i lopova u svojim venama. Imajte sažaljenja prema njemu! Hrist je umro i za najgore. Ako to verujete, pomozite takvima doći Bogu.

Petar i Jovan uprli su svoje oči u ovog jadnog hromog čoveka i to je bilo svanuće večnoga dana za ovog jadnika. Rekli su: "Pogledaj u nas", i on je pogledao, očekujući nešto. Mnogo je bilo onih koji su pogledali u vas i nešto očekivali. Jesu li se razočarali? "Pogledaj u nas!" I Petar je održao lep mali govor, ispropovedavši lepu malu propoved. Rekao je: "U ime Isusa Hrista Nazarećanina ustani i hodaj!" Vi i ja možda bismo učinili to bez daljnje zapovesti. Ali Petar tu nije stao. Zabacivši ogrtač, oslobodio je ruku i, dovoljno mu se približivši, podigao ga uhvativši ga za desnicu. Pitam se, šta bi ste neki od vas učinili sa hromim čovekom. Da biste ga podigli, morali biste se sagnuti. U crkvi su potrebni dobri sagibači, oni koji su voljni saviti leđa.

Kad sam ja bio Ciganin, živio sam u šatoru. Nikada nisam spavao u kući do svoje sedamnaeste godine. Bio sam ciganski dečak, a kad sam putovao kroz grofovije Cambridge, Essex, Suffolk i Norfolk, viđao sam farmere kako svojim kolima odlaze u polja i nose snopove zlatna žita u plastovima. Kad je polje obilno rodilo, farmeri bi otvarali vrata polja i dopuštali sirotinji da uđe i pabirči. Primetio sam kad sam bio dečak da su oni koji su dobro pabirčili morali biti i dobri sagibači.

Braćo, ako želite otići na njivu Božju da pabirčite hrome za Njega,

morate se sagnuti. Ako želite nekome pomoći, morate stajati malo više od njega ili ga nećete moći visoko podići. Proverite sebe kako stojite. Petar ga je uhvatio za desnicu i podigao ga. Postoje trenutci u životu čoveka kad takvo podizanje ne podiže čoveka samo za ovo vreme, nego za svu večnost. Ja sam uhvatio ruke ljudi u Južnoj Africi i pogledao im u lice, a oni nisu izgovorili ni reči, samo su držali moju ruku i to je ponovno bio dodir njihove majke i dodir njihova doma; video sam velike suze kako teku niz njihovo lice. Kažem vam, nešto je neopisivo u dodiru ljudske ruke. Skinite bele rukavice i dotaknite te jadrnike, Hrista radi.

Poslušajte, u svojim venama imate dobru krv; kroz vene vam teče moralna sila vaših pobožnih predaka; odgajani ste u hrišćanskim domovima, imali ste prednost obrazovanja, crkvenog života, propovednike odgovorne za nedeljnu školu, učitelje u poseti, hrišćanske roditelje koji su vas voleli. Imali ste sve na svetu da vam pomogne da verujete, međutim postoje trenutci kad je potrebno sve vreme da bi vas se nagovorilo da poverujete. Sažalite se nad onima koji nisu imali vašu priliku. Dobro je reći: "Veruj, veruj!" Ali potrebno je da postanete Isus Hrist u ljudskom obličju da vas mogu dotaći i verovati u onoga koji se otkrio kroz vas. Neka nam Bog pomogne da to činimo. Kada Crkva dotakne hrome, ozdravlja će.

Mnogo je ljudi koji će ući u crkvu skačući i plešući od radosti kad pođete do njih i dotaknete ih. Na taj način oni ulaze. Takav je ulazak; ulazak u vaš red jeste kroz vaše ruke i kroz vaše srce, kroz vaše oči, kroz vaše noge i kroz vaš život. Dolazak Bogu nekih od tih ljudi desiće se kroz vas. Doći će dovoljno brzo, samo im dajte priliku i učinite da vide da ih želite, da osete da želite njihov glas.

Ako neko iz sirotinjske četvrti dođe u crkvu pre vas i "baci se" na vaše sedište pre nego vi dospete do njega, nemojte frktati nosom i pozvati đakone ili nekoga drugog te reći: "Ovo je moje sedište." A onda govoriti (*kritikovati*) o onima koji ne dolaze u crkvu! Neka nas Gospod sačuva

od licemerstva i slepila. Ne monopolizirajte ni malo Božje baštine! Ona ne pripada vama. Ona je Njegova. Njegov je dom otvoren za sve ljude. Dajte Mu priliku u Njegovoj vlastitoj kući, a dajte priliku i onima koji Ga najviše trebaju.

Svakako, jedan hromi čovek dobio je više nego što je i tražio. Tražio je milostinju, a Gospod mu je dao noge. To je uvek iznenađenje; Isus uvek da je više nego što tražimo. Vi i ja koji ga godinama pokušavamo ljubiti nalazimo svakoga dana neko srećno iznenađenje.

Mislili smo da nećemo moći stajati, a hodamo. Mislili smo da nećemo moći hodati, a trčimo. Mislili smo da nećemo moći trpeti, ali živimo. Mislili smo da nikada nećemo dovede dospeti, a ovde smo, neka je blagoslovljen Bog! Brate, živi Evanđelje i hromi oko tebe će dotaći tvoju ruku, a kroz to, uhvatiće i ruku ljubavi koja se pruža sa krsta i koja je dovoljno jaka da spasi svet. Neka nam Bog pomogne da tako činimo. Amin!

JA SAM PASTIR DOBRI

---

*"Ja sam pastir dobri i znam svoje, i moje mene znaju.
Kao što mene zna Otac i ja znam Oca; i dušu svoju
položem za ovce." (Jn. 10,14–13)*

Isus je govorio o najamnicima, jer je znao šta oni mogu učiniti, kao što je i znao šta mogu učiniti koze i vukovi u ovčjem runu, i kao što je znao da prevara i podvala ulaze sa mnoštvom ovaca. Tako je znao i da će prevara i podvala ući sa vernim pastirom, kao što je znao da će ga jedan od Dvanaestorice izdati. Znao je to kroz svu istoriju sveta i crkve.

Postavite sebi ovo pitanje: Jesam li ja jedna od Njegovih ovaca? Poznajem li Njegov glas? Postoji li prisnost, veličanstvena prisnost blagoslovljenog zajedništva između moga srca i srca moga pastira? Postoji li kakva senka sumnje i neizvesnosti?

"Moje ovce čuju moj glas i slede me. Ne poznaju glas tuđina i neće ići za njim. One neće biti prevarene. Poznaju me i ja poznajem svoje."

Nemojte se dati prevariti kad vuk dođe u ovčjem runu. Da nema ovaca, ne bi došao. To čini, jer su tu ovce. Nemojte se iznenaditi ako vas najamnik grubo iznenadi ili slaže i razočara. On će se pojaviti.

Velika je stvar biti pod pastirom. Najveća čast koju vam nebo može dati, jeste učiniti vas Božjim partnerom, pomagačem u zadobijanju duša za Carstvo nebesko.

Držim da je spasenje jedne duše tako čudesna stvar, da je Bog ne

može poveriti samo jednoj osobi. Mnogi se time moraju baviti. Kad biste pitali nekog čoveka koji je spasen: "Kako si postao hrišćaninom? Šta te to dovelo Hristu?" Videli bi ste da je tu bilo mnogo stvari koje su doprinele promeni njegovog života.

Nije tu bio samo jedan čovek, jedna žena, već stotine sila, stotine uticaja kojima je Bog delovao na njegovu dušu.

Svakome ko služi u spasavanju duša, želim reći sledeće: kada Bog bude slao svoje lovorike, on zna vaše ime, on zna gde živite i ne zaboravlja vašu adresu. Primićete svoju nagradu. Čovek koji dovede jednu dušu Bogu sjaće poput zvezde, u veke vekova.

Jednom sam u Engleskoj poznao jednoga pobožnog čoveka, starca koji je godinama bio član Parlamenta. Video sam ga baš pre negoli je umro i on mi je rekao: "Gipsy Smithe, znaš li, kad bih mogao još jednom živeti, radio bih samo za duhovnu dobrobit ljudi, a ne u svetovnoj."

Rekao sam mu da neće izgubiti svoju nagradu ako je dao čašu hladne vode nekom učeniku Hristovom. Rekao sam mu isto tako da je Isus za odevanje golih, posećivanje bolesnih i hranjenje gladnih rekao: "Meni ste učinili..." Rekao sam mu da ako se s nekim rukovao u duhu "Bog neka te blagoslovi", podigao je tu osobu. Ne možete obrisati suzu maloga deteta, a da ne pomognete anđelima da poljupcem pretvore tu suzu u dragulj, uzdah u pesmu.

Ne možete razderati staru haljinu i načiniti haljinu za siročce, a da ne stavite na Isusa plašt bez šavova. Ne možete podeliti koricu hleba sa nekim ko je gladan, a da ne činite dobro. "Bio sam gladan i nahranili ste me." Ne možete moliti uz krevet nekoga ko je bolestan, a da ne činite dobro. "Bio sam bolestan i posetili ste me." To sam rekao onom starcu.

A on je odgovorio: "Znam da je to istina. U ispunjavanju ovozemaljskih potreba, mnogo sam učinio i verujem da će onima koji su pridonosili ovozemaljskom dobru biti dopušteno služiti Bogu u njegovom hramu, ali će oni koji su mnoge doveli ka pravednosti sjati poput zvezda, u veke vekova, a ja bih radije bio onaj koji sjaji, nego onaj koji služi." Starac je bio u pravu.

Svaka spašena duša rezultat je nečije molitve u ovome gradu; verovatno plod dela mnogih onih koji su otišli na nebo i nikada nisu videli rezultat svoga rada. Ne zaboravite u ove dane uputiti snažne i osobne pozive nespasenima. Svaka duša zadobijena za Isusa delo je Duha Svetoga kroz narod Božji ovde na zemlji.

Kad tražite verne, ne gledajte na neverne propovednike ili sveštenike. Ne govorite o vukovima i najamnicima kad trebate govoriti o ovcama. Bog ima i ovce i pastire koji su verni. Njihova će vernost biti plodna.

Ne gledajte samo svoju stranu pitanja. Izvadite trun iz svoga vlastitog oka pre nego pokušate ukloniti brvno iz oka svoga brata. Budite ovih dana iskreni prema sebi. Ima li iko od vas vuka za sobom? Neki od vas izgledate poput vukova kad pokazujete zube, besnite na svoju braću. Dopustite Isusu, da u ovim danima učini od vas ono što želi učiniti.

"Moje ovce čuju moj glas i slede me", činite li vi to? Sledite li Isusa? "Ja sam došao da ovce imaju život i da ga imaju u izobilju." O, neverovatno izobilje, izobilje koje se preлива; beskonačno, neograničeno, bogato, beskrajno izobilje!

Molim se da budete verni, molim se da budete odani. Idite kamo vas on vodi. Dajte Bogu slavu i slušajte ga. On može govoriti na neočekivane načine; on može govoriti na neverovatnim mestima. Slušajte Njegov glas i pokorite mu se.

Znate, ovcama je vrlo često potrebna pomoć da bi dospele na pravi

put, ali uopšte ne od pastira, nego iz neočekivanog izvora.

Pre nekoliko godina, bio sam na odmoru, na jednoj farmi. Farmeri znaju da kad se ovca izvrne na leđa, ne može se ponovno dići na noge bez pomoći. Ako joj se ne pomogne, umreće tako. Često sam obilazio farmu i pomagao ovcima da se dignu na noge. Otkrio sam da su u tom stanju bespomoćne.

Ako čovek padne na leđa, neće li umreti ako mu neko ne pomogne da se podigne? Kažete da, da. Nije li vaš i moj posao da mu pomognete podići se? Pastiri to čine. A najamnici? Najamnici odlaze i ostavljaju ga, briga ih, gledaju samo sebe i svoju korist. Najamnik ne mari za ovce. On je samo najamnik, i ima svoje lične interese.

To nije Isusov Duh. Pastir se brine za svoje ovce; on ovce spašava. Dobar pastir vodi ovce nežno i verno; on ostavlja devedeset i devet koje su sigurne i odlazi u oluju tražiti i spasiti onu jednu izgublenu.

Braćo moja, mnogi su ljudi danas izvan crkve, a bili bi u njoj da ste ih otišli tražiti, da ste im rekli neku ljubaznu reč i da ste im pružili svoje prijateljstvo, brigu, oprostjenje. Poznajete ljude koji su izgubljeni za crkvu, jer niko nije pošao za njima da ih nađe i vrati. Nije bilo pastira koji bi to učinio. Nije li tako? Dakle, zašto ne pođete vi za njima? Ne očekujte od najamnika ili vuka da smiluje vašem stadu!

Ja sam muškarac koji želi biti voljen. Ne bih mogao živeti da me neko ne voli. Petnaest godina od dvadeset bio sam odvojen od porodice. Ali to je bilo u odgovoru na poziv Božji. Bio sam odsutan pokušavajući slediti put kojim me vodio moj Pastir. Dao bih čitav svet za dodir ruke, za glas koji nisam mogao čuti. Bog me takvim stvorio. Ljudi izvan crkve, bili bi u crkvi, kad biste ih vi ljudi voleli tako.

Isus je ljubio ljude, a vi i ja smo ovde da ga predstavljamo, da spasimo one koje volimo.

Ako verujete tim stvarima, neka ljubav Božja poteče. Ako je Bog stavio novi život u vašu dušu, neka taj život poteče. Mnogi su ljudi oko vas slomljenih srca. Dopustite im, neke osete vašu ljubav.

U mojoj vlastitoj zemlji, velika je žalost. Milion naših mladića (*misli na rat*) položeno je u zemlju. Više od dva miliona su ranjenici. Naše bolnice su pune ranjenih i bespomoćnih.

Vozio sam se vozom iz posete selu. Neki gospodin je ušao u voz na istoj stanici. Dve ili tri stanice dalje, i neka je gospođa ušla, za koju sam ubrzo shvatio da mu je žena. Neiskazana je žalost bila zapisana na njihovim licima dok sam ih gledao. Saznao sam da je njihov sin u bolnici, jer je bio ranjen u ratu. Bio je ozbiljno ranjen, gotovo raskomadano.

Žena je sedela tu dok je njezino majčinsko srce krvarilo. Nije se više mogla suzdržati te je rekla: "Oče, ima li kakvih vesti?" Odgovorio je jednom rečju: "Da", a zatim je dodao, "otišao je..."

Izvadio je telegram iz džepa i dodao joj ga.

"Nemoj mi ga pokazivati", plakala je, "ne mogu to podneti."

Jadna majka je sedela u tom vozu i isplakala svoje srce. Činilo mi se kao da su sve brane popucale i kao da suze nikada neće prestati.

"Majko, ja sam vam samo stranac", rekao sam. "Ali postoji jedan koji vidi vašu žalost i razume je. Isus razume. On vidi svaku suzu koju ste prolili. On je Utešitelj."

"O, hvala vam za tu reč", jecala je.

Ljudi svuda oko vas žele čuti iste reči utehe. Budite pastiri u Ime Božje;

svet želi pastire. Idite, negujte Njegove ovce, ljubite ih i pomažite im. Ako ste obraćeni, pasite Njegove ovce i tražite ih. O, neka vam Isus pomogne da to i činite!

POKAJTE SE!

"A pošto predadoše Jovana, dođe Isus u Galileju propovedajući jevanđelje o carstvu Božjem, i govoreći: Izađe vreme i približi se carstvo Božje; pokajte se i verujte jevanđelje." (Mk. 1,14–15)

Biblija, posebno Novi zavet, je priručnik pokajanja. Ona ga zapoveda, ona ga podstiče, nameće, ponavlja i gura. Pokajanje se spominje preko šezdeset puta. Velika nauka pokajanja zauzima vrlo značajno mesto u učenju Isusa Hrista i Njegovih apostola. Sve su poslanice napisane da bi pokazale ljudima kako da to učine, jer ne postoji veza i zajedništvo sa Bogom bez njega.

Želim vam jasno izložiti šta je to biblijsko pokajanje, te se molim Bogu da mi u tome i pomogne, jer šta ću o tome da kažem, nije ni malo ugodno. Daleko je lakše hvaliti se nego pravdati. Moj posao nije da iznosim glatke stvari, već da kažem stvari radi kojih ćete biti spremni boriti se, radi kojih ćete se razljutiti. Možete se razljutiti i na mene, jer vam ih govorim, ali one su tu, i moj je posao da vam kažem: "Tako govori Gospod!"

Ne postoji inteligentan razgovor bez inteligentnog razumevanja tih reči. Neka Duh Sveti dahne svetlom na te istine i pomogne nam da ih vidimo! Jer moj je posao da učinim da vidite što Bog misli kad kaže: "Pokajte se".

Bojim se da smo u svojoj gorljivosti da uvedemo ljude u carstvo Božije ili u crkvu spuštamo standarde isuviše nisko. Te crkvene reči koje tako

često koristimo, poput "pokajanja". Znače daleko više nego što ih većina ljudi danas shvata. Bojim se da smo kroz površan način na koji ih koristimo, i neprestani dodir sa njima i kroz njihovo svakodnevno upotrebljavanje nekako dopustili da im se ćoškovi istroše – da su postale tupe.

One nam baš mnoge ne znače. Dubina, širina, visina i dužina tih izgovaranih reči ne istraži nas, ne prosvetli nas, ne preplaši nas, ne uzbudi nas niti nas ne preuzme kao što bi trebala. Ali te reči mnogo znače. Ako nemamo oči da vidimo i uši da čujemo, ako se dugo onečišćavamo pokvarenošću i umirujemo savest opijatima iz pakla te vičemo: "Mir!" gde mira nema, to nam donosi mrtvilo te je odgovornost naša, a ne Božja ili Njegove Reči. Kad kaže: "Pokajte se", Bog tim rečima misli upravo ono šta je mislio i kad ih je prvi put izgovorio. Bojim se da smo im mi oduzeli vrednost i da smo ih povukli iz njihovih visina do najnižeg stepena našeg vlastitog siromašnog duhovnog iskustva.

Ali to nije put da se penjemo na planinu svetla i da hodamo u neprekidnom zajedništvu sa Bogom. Bojim se da smo u našoj gorljivosti da zadobijemo ljude – u ono što nazivamo crkva – zabrinutiji smo za njihove glave nego za njihova srca. Da bismo ih zadobili, ulazimo u duhovne kompromise i gubitke. Više se brinemo da napunimo našu crkvu, nego carstvo Božije. Ne naglašavamo dovoljno veličinu dolaska Hristu te govorimo: "To je samo jedan, prvi korak..." Ali prvi korak u pogrešnom smeru.

Ko vam je to rekao? Samo jedan, prvi korak do Isusa? To nije istina. To nije Jevanđelje. Samo jedan korak do Isusa? To je onda jedan vrlo velik korak. Mi smo to učinili vrlo beznačajnom stvari, a umnožili smo ljudstvo koje se priključuje crkvama. To je postalo kao dečija igra. A ne bi smela biti. Kad sam ja došao Hristu, došao sam kroz muku. Bila je to borba, bio je to rat, bila je to bitka, bilo je to odrezivanje desne ruke i iskopavanje desnog oka, bilo je to sakaćenje ako je bilo potrebno. Pokajanje je značilo žrtvu. U našem kalendaru postoji dan zvan Veliki

petak; postoji mesto zvano Golgota. To mesto znači izaći; to znači biti odbačen, zlostavljan, pogubljen, prezren, omrznut, progonjen, biti budala za Hrista; to znači biti izrugivan, ismejavan, pogrešno predstavljan, trpeti muku krsta.

A šta to znači danas? Izlet! Piknik! Zabava u crkvi! Mnogima koji sami sebe nazivaju hrišćanima to ne znači ništa više. Mi smo pokajanje učinili prelakim, ali ga Isus nikada nije predstavljao takvim; On nikada nikoga nije zavaravao. On nikada nije vikao: "Mir!" kad mira nije bilo. On je znao kakva je opasnost ako vičete "Mir" kad je duša u neredu, volja u nepokornosti, a čitav čovek protiv Boga. On nije mogao vikati: "Mir!"

Ne, On pokajanje nikada nije učinio laganim. Mi svima kažemo: "Samo veruj!" Novi zavet ne govori tako. Đavao veruje, i to više od vas; u svom srcu on zna više o tome nego vi. On veruje; a ako kaže da ne veruje, lažov je i vara. On veruje daleko više od svih nas, ali on nije svetac. Isus pokajanje nikada nije učinio lakim.

Bio je jedan čovek koji je došao i pitao: "Je li malo onih koji se spasavaju?" A On je rekao: "Borite se da uđete na uska vrata." On to nikada nije učinio lakim.

Bio je još jedan čovek koji je došao i rekao: "Za tobom ću, kuda god ti pošao." Ali je Isus znao da on nije uračunao cenu, te je rekao: "Lisice imaju jazbine, ptice nebeske gnezda, a Sin Čovečji nema gde bi glavu naslonio."

Još je neko došao i rekao: "Što mi je činiti da nasledim život večni?" Isus je odmah dijagnostirao njegov slučaj i rekao: "Još ti jedno preostaje: sve što imaš prodaj i razdaj siromasima... onda dođi i idi za mnom." On to nije učinio lakim.

Evo još jednog čoveka koji je došao i rekao: "Rabbi, znamo da si od

Boga došao kao učitelj, jer niko ne može činiti znamenja kakva ti činiš ako Bog nije s njime." A Isus mu je odgovorio: "Trebalo da se rodite nanovo."

A mnoštvu koje Ga je slušalo, rekao je: "Hoće li ko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj krst i neka krene za mnom." On to nikada nije učinio lakim. A čovek koji govori da je lako postati hrišćanin, ne propoveda čisto jevanđelje. Isus je vikao: "Pokajite se!"

I Jovan Krstitelj je propovedao pokajanje. On je došao da to propoveda. Pokajanje je imalo prvo mesto u njegovim propovedima. Kod Jovana je ono bilo prvo i poslednje: "Pokajite se, pokajite se." Kažete da to plaši, da je to previše lično, previše nepristojno; ali upamtite, to je Božja nepristojnost. Ni jedan čovek koji propoveda kao Jovan neće biti popularan kod ljudi.

Da bi utišali nauku o pokajanju, Jovana su bacili u tamnicu, ali čim je Jovan bio zatvoren, Isus je započeo gde je Jovan stao, te je i Njegova prva javna propoved svetu bila o pokajanju. On je znao gde treba započeti i kako. "Pokajite se", rekao je Isus. To su bile Njegove prve izgovorene reči, a ako želite poći i do Njegovih poslednjih, pre nego je napustio svoje učenike i bio odnešen u oblacima, On je učenicima dao nalog da idu i propovedaju pokajanje.

Dakle, u prvim i poslednjim rečima Sina Božjega nalazite učenje i poziv o pokajanju. A kad se vratio natrag na nebesko prestolje, kad su ga anđeli i arhanđeli dočekali sa uzvicima trijumfa i dobrodošlice i kad je bio uzdignut kao Knez i Spasitelj, On opet zapoveda pokajanje – iako je znao da će neki od nas prezati od njega i da će ga se neki od nas bojati – rekao je Saulu: "Saulu, pođi poganima i naloži im – naloži im – da čine dela dostojna pokajanja."

Isus to nikada nije učinio lakim. Neka mi bilo koji čovek, koji je ikada iskreno pokušao makar jedan dan u svome životu služiti Bogu sa svom

svojom snagom, neka mi kaže ako je to bilo lako. To nije lako. To je borba, to je bitka. Isus Hrist na Golgoti nije bio zamena za život kakvim vi živite, već sredstvo kojim postižete silu da živite božanski život. Ne, ne postoji spasenje bez pokajanja. To je prvi korak. Prvo dolazi prvo. A čovek koji promaši pokajanje, promašiće sve. Ako je vaše pokajanje plitko, i vaš će verski život biti plitak. Ako vaš dolazak Hristu ne znači sve, sve nećete ni dobiti. Ako vaše predanje nije potpuno, ništa ne možete primiti. Ako su vam ruke pune, ne možete primiti. Samo oni koji dolaze praznih ruku mogu prihvatiti. Samo oni koji se obrate iz tame u svetlo mogu razumeti Boga. Samo oni koji zauvek ostave đavola mogu primiti Boga. Da, moramo se pokajati.

"Šta je, onda, pokajanje?" pitate. Slušajte, to nije osvedočenje. Osvedočen možeš biti bez pokajanja. U ovim je danima teško susresti i razgovarati sa čovekom koji nikada u svojoj prošlosti nije bio osvedočen o svojoj potrebi za Hristom. Teško je susresti nekoga ko ne zna što bi trebao učiniti i šta bi trebao biti. Ne možete danas sresti čoveka i razgovarati sa njime, a da on ne bi imao svetla u vezi tih stvari; ali svetlo nije život.

Što vas dovodi na bogoslužja? Duboko dole u vašoj savesti, vašoj duši, vašem ljudskom biću, tamo iza svega, skriveno da niko drugi ne može videti, tamo je stvaran vapaj u vašoj duši za Bogom. To je osvedočenje. To je od Boga dano, to je od Duha Svetoga doneto, to je rezultat svetla koje blješti sa horizonta večnosti, to je buđenje duše. Jedna je stvar biti probuđen, a sasvim druga dići se.

Često ste slušali svoga propovednika kako propoveda. Možda ga godinama slušate. Možda sedite na balkonu, možda u jednom od zadnjih redova ili napred, te svaki put kad propoveda odlazite kući i kažete: "Moj pastor je u pravu; morao bi biti vernik, pravi vernik", i osećate da ste pod snažnim pozivima svog vlastitog pastira. Poznati su vam Božji zahtevi, priznajte ih i osećate. Pravi su i razumni, i trebali biste se predati. To je osvedočenje. Ali jedna je stvar biti osvedočen, a

sasvim druga pokajati se. Osvedočenje nije pokajanje.

Šta je pokajanje? To nije žalost. Žalost radi greha jedan je od elemenata pokajanja, ali žalostiti se možete i bez pokajanja. Postoji neka sentimentalna vrsta žalosti; žalost od pomisli da ćete morati popravljati stvari i da ćete biti izloženi, ali ta je žalost zla, sebična, đavolska, ona nije zdrava i ne daje život. Postoji žalost koja plače na pogrebima i na tragedijama igranim u pozorištu, koja plače pod običnim propovedanjem pa i pod posebnim.

Mnogo je onih koji misle da nisu daleko od carstva, jer im suze lako dolaze; oni sami sebe tiho teše time što mogu plakati. Govore sebi da nisu pretvrđi i da zbog toga za njih mora postojati nada, a sve to vreme čvrsto se drže zabranjenih stvari i hodaju zabranjenim putevima, te se druže sa onima koji ih uništavaju i odvođe daleko od Boga. Nije dobro pokrivati Božji oltar suzama dok vam je srce u pobuni. Nije dobro pružati jednu ruku prema krstu, dok drugom iza leđa, držite se za greh. Ne možete držati Dagona jednom rukom i Kovčeg zavetni drugom. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu. Nije dobro u nedelju pevati okrenuta lica prema krstu, a u ponedeljak sa nogama prema kafani.

Neki sam dan bio u jednoj kući i igrao se sa desetogodišnjakom. Lice mu je sijalo poput sunca. Izgledao je sretan kao i svako drugo dete. Nazivao me čikom. Njegova je majka nešto izgubila i pitala ga: "Jack, jesi li ti uzeo to–i–to?" Glava mu se spustila. "Jack, jesi li ti uzeo to–i–to?" Bez odgovora. "Jack", ušla je i stavila mu ruku na rame, "jesi li ti uzeo..." "Da, majko" i počeo je plakati. O, bilo mu je tako žao; izgledao je vrlo žalostan; jecao je kao da će mu srce pući. Radi čega?

I pet minuta ranije bio je jednako kriv, i to je znao. Što ga je ražalostilo? To što je sgrešio protiv majke? Ne. To što je sgrešio protiv Boga? Ne. Što je, dakle, bila njegova žalost? Žalostan je bio jer je bio otkriven. A slično je i sa mnogim hrišćanima, čija verska žalost nije dublja od toga. To je žalost koja rađa smrt. Postoji i sveta žalost,

žalost, jer sam sagrašio protiv Svetog Boga. "Tebi, samom Tebi ja sam zgrešio i učinio što je zlo pred Tobom... Gle, Ti tražiš istinu u skrivenim dubinama moga bića, iskrenost gde nijedno drugo oko osim Tvoga ne može zaviriti, providnost gde drugo svetlo osim Tvog ne može prodrati." Postoji žalost koja znači smrt. A postoji i žalost radi greha koja stvara život. Onda, koja je vaša?

Šta je pokajanje? Poslušajte! To nije obećanje da ćete biti bolji. Koliko se samo unatrag mogu setiti, sve do detinjstva, mnogi su već obećavali da će postati bolji. Kad je Bog položio svoju ruku na njih – a što On čini na hiljade načina – spremno su obećali i dali reč. O, gde ste vi koji ste davali obećanja dok vam kosa nije posedila, svako pojedino prekršivši? Anđelima, koji gledaju na vaša neodržana obećanja, sad prolazi jeza do vrhova njihovih krila. Dalje ste od Boga nego ikada u svom životu – sa svim svojim obećanjima. Vaše pevanje psalama i pesama, vaši odlasci u crkvu, davanje priloga i sve ostalo iz vašeg verskog života samo je izrugivanje, jer ne hodate pravim i blagoslovljenim putem poslušnosti i puzdanja. Nije dovoljno obećati. To znači više od toga.

Ako to nije osvedočenje, ako to nije žalost, ako to nije želja da bi se bilo boljim i obećanje da bi se bilo boljim, što je onda to? Što je pokajanje? Je li to plakanje? Ne. Je li to neko uzbuđenje? Ne. Jesu li to emocije? Je li to klečanje i jecanje? Ne. Je li to slušanje propovednika? Ne.

Šta je to? Poslušajte. Isus Hrist vam to kaže u ovoj divnoj slici u 15. poglavlju Lukina jevanđelja. U tom su poglavlju tri slučaja – drahma, ovca i sin. Ovca se izgubila iz stada; drahma se izgubila u kući. Ovca se izgubila bez namere da bi se izgubila, no izgubila se. Drahma se izgubila u kući radi nečije nemarnosti. Radi nečije nemarnosti može se dogoditi da se neko izgubi u kući ili u crkvi. Neka vam Bog pomogne da otkrijete ko je taj!

I sin je bio izgubljen, ali je to bila njegova krivica. Bio je izgubljen

daleko pre negoli je napustio svoj dom. Bio je buntovnik pre nego je dobio svoje nasledstvo. Bio je jednako loš u svom srcu i u svom umu pre nego je primio novac kao i kad ga je potrošio. Bio je kriv u trenutku kad je sam sebi rekao: "Tražiću deo baštine koji meni pripada."

Kad je ovca zalutala, neko je pošao za njom. Kad se drahma izgubila, žena ju je pošla tražiti. Kad je sin odlutao, niko nije pošao za njim. Kako to? Zato što je on bio čovek i bio je odgovoran Bogu za svoje vlastito delo. Zašto otac nije skupio svoje sluge i pozvao starijeg brata, zašto nije skupio svoje komšije i rekao: "Čujte, izgubio sam svoga sina, hajdemo i vratimo ga kući bez obzira na njega?" Zašto nije? Zato što bi, da su ga vratili kući, on još uvek bio izgubljeni sin, on bi u kući kao i izvan nje još uvek bio buntovnik, jer se niko ne vrati dok sam ne odlučim da se vrati.

Nebo i Biblija, Hrist i Golgota, Duh Sveti i večnost, stoje potpuno poraženi pred bunkerom ljudske volje. Ne zaboravite to. Poslušajte! Izgubljeni je sin otišao svakim svojim korakom od svoga imanjanja po svom vlastitom slobodnom izboru, korak po korak u daleku zemlju, te se i sam morao vratiti svaki centimetar puta. Nije poslao pismo svome ocu i rekao: "Pošalješ li kola, vratiću se kući", niti je tražio da ga ko poveze. On je sam morao poći natrag svaki centimetar svoga vlastitog puta, korak po korak, krvavih nogu, sa glavoboljom i slomljenim srcem. Tako je moralo biti.

"Ali, kažete, "otac mu je potrčao u susret, zar ne?" Jeste, a On će potrčati u susret i vama kad vas vidi da dolazite, ali morate doći. Dolazak je pokajanje. To je odgovor volje. Pokajanje je odgovor prosvetljenog čoveka na poziv Božiji, to je "hoću" duše. Pokajanje znači staviti ruku na srce i ščepati ono što je vaše prokletstvo, onu jednu stvar koja vas je okovala. To znači zgrabiti onu stvar koja je načinila pakao na zemlji za vas, greh vašega srca, jer sam otkrio da mogu postojati desetine raznih greha u životu jednoga čoveka, ali svi ti gresi ne dominiraju; postoji jedan koji gospodari, koji dominira, koji

nadvladava, koji zarobljava; a kad taj greh ode, svi odlaze. Pokajanje znači staviti ruku na srce i iščupati taj greh sa kosom na glavi, te reći Bogu: "To je to; radije ću umreti nego ponovo grešiti!" Jeste li se tako pokajali?

Nemojte mi govoriti o članstvu crkve; nemojte sablažnjavati Boga i govoriti o Večeri Gospodnjoj dok to niste učinili. Ovo je prva stvar; drugo se ne očekuje dok to ne učinite. Pokajte se; učinite potpuno predanje Bogu!

Brate, sestro, poslušaj još jednom. Pokajanje je tako divna stvar da je sam Isus rekao da se nebo veseli kada se i samo jedan grešnik kaje. Jeste li se tako pokajali? Neki od vas ne razumete zašto nemate mira ni radosti u svojem ispovedanju vere. Znam, upravo kao da živim sa vama, znam, ako nemate radosti i mira u ispovedanju svoje vere, to je zato što se nikada niste potpuno obratili Bogu. Neki od vas kažete: "Želim mir." Pustite mir; učinite kao što vam je rečeno i mir će doći. Postoje neki koji se više brinu za lepa osećanja, zanos, radost i slično, nego što se brinu da stave Boga na Njegovo prvo mesto. Stavite Boga na Njegovo mesto i imaćete mir; podajte čast Bogu i imaćete mir.

Jedan je dragi čovek došao k meni kad sam bio u Južnoj Africi i rekao mi: "Gospode, želim oslobođenje od svoje nečiste savesti." Ispričao mi je strašnu priču, priču radi koje sam zadrhtao. Izneo mi je stranicu svoje prošlosti koju vam se ne usuđujem ispričati. Zatim je rekao: "Gospodine, želim Božje oprostjenje." Rekao sam mu: "Moj brate, kako misliš to postići?" Rekao mi je: "Iskrenim nastojanjem da ispravim prošlost." "Onda" rekao sam mu, "okreni svoje lice u tom pravcu i čekaj mir." "Ali", rekao mi je, "to znači zatvor, možda čak čitav život u zatvoru." Rekao sam mu: "Okreni svoje lice u tom pravcu".

Nije dobro govoriti o miru dok postoji krivica koja se mora ispraviti, dok postoje rane koje se moraju isprati; nema koristi govoriti o miru dok ne dođete u ispravan odnos sa Bogom. Carstvo Božije nije jelo i piće, već

pravednost i mir. Pravednost, to znači ispravnost, nepokvarenost, sklad – a zatim dolazi i muzika. Nema muzike dok instrumenti nisu usklađeni. Poznato vam je gde se morate predati; znate koja je tačka razmimoilaženja između vas i Boga; znate šta je ono što vas sprečava, što zamračuje vaše lično nebo, ono što je došlo između vas i Boga; poznato vam je u čemu ustrajno idete svojim vlastitim putem, a ne Božjim. Kad predate tu stvar, pokajaćete se.

Hoćete li to učiniti sada? "Ali kažete, "ja sam član crkve." Nije važno. Kažete da postoji neko ovde ko vas poznajete – sramota vas je. Nije važno. Kažete da ljudi od vas očekuju nešto bolje. Nije važno. Budite iskreni. Stavite Boga na Njegovo pravo i prvo mesto. Obratite se od greha Bogu, iz mraka u svetlo! Duh prosvetljava, Duh diše nežnošću, Duh poziva, mami i pokušava vas zadobiti. Bog Duh Sveti čini svoje delo u vašem srcu, ali morate se predati. Kad se u potpunosti predate, to je pokajanje. Neka vam Bog pomogne da to učinite.

BORBA I RADOST SPASENJA

---

*"Navalite da uđete na tesna vrata; jer vam kažem: Mnogi će tražiti da uđu i neće moći: Kad ustane domaćin i zatvori vrata, i stanete napolju stajati i kucati u vrata govoreći: Gospode! Gospode! Otvori nam; i odgovarajući reći će vam: Ne poznajem vas otkuda ste."
(Lk. 13,24–25)*

Dopustite da vam pročitam ovaj stih kao što mislim da bi i trebao biti pročitao: "Trudite se (*teskobno se borite*) da uđete na uska vrata, jer mnogi neće uspeti ući, jer kažem vam, kad gospodar kuće ustane i zatvori vrata, biće kasno za vas!"

Na neki mi je način dano na znanje da u svom propovedanju stvari činim teškima. Čitate li Novi zavet, otkrivete da Isus spasenje nikada nije učinio lakim. Svaki onaj koji misli da je lako biti hrišćanin, ne poznaje Isusa, niti učenje Novog zaveta. Siguran sam da ni jedan koji misli da je lako živeti hrišćanskim životom nikada ga nije pokušao i živeti u svoj njegovoj punini i lepoti. Želim to naglasiti, jer ne želim da iko ko i pomisli krenuti putem učenja (*sleđenja Hrista*), ne bude i obmanut u vezi toga, šta to znači ustvari biti hrišćaninom.

Ja želim učenje prikazati jasnim, kao što ga i Novi zavet čini, teškim kao što ga i Novi zavet čini, lakim kao što ga i Novi zavet čini. Možda ću, kažem, možda, ukloniti mnoge vaše ideje o ovom predmetu, ali spreman sam na to. Možda vam se neće svideti sve što vam moram reći, no ne poznajem nikoga ko je uživao u nekom hirurškom zahvatu, bez anestezije. Očekujete li da ću tražiti od vas da uživate u mojoj

službi dok niste u ispravnom odnosu sa Bogom? Svoju vam poruku želim izneti tako, da se ne biste osećali mirnima pod mojim propovedanjem, dok ne dođete u ispravan odnos sa Njime.

Hiljade su i hiljade koji sami sebe nazivaju hrišćanima, a koji nemaju pravo na taj naziv, na to ime. Mnogi od njih članovi su crkve, a da ne znaju ni zašto, ni šta to znači. Ali dete Božje zna zašto traži zajedništvo sa crkvom i sa narodom Božjim. Čovek koji je nanovo rođen može dati odgovor na pitanje zašto je član crkve. Osoba koja je došla pod silu proporođa Duha Svetoga može dati odgovor. Oni znaju!

Pre nekog vremena, pisala mi je jedna mlada žena: "Upravo sam diplomirala. Odlazim sa fakulteta. Moj pastor želi da se priključim crkvi. Kaže mi, da bi to trebala učiniti. I moji me roditelji neprestano na to nagovaraju. Ali Gipsy Smithe, jednom sam vas čula kako propovedate i tada ste rekli da je prva stvar koja je potrebna za učenje promena srca. Šta trebam učiniti? Trebam li se priključiti crkvi da bi udovoljila želji mojih roditelja i zahtevu moga pastora? Šta vi na to kažete?"

Odgovorio sam joj: "Novi zavet govori da se moramo nanovo roditi. On nigde ne govori: Priključi se crkvi – ovoj ili onoj." Članstvo je crkve ispravno kad je na svom pravom mestu. Ono je prirodni sled promene srca, novo-rođenog duha. Ono je spoljašnji i vidljivi znak te unutrašnje i duhovne milosti. Ali ako stavljate članstvo crkve na mesto učenja, onda se rugate Bogu i varate svoju vlastitu dušu. Ko god da vas nagovara, vrbuje da se priključite crkvi, pastir ili roditelji, bez da se najpre sami ispitajte u pogledu svog novo-rođenja, vodi vas na krivi put, koji nigde ne vodi. Ni jedan istinski učitelj sa otvorenom Biblijom u svojoj ruci ne može učiniti takvu stvar. Čuo sam neke kako viču: "Mir! Mir!" gde mira nije bilo i gde mira neće biti, dok prilika za rat (*s Bogom*) ne mine.

Velika je stvar biti hrišćanin, stvaran hrišćanin. Lako bi bilo uzeti vaše ime, zapisati ga na komad papira i staviti taj papir u budavi ormar neke

stare crkvene zgrade nazvavši ga spiskom crkvenih članova. Mogu zapisati vaše ime. Mogu vas i poškopiti u krštenju. Mogu vas i zaroniti u krštenju. Mogu staviti svoje ruke na vas i krizmati vas. Mahati tamjanom nad vama. Sve to mogu učiniti, ali je samo Duh Sveti taj koji od vas može načini dete Božije. To je najvažnije, i prvo iskustvo na putu učenja.

Novo rođenje nije stvar čovečje volje, niti telesne. To je delo Duha Svetoga u vama. Nikakva organizacija to ne može postići. Nikakvo veroispovedanje to ne može izvršiti. Ono je za vas učinjeno sa prestolja Boga Svevišnjega. Poslušajte! To nikad nećete iskusiti bez borbe, nikada to nećete postići bez truda, svoga vlastitog truda. Vaš pastir bi možda to hteo učiniti za vas. Vaš otac i vaša majka možda mole da to dođe na vas; i vaš muž ili vaša žena možda mole. Ili neko drugi ko vas voli možda želi tu stvar, ali samo vi i Bog to možete učiniti. Ništa se ne može učiniti dok vi i Bog se ne nađete zajedno. Ako ikada uđete kroz vrata od bisera, ako ikada vidite Cara i Njegovu lepotu, ako ikada budete svedok slave onih službujućih anđela koji čekaju na Boga, ako ikada prođete zlatnim ulicama i udišete vazduh beskrajnog raja, biće to zato, jer ste imali dovoljno htenja, pameti, volje i odlučnosti da sredite tu stvar sa Bogom i sa samim sobom.

To me dovodi do sledeće stvari. Biblija ne govori da činite ovo ili da činite ono i da ćete onda biti hrišćanin. Ona govori: "Morate se nanovo roditi!" "Ali", vi se tome bunite, "nije li delo iskupljenja ljubavi već postignuto?" "Da! Delo iskupljenja ljubavi, ali ne vaše. Bog nikada nije učinio vaše delo, bude i vaše spasenje, niti će to ikada učiniti.

Vi ste slobodan posrednik. On vas potiče na akciju i očekuje vaš odgovor. Čitava stvar počiva na vama. Kažem to sa strahopoštovanjem: Bog za vas ne može učiniti više od onoga što je već učinio, ne dok ne odgovorite na taj veliki poziv. Želim da razmislite o ovoj mojoj izjavi, jer ako ne razmislite o njoj, nigde vas neću moći odvesti. Želim da vaša savest i vaš um zajedno rade na ovom

predmetu, jer što to dublje budete razmatrali, sigurnije je da će to iskustvo i postati vaše. Ljudi koji su u duhovnim stvarima površni, koji žive na površini velikih duhovnih događanja, nikada ne mogu biti zadovoljni. Ljudi koji stiču (*grabe*) najviše oni su koji rone u dubine, koji prodiru u samo srce stvari. Isus nikada i nikome nije učinio put spasenja lakim. Setite se, bio je jedan čovek koji je došao Isusu i pronašao Ga usred velikog posla isceljivanja raznih ljudi i blagosiljanja. Međutim, taj je čovek imao snagu volje da dospe do Isusa.

Ovde je na primer, jedan znatiželjan čovek. Tu na njegovom području dvadeset godina nije bilo propovednika kojega on nije čuo. On ide od crkve do crkve. Sva vera koju ima nalazi se u đonovima njegovih cipela. On je čovek sklon mozganju te kaže: "Mnogo je ljudi koji se kreću oko Hrista, a izgleda i prema Njemu, ali koliki će se od njih stvarno obratiti? Koliki će od njih ostati verni za narednih šest meseci?" Mi propovednici, svi mi, znamo takva čoveka i čuli smo ga kako iznova i iznova to govori. Poznavao sam ljude koji su mi neko vreme nakon velikog probuđenja dolazili i govorili: "Gde su vaši obraćenici sada?" U odgovoru na to, ja sam im rekao: "Oni su tamo gde ste ih vi oterali!"

Je li malo onih koji će biti spaseni? Poslušajte odgovor! Isus je rekao: "Spasite se!" Pustite druge koji se trude ući kroz uska vrata, jer će oni tražiti ući i neće moći kad jednom gospodar kuće zatvori vrata. Šta to znači? Uđite dok možete! Biće kasno i nakon deset sekundi, pošto je voz već napustio stanicu. Nemojte izgledati ozbiljni i žalosni kao da vam je njegov odlazak slomio srce. Nemojte tražiti grešku u železnici i reći da je voz otišao pre vremena. Uđite dok je voz još na peronu, dok čeka. Vreme je ograničeno. Potrudite se ući! Trudite se do tačke krvi i smrti, ako je potrebno, da uđete kroz uska vrata. Izgubite sve ostalo na svetu ako vas ono sprečava postići ovaj cilj. Borite se da to postignete! Neće to biti lako! To je borba na život i smrt! Potrudite se!

Još je jedan čovek došao Isusu. On je došao do glavnog stožera i glavnom komandantu na najvišem mestu rekao: "Šta dobro moram

činiti da dobijem život večni?" Isus je rekao: "Hajde, prodaj što imaš i podaj novac siromasima... zatim dođi, uzmi svoj krst i sledi me." To je bilo preteško za njega. Nije to učinio. Otišao je žalostan. Ali Isus nije spustio standard niti za tog mladog bogataša kojega je ljubio. Isus se nije pogađao, On se ne cenka sa nama.

Pogledajte jednoga drugog čoveka, jednoga iz unutrašnjeg kruga, jednoga od knezova crkve onoga vremena, nosioca službe u crkvi, ali jednoga koji nije bio nanovo rođen. Bio je to čovek koji se mogao pohvaliti plaštem verskog znanja i molitvenim remenjem farizeja. Rekao je: "Rabi, znamo da si od Boga došao kao učitelj." A Isus je tom čoveku odgovorio: "Zaista, zaista, ti kažem, ko se odozgo ne rodi, taj ne može videti carstvo Božje." Isus učenje nije učinio lakim, čak ni za jednog glavešinu u Izraelu.

Bio je još jedan čovek koji je rekao: "Gospode, ja ću te slediti kuda god pođeš." Isus je znao da je taj čovek izračunao cenu učenja te je rekao: "Lisice imaju jazbine a ptice nebeske gnezda, a Sin Čovečji nema gde skloniti svoju glavu." "U stvari", rekao je Isus, "mene neće biti lako slediti. Ako te oko navodi na greh, iščupaj ga. Ako te ruka ili noga navode na greh, odreži ih. Bolje ti je ući u život šepav ili sakat, nego imati obe ruke i obe noge i biti bačen u večni oganj." To ti govori tvoj Gospodar. Čuj ga! On učenje nikada nije učinio lakim. Mi smo ti koji smo pojeftinili hrišćansku veru; mi smo je pojednostavnili do apsurdna. Na našu sramotu, mi smo se nagodili sa duhom ovoga sveta, te anđeli Božji drhte do vrhova svojim krila dok sve to gledaju. Neka nam Bog oprost!

Rekao sam to onoj dragoj devojci koja me tražila savet: "Ne priključuj se ni jednoj crkvi dok ne dođeš u ispravan odnos s Bogom." To je moja poruka svim ljudima i ženama koji traže zajedništvo sa drugim hrišćanima. Kakva korist od crkvenog članstva bez novoga rođenja? Kakva korist od učešća u Večeri Gospodnjoj, ako ste još u ratu sa Bogom? Kakva korist od bilo kakve službe u crkvi ako niste izmireni sa

Bogom, za kojeg tvrdite da mu služite ili pripadate? To je čisto bogohuljenje, činiti takve stvari. Za mnoge ljude priključenje nekoj crkvi znači nešto malo više od priključivanja (*učlanjenja*) u neki klub. A nisam baš siguran da to uvek i toliko znači. Ništa osim novoga srca i predanog života neće zadovoljiti vašu savest i um, i doneti vam svetlost uskršnjeg jutra, i ništa manje od toga neće vam doneti mir i oslobođenje.

Bez truda nećete dostići svoj cilj. Morate se "**boriti**" da biste ušli u posjedovanje svoje baštine! Morate biti u stanju ljudima reći da želite postati hrišćanin bez obzira na cenu, da vas bude briga šta ljudi misle o vama i da ćete svojoj duši dati priliku, i Bogu priliku na deluje. Morate biti dobar hrišćanin. Morate staviti prste u uši i okrenuti svoje lice prema krstu Golgote i potrčati.

Učeništvo neće doći kao nešto jeftino. Naš svirač klavira nije naučio da svira na njemu bez mnogo vežbe i truda, bez "redovnog brušenja". Nije to pokupio na nekom ćošku ulice ili dok je plesao. Niti je razvio tu finu osetljivost muzičara slušajući jednolične udarce bubnja. Morate imati dušu muzičara da biste razvili tako osetljiv dodir za klavir, da bi i anđeli bili očarani i poleteli prema vama u želji da vas slušaju.

Ljudi i žene ne napreduju na putu duhovnog napretka bez borbe. Bez truda ljudi ništa ne mogu izučiti, a učeništvo je najveće učenje, najteže učenje, učenje koje uzima najviše iz ljudske duše te donosi rezultate potvrđene od Boga kojih se radnik ne mora posramiti. Većina dečaka i devojčica danas ide u školu. Ja sam bio ciganski dečak koji nikada nije išao u školu i sa 16 godina još uvek nisam znao čitati. Šta mislite, kako sam naučio engleski jezik? Šta mislite, kako sam ga uspeo savladati? Noćima sam sedeo pod svećom na flaši umesto svećnjaka i pohlepno čitao Bibliju i rečnik, te dve knjige zajedno, dok svetlost novoga dana nije svanula. Ali ujutro sam bio zadovoljan. Poznavao sam Boga, još više. Poznavao sam Njegovu volju. Ta spoznaja stajala me mnoge sate nespavanja, iz noći u noć. Često bih čitav dan propovedao i čitavu

noć učio. Blagoslovljen neka je Bog, trud mi se isplatio. Nemojte misliti da ćete dospeti u nebo na krevetu od ruža. Na taj način sigurno ne.

Istina je, ne uzimamo za sebe dovoljno vremena da bismo negovali svoj verski život, preče su na neke druge stvari. Stalno smo u gužvi. Bojimo se biti sami. Bojimo se Boga, ali i sami sebe. Tako se plašimo Boga i stvari Božjih da si ne uzimamo vreme da bismo se suočili sa njima. Duhovne stvari duhovno se razabiru i duhovno razumeju. Ne možete stvarno razumeti zvezde dok nešto ne naučite nešto o astronomiji. Ne možete razumeti lepotu i slavu cveća dok nešto ne znate nešto o botanici. Ruža se razume botanički. Zvezde se razumeju kroz astronomiju. Bog je Duh i oni koji ga štuju moraju Ga štovati u duhu i istini. Duhovne stvari razumeju se duhovno. Učeništvo je bitka, borba, sukob. To je duhovni rat. To je rat protiv duha ovoga sveta koji ne razume, koji zlostavlja i ruga se onima koji žele predano slediti Isusa! To znači zauzeti stav protiv nepoznatih sila, to znači biti borac i imati čvrsti stav u svim situacijama te reći: "Ja želim Hrista!"

O takvom učeništvu uči Novi zavet. U vezi s njim ništa nije senzacionalno niti nepristojno. Bez truda nikada nećete postati i ostati hrišćaninom. Vera i učeništvo, to nije jeftino niti malo. Najplemenitija stvar sa ove strane neba jeste čovek ili žena sa Duhom Isusa Hrista. Bog vas nije mogao pozvati ni k čemu višem nego da budete Njegovo dete. Zbog toga, trudite se da budete dostojni svoga visokog poziva. Da opravdate Ime, koje kažete da nosite.

Vrata su otvorena, uska vrata učeništva, te se trudite ući dok možete. Ući možete. Ovde i sada postoji put do tih vrata, i nikakvi pakleni đavoli i nikakva sila na zemlji ne mogu vas sprečiti ući kroz njih ako to stvarno želite. Vrata su otvorena i put je ravan i prav. Imate li dovoljno hrabrosti i snage ući? Kroz njih možete ući pod jednim uslovom: morate biti voljni ostaviti svoje grehe sa ove strane. Sve u vašem životu što je ružno, opako i zlo, mora ostati ovde. Ovaj svet morate ostaviti napolju. Morate se rešiti svega što Isus ne odobrava, a niko ne zna šta je to,

osim vas samih. Morate mu se približiti, a što mu se više približite, više ćete spoznati Njegov um i Njegovu volju.

Nije me briga ko ste, kakvog ste morala i kakvog duhovnog stanja, u šta ste sve upleteni i kakva vam je prošlost. Danas možete ući kroz uska vrata oprostjenja, života, pomirenja, mira, pobjede i neba ako imate dovoljno hrabrosti, dovoljno je da kažete samo: "Hoću!"

Svoje prve zamisli o Bogu nisam dobio iz knjiga, jer ih nisam mogao čitati, već sa usana svoga oca. Bilo je to poput otvaranja ruže u rano junsko jutro. Nisam imao majku koja bi me volela; već je umrla. Sećam se kako sam kao mali dečacić običavao sedeti na ogradi te čeznuti i plakati za majkom, ali kad sam shvatio da me Isus ljubi, stari, hladni i samotni svet postao mi je novi svet. Dobro se sećam prve molitve koju sam izgovorio. Bila je samo ovo: "Blagoslovljeni Isuse, učini moje srce svojim domom!" I znate šta? On je to i učinio, zaista je to učinio.

Kako i zašto, ne mogu objasniti, kao što ne mogu objasniti ni miris ruže. On ni ne traži da to objasnim. On je jednostavno ušao i pravo je čudo da tamo i ostaje tu. O da, On u njemu ostaje! Budete li i vi molili tu molitvu te to mislili kao što sam ja, budete li se i vi predali kao što sam se ja predao, On će i vaše srce učiniti svojim domom. Ali nećete dospeti do toga bez truda. Za svoj put kući moraćete se boriti. Neka vam Bog pomogne da to učinite, jer je vredno svake muke i odricanja. Dakle, potrudite se ući.

SAKRIVENI U HRISTU

"Ako dakle vaskrsnuste s Hristom, tražite ono što je gore gde Hristos sedi s desne strane Boga. Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji. Jer umreste, i vaš je život sakriven s Hristom u Bogu. A kad se javi Hristos, život vaš, onda ćete se i vi s Njime javiti u slavi.

Pomorite dakle ude svoje koji su na zemlji: kurvarstvo, nečistotu, slast, zlu želju i lakomstvo, koje je idolopoklonstvo; Za koje ide gnev Božji na sinove protivljenja; U kojima i vi nekada hodaste kad živeste među njima. A sad odbacite i vi to sve: gnev, ljutinu, pakost, huljenje, sramotne reči iz usta svojih. Ne lažite jedan na drugog; svucite starog čoveka s delima njegovim, I obucite novog, koje se obnavlja za poznanje po obličju Onog koji ga je sazdao: Gde nema Grka ni Jevrejina, obrezanja ni neobrezanja, divljaka ni Skita, roba ni slobodnjaka, nego sve i u svemu Hristos. Obucite se dakle kao izbrani Božiji, sveti i ljubazni, u srdačnu milost, dobrotu, poniznost, krotost, i trpljenje, Snoseći jedan drugog, i opraštajući jedan drugom ako ima ko tužbu na koga: kao što je i Hristos vama oprostio tako i vi." (Kol. 3,1–11)

Hteo bih ovoga jutra naglasiti neke korisne istine, posebno zbog onih koji se upravo odlučili slediti Gospoda. Kao temelj za svoje opaske uzeću Kološanima 3,1–11.

Pogledajmo sada u 1. stih: "Ako dakle vaskrsnuste s Hristom, tražite ono što je gore..." Drugim rečima, kao da kaže: "Ispovedio si veru u Hrista, koliko god je to bilo moguće jasno si i ozbiljno zauzeo stav i izjavio da si na Njegovoj strani. Uz to, uzeo si na sebe veliko ime Hrišćanin. Sada apostol kaže, "ako je to tako, očekujemo to videti i u tvome životu."

Nije dovoljno zauzeti stav, morate i hodati. Nije dovoljno imati ime, morate imati i život. Jer ako je hrišćanstvo išta, onda je ono život koji napreduje. Kad ste jednom prihvatili Isusa Hrista kao svoga Spasitelja od greha, kad ste Ga jednom učinili Gospodom i svojim Carem, onda morate, ako želite biti odani, iskreni i poštteni, posvetiti svaki trenutak svoga života Njegovoj službi. Morate dozvoliti da svuda bude vidljivo to da sada više niste svoji, već da pripadate Njemu, te da se odluka koje ste učinili neko veće ili pre više godina, kada ste rekli: "Što se mene tiče, služiću Gospodu", da se ta odluka sprovodi i u život.

Svakoga dana i svakoga sata svakoga dana ne samo u crkvi, već i kod kuće, u prodavnici, na poslu, u kancelariji, u političkoj areni, javno ili privatno, ja sam Hristov čovek, ja sam Hristova žena i moram se ponašati, moram živeti, moram hodati, moram se držati, moram vršiti svoj posao, moram misliti i moram govoriti kao da je božanski pečat na meni i to vidljiv svuda i uvek. Sa takvim stavom moram živeti svakodnevno: "Uskrsnuo sam sa Hristom te moji bližnji, moji prijatelji, moje sluge, moj gospodar, moji poznanici i rodbina moraju videti da je moje srce usmereno na stvari koje su gore."

Kažete da ste kleknuli i molili sa onima koji su vam pokušavali pomoći i da ste uistinu na svojim kolenima iskreno tražili da se predate Isusu Hristu. Jeste li tada pomislili da se bitka tada završila? Ako je tako, u velikoj ste zabludi. To je bio samo početak. To je bio samo prvi korak, to je bio zaokret, to je bilo predanje, to je bilo priznanje činjenica vašeg stanja. Sada će započeti bitka, prava bitka; biće to sukob odavde, pa do velikoga belog prestolja. Ali upamtite, niste sami. Onih koji su za

vas više je od onih koji su protiv vas.

Davno ste se priključili crkvi? Učestvujete u Večeri Gospodnjoj i možda vršite neku službu, službu đakona ili učitelja nedeljne škole, te redovito pohađate crkvu? Je li to sav dokaz da imate nanovo rođeni život? Nemate li ništa drugo reći sami sebi nego da učestvujete u Večeri Gospodnjoj, da dvaput nedjeljom idete u crkvu, da ste učitelj nedeljne škole te da povremeno, jer i takva se čuda ponekad događaju, odlazite na molitveni sastanak? Je li to sav dokaz da ste Carev sin? Ako ste uskrsnuli s Hristom, pokažite nam uskrsli život ili nećemo verovati vašem ispovedanju vere. Da sam ja vaš pastor, ne bih verovao u ispovedanje vašega hrišćanskog života ako po vašem hodanju ne bih znao da vas je Bog spasio od greha i da želite hodati kao što to traži Jevanđelje.

Pitam se zna li tvoja žena da si se obratio. I pitam se, ženo, zna li tvoj muž da si se obratila. Svaki put kad dođe s posla kući, znaće jesi li stvarna hrišćanka; požuriće malo brže kući da bi bacio pogled na tebe. Upravo kao što je sigurno da se sunce diže i sja i svojim dodirrom pretvara zemlju u lepotu, kad Bog dotiče ljudski život, on ga menja iz greha u ljupkost. Nije mi važno koliko je loš čovek sa kojim živiš i nije mi važno koliko je žena koja živi sa tobom loša ili koliko su loši tvoji saradnici na poslu sa kojima radiš, duboko dole u svojim srcima diviće se lepoti koju Bog stvara. Pitam se zna li tvoj poslodavac da si nanovo rođen, jer ako jesi, on će to znati.

Čovek koji je stvarno nanovo rođen pokazivaće svoju veru u najsitnijim detaljima svoga života. Njegova vera biće vidljiva u malim stvarima. Svako ko te pozna znaće da si nanovo rođen. Seti se onog divnog događaja u životu Sina Božjega kad je gubavac došao k njemu i rekao: "Gospode, ako hožeš, možeš me ozdraviti." A Isus mu je rekao: "Hoću. Ozdravi", zatim ga je dotakao i guba je nestala, a Isus mu je rekao: "Pazi, nikome to ne kazuj! Već idi, pokaži se svešteniku te prinesi dar što ga propisa Mojsije, njima za svedočanstvo." Nije si mogao pomoći.

Biti očišćen od gube, a da to niko ne zna! Nemoguće. A ako ste i vi novi čovek u Hristu Isusu, kažem vam, svi će to znati. Hvala Bogu za to!

"Tražite ono šta je gore." Neka vaš život bude u skladu s vašim ispovedanjem vere. To je ono što to znači. Nije dovoljno samo negde zapisati svoje ime, pridružiti se klubu ili nekoj obrazovnoj instituciji ili nekom socijalnom društvu. To znači živeti život koji će biti u skladu sa zakonom Božjim, koji će proslavljati Boga, koji će častiti Boga, koji će biti svedok Njemu na slavu u svetu u kojem živite, koji će govoriti tiho a da ne kažete ni jedne reči: "Moj je život takav kakvim ga je Bog učinio, a on isto može učiniti i za tebe", prekrasan život, prekrasno čist, pun muzike, pun Boga; takav će život biti najsnažnija propoved i mnogi će ljudi slušati takvu propoved, ljudi koji nikada ne bi slušali propoved sa propovedaonice.

Oni će videti živu propoved bez da čitaju Mateja, Marka, Luku, Jovana, Dela, itd. Ali iako neće zavirivati u te stvari, istraživaće vaš život i shvatiti da ste bili sa Isusom. A ono što danas svet sve više želi jeste istinska propoved koja živi u trgovini, na pijaci, u radnji, u banci, u vozu, u tramvaju; život koji je sličan Hristu. Bog želi da mi tako živimo i ja se molim Bogu da takav život sve više bude vidljiv u vama i sve više u meni.

Ali apostol ide dalje. Takvim životom morate živeti iz ovoga razloga: vaš život, stari, sebičan i grešan život, stari život nevere i greha, stari život sveta, tela i đavola, vaš vlastiti stari život je mrtav. Gospod neka vam pomogne da ga zakopate. Neki od vas ste se zalepili za leš i teglite ga za sobom. Vi ste poput Lazara: izašli ste iz groba, ali potrebno vam je skinuti posmrtno odelo. Ako ste uskrsnuli s Hristom, stari je život mrtav. Apostol je jednom prilikom rekao: "Hrist je za mene umro." Zatim je ponovo rekao: "Ja sam raspet s Hristom".

Pavle je propovedao samo ono što je razumeo, što je iskusio: "Hrist je

zauzeo moje mesto; Hrist je visio na krstu za mene i poneo moju sramotu i prokletstvo; On je platio moj dug. Ljubio me i dao je samog sebe za mene." O, tajna toga! O, dužina, širina i dubina toga! On je umro za mene. Ali sledeći je korak još divniji: "Ja sam raspet s Hristom!" Stari čovek je umro sa Hristom. A zatim ide dalje i na drugom mestu kaže: "Živim, ali ne više ja, nego Hrist živi u meni." A zatim kaže: "Sve mogu kroz Hrista koji mi snagu daje." I tako, On nije platio samo moje stare dugove, već me stavlja u položaj da više nikada ne moram ući u dug. Daje mi život koji će mi omogućiti da to činim, da hodam pred Njim i da Mu ugađam te da imam svedočanstvo da je moj život prihvaćen u Hristu Isusu. "Jer ste mrtvi i vaš je život sakriven s Hristom u Bogu", sakriven u srcu Božjem.

Nikada neću zaboraviti kad sam kao mlad učenik tu misao shvatio prvi put. Ne mogu vam reći Kakva je to uteha bila za mene. Ne mogu vam reći kakvu mi je to dalo snagu. Ne mogu vam reći kakvu mi je to dalo hrabrost kad sam shvatio da moje spasenje ne zavisi od mojih osećanja, o mojim mislima, o mojim okvirima, o mojim prilikama, uspehu ili neuspehu, već da moje spasenje zavisi o mojoj živoj veri i mojoj iskrenoj poslušnosti živome Hristu. Hoćete li vi koji ste upravo poverovali Isusu kao svom Spasitelju to zgrabiti?

Evangelizacija ubrzo prestaje, misionar ubrzo odlazi, a mračni dani dolaze, dani borbe, dani sukoba, dani kad ćete stajati sami, dani u kojima neće biti svetla. Dolazi dan kad ćete morati stajati sami da se suočite sa neprijateljem, bez tuđe pomoći, i kad ćete se morati žestoko boriti budete li hteli pobediti. Bez mrvice osećaja i bez ikakvog osećaja radosti ili mira, moraćete poći u sukob sa činjenicama pred sobom, sa Božjom neizmenljivom Reči koja će vam gledati u lice te stajati s njom usprkos trpljenju. Kažem vam, u tom će vam trenutku izvor snage biti budete li mogli zatvoriti oči te reći đavolu, svetu, telu i svemu što će se činiti da je protiv vas: "Vidi, moj je život sakriven s Hristom u Bogu i nije važno kako se osećam i šta sam; sve to zavisi od toga šta je Hrist." Neka vam Bog pomogne da to verujete.

Pretpostavljam da ćete iskreno tražiti činiti pravo i pretpostavljam da ćete iskreno čuvati svoju veru ukopanu u Bogu; iskreno pretpostavljam da se nećete okrenuti ni nadesno ni nalevo niti da ćete slušati glas kušača. Ali sada govorim o danima koji će doći, jer on dolaze svima nama pa i meni, o danima kad nemam mnogo osećaja, o danima kad sam umoran, o danima kad sam sam i kad se sam moram boriti sa đavolom. O, postoje dani kad sam preumoran moliti i kad ne bih mogao moliti ako bi i moje spasenje zavisilo o tome spuštam li se na kolena i molim jedan sat. Gospod zna da to ne bih mogao učiniti.

Nikada nisam prolazio kroz takvu fizičku i duševnu napetost u svome životu kao tokom moje nedavne posete Južnoj Africi; mnoge su noći bile kad sam se vratio kući sa svoga posla preumoran da bih kleknuo i molio, noći kad nisam mogao ni spavati. A znate da đavo obično dolazi kad je čovek na tlu te mu kaže: "Gde je sad tvoj osećaj, gde je sada tvoja sreća, gde je sada tvoja radost, gde je sada tvoje ushićeno klicanje?" Znate li šta radim u takvim situacijama kad sam preumoran moliti? Bacim se na krevet i kažem: "Blagoslovljeni Isuse, i ti i ja smo u istom poslu; sve je dobro, moj je život sakriven s Hristom u Bogu." Ne bojte se. Isus kaže: "Ja svojim ovcima dajem večni život i niko ih neće moći oteti iz ruku moga Oca." Niko ih neće moći oteti. Ne odlazite napolje. Ostanite na sigurnom mestu!

Đavo može kušati, ali znate da mu se ne morate predati; možete mu se odupreti. Isus vas neće spasiti od kušnje, ali će vas spasiti u njoj, sačuvati vas od pakla. Nemojte misliti da imate više kušnji nego što možete podneti. Sa svakom kušnjom koja dolazi i Bog dolazi, jer kaže: "Nećete biti kušani iznad onoga što možete podneti, a s kušnjom ja ću stvoriti i sretan ishod." Bog dolazi čim se đavo pojavljuje. Nemojte misliti da đavo može trčati brže od Boga? Bog je čitavo vreme ispred njega i verovali ili ne, On će vas uhvatiti i sačuvati.

I niko vam ne može oteti tu sigurnost donesete li odluku da ćete čvrsto

ići napred sa postojanom verom, sa poslušnom verom. Nikada neću zaboraviti nešto iz moga ličnog iskustva ubrzo nakon obraćenja moga oca. On i njegova dva brata, tri Ciganina, obratili su se u jednoj nedelji. Bila je to retka stvar videti tri Ciganina (moj je otac bio najmanji od trojice, a visok je bio preko metar osamdeset), bila je to zaista retka stvar videti te velike momke promenjene milošću Božjom. Gde god su bili, ljudi un ih iznova hteli videti i slušati njihova divna svedočanstva. Bilo je to zaista divno delo milosti koje je bilo učinjeno u ona tri čoveka i za njih.

1874. godine bili su pozvani dole u Portsmouth na jednonedeljno održavanje bogoslužjenja, a između Portsmoutha i Southamptona toliko su ih voleli da se jedna sedmica pretvorila u dve, tri, četiri, pet. Prošlo i šest nedelja pre nego su se vratili kući. A znate, dok je otac bio odsutan iz našeg šatora, ni majke nije bilo, jer nam je on bio oboje. Majka je već umrla. Drugi su šatori imali svoju majku, ali ne i mi, te nam je onih šest nedelja izgledalo veoma dugo vreme, s obzirom da smo bili bez nje. Ali je jednoga jutra došlo pismo da će se vratiti i sutradan te smo bili spremni za njih već u šest sati ujutro. Ništa nismo znali o vozovima i već je bila noć kad su stigli.

Kad je otac ušao u stari šator, svi smo se odmakli da bi najpre naša mala sestrice došla do njega, kao što je bio naš običaj. Seo je i zagrlio je svojim rukama, poljubio i podigao. Bila je još malo dete, a on je nije video šest nedelja. Ostali smo čekali da dođe naš red, ali je ona predugo imala tatu samo za sebe, kao što smo neki od nas mislili. Zatim je došao moj red i mislim da mi je to bilo i više nego olakšanje; moje je dečaćko srce čeznulo za ljubavlju i saosećanjem, jer nikada nisam prežalio smrt svoje majke. Čeznuo sam za dodiranjem ruke i srca moga tate, a ruka se nikako nije ispružila te sam na kraju, jer više nisam mogao izdržati, rekao: "Hajde, hajde, sada je moj red!" Sestrice me pogledala svojim crnim očima i rekla: "Ako možeš, iščupaj me iz zagrljaja moga tate." "Pa dobro", rekao sam, "mogao bi, ali kod njega postoji još dovoljno mesta pa dolazim i ja", te sam mu se uvukao u

krilo. O kakva je radost ušla u moje dečačko srce kad sam osetio drage ruke oko sebe! Brate moj, sestro moja, ruke Božje, ruke tvog nebeskog Oca biće oko tebe budeš li to samo verovao. Tvoj je život sakriven sa Hristom u Bogu.

Sada kad vidimo da je to tako, hteo bih da posebno zapazite ovo: ovde je za Pavla rečeno nešto vrlo direktno, bez kićenja, bez nastojanja da se poštedi ljudski osećaji ili predstave. On koristi skalper bez pitanja sme li. Pavle je divan duhovni hirurg i on započinje operaciju bez pitanja. On govori: "Usmrtite, učinite mrtvim svoje udove koji su na zemlji."

Dok vam Duh sve više otkriva Isusov život i dok se upoznajete sa Njegovom Reči, kad načinite sledeći korak te ponizno hodate sa svojim Bogom, a u svom srcu i životu otkrijete ostatke zla ili bilo kakav koren gorčine, kad otkrijete neposlušne udove, zle udove u svom životu, Duh Sveti kaže kroz ovoga divnog apostola: "Usmrtite ih", ubijte ih, stavite nož na njih, zakoljite, učinite mrtvim, ne štedite ih, to je ono šta to znači. Ubijte svoje JA, ubijte svet, ubijte telo, ubijte đavola, usmrtite, učinite mrtvima svoje udove koji su na zemlji."

A onda daje crnu listu: bludnost, (pazite, govori deci Božjoj), bludnost, nečistoću, požudu, zle želje, lakomstvo, srdžbu, naglost, zloću, nečiste misli, sramotne reči. Iako možda izgledaju lepo, ubijte ih, pogubite ih. Vaš život treba biti klanica za sve ono što Bog mrzi. "Jer zbog tih stvari", kaže on, "gnev Božji dolazi na grešnika i na nepokornoga." A ako iko dopusti da ijedna od tih stvari živi u njegovom životu, svakom će Amaleku biti dopušteno podići svoju zlokobnu glavu u njegovom životu te će, upamtite, ovca zablejati i govedo zamukati, i neko će umreti. Vi i ja moramo umreti grehu ili umreti sa grehom. Ili greh ili ja moramo umreti. Duh Sveti i greh prošlosti ne mogu živeti u istom srcu. Jedan mora izaći. Zbog toga Pavle kaže: "**Usmrtite!**"

To je naš posao. Moramo se okrenuti od stvari koje smo nekada voleli,

a kojih se danas stidimo čak i u mislima. Moramo se sa prezirom i gađenjem okrenuti od njih te hodati ispravnim životom sa Sinom Božjim.

Zatim u 8. stihu Pavle daje ovu izjavu: "Odbacite od sebe sve ovo." Kako je Pavle temeljit! Ništa ne ostavlja. Ulazi u svaki detalj. "Odbacite od sebe srdžbu; ne smete se srditi; trebate biti blagi i nežni, puni osmeha, puni sunca; ne smete se mrgoditi; ne smete se srditi; ne smete lupati vratima, bacati stvari ili juriti kroz kuću kao da je zemljotres, jer to nije poput Isusa.

Morate biti poput Njega. Odbacite ljutnju. Ako milost ne može omekšati vašu ćud, onda ne može mnogo učiniti. Vodite brigu o svojoj ćudi. Drži žvale u njezinim ustima i pritegni je uzdom. Psalmista na jednom mestu govori: "Ne budite kao konj ili mazge, bez razuma: divljinu im krotiš vodicama i uzdom..."

A postoje neki ljudi kojima su potrebne i žvale i uzde, u nazivaju se hrišćanima. "Odbacite srdžbu." Video sam ljude koji su se zacrveneli u licu, oznojio im se vrat i grizli su usne; kakva je samo oluja besnila u njima! Ali su uspeli to zadržati u sebi, u tišini, a kad je stvar prošla, rekli su: "Nisam ništa rekao, zar ne?" Ne, ali izgledali su poput bodeža i učinili su više štete sa tom tihom petominutnom eksplozijom, nego dobra za godinu dana svoga hrišćanskog života.

To je razlog zašto osoba koja živi sa vama ne može postati hrišćanin; to je ono što vas sprečava zadobijati duše za Hrista, a zadobili biste ih kad biste bili staloženi i mirni i kad bi milost obavila svoje savršeno delo u vama. Ako vas je Bog spasio od velikih greha, može vas spasiti i od vašega besa. Znam da može. Pouzdajte se u njega i za to. Odbacite gnjev, srdžbu. Koja je razlika između gneva i srdžbe? Postoji razlika, vrlo velika razlika. Gnev je sržba u svoj svojoj strahoti; u gnevu govorite stvari, vičete i dali bi ste svoju desnu ruku da te stvari niste rekli. Pre više godina zadali ste ranu koja nikada nije zacelila, načinili

ste provaliju koja se nikada nije premostila one vruće oštre gnevne reči učinile su što se nikada ne može opozvati sa ove strane vrata od bisera. Mogu biti oproštene; ali nikada povraćene.

Odbacite gnev. Postoje članovi crkve koji žale za izgubljenim prijateljima, dragim prijateljima. Radije biste izgubili desnu ruku nego njih izgubili, a izgubili ste ih oštrim i rečima koje nikada niste spremno povukli. Otišle su visoko, otišle su ravno u samu dušu vašega prijatelja i pogodile ga u srce. Vaša ga je reč ošinula i učinila zlo. Odbacite gnev.

Još nešto. Šta je to zloća? "Odbacite zloću!" Postoji li neka razlika između srdžbe i zloće? Da, zloća je ohlađena srdžba, pretvorena u šta? U mržnju, ubistvo. A niko ne može biti dete Božje sa ubistvom na duši! Knjiga govori da ako mrzim svoga brata, ubica sam. Učinili ste upravo to delo u sebi ako nekoga mrzite te ste ubica. Odbacite srdžbu, odbacite gnjev, odbacite zloću te budite privlačni, ljubazni, puni Isusova duha: "U ustima mu se ne nađe prevara." Morate biti poput njega.

Zatim Pavle daje još jednu izjavu te kaže: "Ne lažite jedan drugome." Govori vernicima! Budite iskreni, ne govorite nikakvu laž, ni na poslu, ni u društvu, ni bilo gde; ni belu, ni crnu. Najbelja laž koju sam ikada čuo bila je crna kao đavo. Ne lažite! Ne stavljajte u svoj izlog: "Davanje uz veliku žrtvu", ako nije tako. To može biti žrtva za onoga drugog, ali ne za vas.

Vi ne postojite i ne živite za dobrotvorna dela. Recite istinu. Ne govorite ljudima da ste sretni što ih vidite, ako niste. Ne tražite ljude da ostanu na večeri ako ih ne želite i ne tražite ljude da vas nazovu i posete, jer je tako pristojno, ako u svom srcu to ne mislite. Ne lažite! Mnogi ljudi u crkvi Božjoj ne mogu napredovati u svom duhovnom životu zbog svoga duha laganja, pretvaranja. Nemojte govoriti propovedniku da ste uživali u njegovoj propovedi, ako niste. Ako ste uživali u propovijedi, recite mu to tako da mu to pomogne da sledeći put pripoveda još bolje. Ali ne

lažite. Budite iskreni. Radije ne recite ništa nego da skrivate istinu ili govorite dvosmisleno i licemerno. A to znači, budite iskreni. "Ne lažite" znači istinitost u životu i karakteru kao i u rečima. To znači plaćanje dugova. To znači popravljanje stvari.

Nakon što sam prvu nedelju propovedao u Johannesburgu, neki je gospodin u ponedjeljak ujutro ušao u kuću jednoga vodećeg Holanđanina, izvadio iz svoga džepa zlatni sat te rekao: "Ovaj je sat vaš. Ukrao sam vam ga pre osam godina. Juče sam slušao Gipsyja Smitha i obratio se; zbog toga sada moram vratiti ovaj sat. On ne pripada meni." To je vera.

Pre nekoliko godina, na jednoj se mojoj evangelizaciji u nekom selu u Yorkshireu obratio jedan grub čovek, pijanica, psovač i kockar te se pridružio metodističkoj crkvi. Jedan od njegovih prisnih prijatelja od ranije nazvao ga je i rekao mu:

"Jack, čuo sam da si se obratio?"

"Da", rekao je, "jesam."

"I priključio crkvi?"

"Da, i priključio sam se crkvi."

"Dakle, Jack", rekao je prijatelj, "sećaš li se da si pre mnogo godina pozajmio od mene zlatnik?"

"O da", rekao je Jack, "dobro se toga sećam."

"Dakle", rekao je ovaj, "sada kada si hrišćanin, očekujem da mi taj zlatnik vratiš."

"O", rekao je Jack, "Gospod mi je oprostio mnoge grehe, a ovaj je

jedan od njih."

Nije mi dugo trebalo da nađem Jacka te sam mu rekao: "Jack, Jevanđelje je vrlo praktična stvar; ako si hrišćanin, vratićeš tom čoveku zlatnik makar ostao i bez kaputa."

Zatim je apostol rekao još nešto: "Izbacite iz usta svojih psovku i sramotne reči, hulu i prljave razgovore." Poslušajte ponovno: ako ste hrišćanin, nikada više nećete ispričati nekakvu prljavu priču. Ako ste hrišćanin, nikada nećete slušati prljavu priču. Ako si hrišćanin, mladi čoveče, mlada ženo, nikada više nećeš slušati prljavu šalu (*masni vic*). Desetine i stotine mladih ljudi, a tako i starih, izgubili su svoj dodir sa Bogom i postali otpadnici, jer su popuštali prljavštini.

Izbacite prljave razgovore iz svojih usta. Ne govorite ništa šta bi se trebalo šaptati. Ne slušajte ništa što ne bi ste hteli da čuje i vaša majka. Ne slušajte ništa što ne bi ste hteli da čuje i Isus. Ne govorite ništa što ne bi ste hteli da čuje i Isus. Ne govorite ništa o svojim bližnjima što im ne biste smeli reći u lice. Čuvajte svoj jezik, čuvajte svoj govor, čuvajte svoja usta, čuvajte svoje srce, čuvajte svoj jezik, čuvajte svoj život Isusa radi.

A on koji vas je pozvao k divnom večnom životu, zakriliće vas svojim krilom budete li se pouzdavali u Njega i bili mu poslušni. I udahnuće u vas svu snagu, i svu silu, i svu mudrost, i sve što je slično Hristu te ćete za Njega činiti samo dobro i za sve oko sebe biti blagoslov. Amin.

VERA KOJA SPASAVA

---

*"Jer se srcem veruje za pravdu,
a ustima se priznaje za spasenje."* (Rim. 10,10)

Želim vam govoriti o veri, o veri koja spasava; jer postoji i vera koja ne spasava i ona je ta koja je mnogo popularnija.

Mi propovednici ne moramo se danas baviti očitim neverstvom. Da ste sa mnom bili na ratištu, u moru krvi, usred bombi i granata, u paklu napada gasom, ne biste uopšte naišli na neverstvo. Tamo ono ne postoji. Hodajući među ljudima, bez obzira je li u Americi ili u mojoj vlastitoj zemlji, u Australiji, u Južnoj Americi ili u bilo kojem drugom delu civiliziranog sveta, pronašao sam da su dani izraženog skepticizma i nevere u velikom delu nestali. Ravnodušnost? Da, bilo koja njegova količina, ali ne i nevera. Nevera u religiju i u religijske stvari kakve već jesu da, ali ne u Boga niti u Isusa Hrista. Ne u stvarnu stvar! Nevera u jadne karikature koje mnogi nominalni hrišćani predstavljaju u svojim životima, ali ne u stvarnu, izvornu sličnost sa Isusom Hristom, koja treba da obeležava jednog učenika Gospodnjeg.

Kažem, neverstvo je retko. U svetu postoji verovanje, ali kakvo verovanje? Verovanje u koga, u šta? Je li to izvorna, biblijska vera, vera koja preporuča ili je to lažna, beživotna, krivotvorena vera? Želim da sada ovde odlučite koju ćete veru imati, jer priroda vašeg verovanja sve će učiniti drukčijim u vašem odnosu prema Bogu i prema večnosti. Poslušajte šta Isus kaže o toj stvari, Isus koji je istina. "Ko veruje u Sina, ima život večni; a ko ne veruje Sinu, neće videti života, već gnev Božji ostaje na njemu."

Odgovornost verovanja stavljena je na nas, na vas i na mene. Ako je to istina, najbolje da i vi i ja otkrijemo kakvu to veru imamo. Ako spasenje zavisi o individualnoj, ličnoj veri, o razumskoj veri u Isusa Hrista, krajnje je vreme da otkrijemo gde i kako stojimo u toj stvari i kako verujemo.

Ponovno kažem da postoji vera koja spasava, ali postoji i vera koja osuđuje. Koju vi imate? Pokaži mi svoju veru; pokaži mi svoja dela. Vera bez dela mrtva je. Kad je nešto mrtvo, zakopamo to, jer će se početi raspadati i zaudarati. Vera bez dela mrtva je. Kažete da imate veru, ali onda mi pokažite i svoja dela. "Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima." Pokazaću vam je li vaša vera prava ili lažna, da li je biblijska ili ne. Živa vera koja spasava uvek donosi određeni rod. U tom smislu ona nikada ne izneveri. U tome leži lakmus test za vašu i moju veru.

Dođem li do vas i pitam vas: "Jesi li vernik?" bez sumnje odgovorili biste: "Svakako da sam vernik. Šta misliš, ko sam, paganin?" Ali kad izjavljujete da ste vernik, a pokazujete da je vaš život sve samo ne život rodan delima vernika, ne vidite li da se osuđujete svojim vlastitim ustima? Ne vidite li da bi bilo bolje da uopšte ne verujete, nego da kažete da verujete u Hrista, a nastavljate živeti životom kakvim živite, kojega Hristos sigurno ne bi odobrio. Ne vidite li da bi za vas bilo bolje da ste se rodili u nekoj paganskoj zemlji, nego da ste se rodili ovde, a onda živeli poput Hotentota ili pigmejaca u mračnoj Africi. Ne vidite li koliko je pogrešno ispovedati da ste vernik u Boga, a ponašati se prema Njemu kao da ne postoji, uopšte se ne brinući za svoje odlaske i dolaske, dela ili nedela, za svoj život danas i za svoj život u večnosti? Ne vidite li koliko ste besmisleni vernik?

Neki sam dan jednoga čoveka pitao: "Jesi li spasen?" "Spasen", rekao je, "šta misliš?" Pitao sam: "Jesi li hrišćanin?" Rekao je: "Šta misliš?" Pitao sam: "Imaš li dušu?" Odgovorio je: "Svakako da imam dušu!"

Zatim sam ga pitao: "Je li tvoja duša spašena?" Odgovorio je: "Ne znam." Zatim sam rekao: "Zar ne vidiš koliko si pun suprotnosti i nedoslednosti? Imaš dušu, kažeš, a ipak te ne uznemiruje to što ne znaš je li ti duša u ispravnom odnosu sa Bogom."

Svet je pun takvih vernika. Ljudi i žene kažu: "Verujem u Boga; verujem u Isusa; verujem u Bibliju!" Šta to sve znači? To je sva vera koju imaju kad u nedelju idu u crkvu; to je intelektualna vera. Oni veruju u Isusa kao što veruju u kraljicu Engleske, u Henryja VIII. ili u Abrahama Lincolna, a možda ni toliko. Neki od tih ljudi tapšali bi Abrahamu Lincolnu, ali ne Isusu Hristu. Sama razumska vera nikoga neće spasiti. To je lažna, nedelotvorna vera, gora od beskorisne. Samo razumsko uverenje o tim stvarima neće vas spasiti.

Vera koja vas ne osvedočava o grehu i ne vodi do pokajanja i promene života nije vera Novoga zaveta. Vera koja ne menja vaše srce, vaš apetit i vaše želje nije vera koja spasava. Svet je pun intelektualnog verovanja koje ne donosi rod, čija su dela mrtva. Ne postoji pijanica u vašem gradu koji ne veruje da je bolje biti trezan. Pitate li takvoga veruje li u trezvenost, odgovoriće vam: "Svakako da verujem", ali će se napiti čim dođe do rakije. To nije vera koja spasava. To je puka razumska vera. Pođite do ljudi u zatvoru i otkrijte zašto su tamo pitajući ih šta misle, je li bolje biti pošten ispravan i poštovati zakon. Poznat vam je odgovor koji bi ste dobili. Svakako, oni veruju da je bolje biti pošten, ali njihova vera nije poštena, jer da jeste, onda oni ne bi bili tamo.

Kažete: "Verujem u Boga; verujem u Isusa; verujem u Sud Božji; znam da ću umreti!" Ali takva vera ne menja vaš život! To je vera koja će vas osuditi. To je paralizirajuća vera, lažna vera, nedelotvorna vera. Ta je vera pomoćnik paklu. Đavolu nije važno koliko mnogo ili koliko malo verujete, dokle god ne prestanete činiti njegovu volju i njegova dela, dokle god ne prestanete lagati, krasti, varati, proklinjati; dokle god ste neljubazni, gnjevni, nečisti. Đavolu nije važno šta verujete dokle god

ste na starom, pokvarenom putu. Vera, živa vera, znači nešto više od intelektualnog odobravanja. Nije važno koliko znate o Zemlji, već se računa ono što činite dok ste na njoj. Um vam može biti pun biblijskih istina, a srce duboko u nepravедnosti. Glava vam može biti puna svetla, a duša pokrivena gustim mrakom, jer svetlo nije vam dalo život. Možete pevati *Verujem* do Sudnjega dana, ali nikada nećete upoznati Isusa bez vere koja je prava i stvarna, vere koja spasava.

Jedne sam večeri propovedao u jednom velikom gradu na Zapadu. Na završetku bogosluženja, jedan dragi stari propovednik došao je u predsoblje gde sam sam sedeo. Videlo se da je ovaj sveti sedi brat preživeo svoje i da čeka svoga Gospoda. Ušao je u prostoriju, došao pravo do mene i stavio mi ruku na glavu. Mislio sam da će me blagosloviti te sam ostao nepomičan zatvorenih očiju čekajući blagoslov proroka. Mislio sam da će me blagosloviti ili da će moliti za mene, ali umesto toga, počeo je dodirivati moju glavu.

Postao sam radoznao te sam rekao: "Bavite li se vi proučavanjem čovečjeg uma ili o čemu se radi?" Odgovorio je: "Pokušavam otkriti tajnu tvoga uspeha." Rekao sam: "Dodirujete me previsoko. Spustite se niže (*pokazujući na svoje srce*). Tajna nije u glavi. Ona je u srcu." Ljudi i žene, ne ono što vaša glava odobrava, već ono što vaše srce čini da sredite svoje spasenje. Možete biti kršteni, a ipak grešnik. Možete znati čitavo *Veroispovedanje*, a ipak nemati ništa od iskustva spasavajuće milosti Božje. Kao svoje nasleđe možete imati pobožnu tradiciju i slaviti slave, a ipak biti grešnik daleko od Boga. Možete biti krizmani kod oltara, a ipak biti stranac u porodici otkupljenih i izbavljenih krvlju Hristovom. "Jer, kažem vam, ne bude li vaša pravедnost veća od pravédnosti književnika i farizeja, sigurno nećete ući u carstvo nebesko."

Ne želim da grešite u vezi vere o kojoj govorim. To je vera koja dopire do samih korena vašega tajnog bića i čisti skrivene izvore vašeg postojanja. Ona odlazi na stara i ustajala mesta vaše prošlosti i čisti

tamo sve, jer se Boga tiče i ono što je prošlo. Ona ne ostavlja ništa skriveno, ništa prekriveno, ništa nedotaknuto. Vera o kojoj govorim tako je stvarna, delotvorna i trijumfalna, tako blagoslovljena i tako lepa da stavlja dušu u ispravan odnos sa Bogom. Nema mira bez takve vere. Ne možete imati mir ako se ne pozabavite prošlošću. Sve što vam govori o krivnji i osudi mora se ukloniti. Vera o kakvoj govorim odlazi do korena stvari; ona se tamo bavi onim što je krivo (*pogrešno*) i to ispravlja.

Đavo veruje više od nekih takozvanih hrišćana. Đavo veruje i drhti. On ima više vere od nekih članova crkve. Đavao ne sumnja u božanstvo Isusa Hrista. Đavo je jednog dana video Isusa kako dolazi te je rekao: "Znam ko si: Svetac Božji!" Đavo veruje, ali nije obraćen, jer njegova vera nije, vera obraćenja. Kakva je onda to vera obraćenja? To je vera koja vas prisiljava da bez obzira na ismejavanje i izrugivanje činite sve da biste upoznali i sledili Isusa za koga znate da je vaš Život večni.

Pavle kaže: "Da bi Njega upoznao, sve smatram blatom (*doslovno: nečist*)! Pogazio sam, odbacio i ostavio iza sebe svaku prepreku da bi mogao upoznati Njega i silu Njegova uskrsnuća te imati zajedništvo sa Njegovim trpljenjem." Moj brate i moja sestro, to je ono šta vam je potrebno. Morate imati takvu veru, veru srca.

Takva vera u sebi ima element predanja. Ona znači osloniti se svom svojom težinom na Isusa. Ona znači staviti sve na Jagnjetovu krv pomirenja. Ona znači staviti sve na Reč vernoga Boga. Ona znači rizikovati mnogo, ali steći mnogo više. Duša koja toliko rizikuje, nikada neće pasti. "Ti si spasio dušu moju iz jame uništenja (*smrti*)", kaže Isaija. Dovedi dušu odande, znači nešto! Kakva je vaša vera? Je li vas spasila? Moja jeste! Moja me spasila! Jednom sam bio slep, ali sada vidim.

Rekao sam jednom čoveku koji me došao videti: "Jesi li hrišćanin?" "Mislim da da", odgovorio je. "Jesi li večerao?" pitao sam zatim. "Da!"

odmah je odgovorio. "Ako si se obratio onda si sigurni u to kao i u ono drugo", rekao sam. "Čovek ne može proći kroz bolove novoga rođenja, a da to ne zna." Blagoslovljen neka je Bog! Ne postoji sumnja u novo rođenje niti neizvesnost o njemu. Gde je vaša vera? Gde su vaša dela da nemate radosti koju sigurnost donosi? Ako vas članstvo crkve, vaša prisutnost kod stola Gospodnjeg i vaše zajedništvo sa svetima nije uverilo da ste dete Božje, koja korist od svega toga? Ostavite ih dok ne upoznate radost novoga rođenja. Ne tražim da ostavite sigurnost za nesigurnost. Ja tražim da ostavite svoju nesigurnost za veliku sigurnost. Želim da imate veru koja spasava, koja vas dovodi Hristu u zagrljaj.

Ako želite takvu veru, morate ispuniti uslove Božje. Tu je jedna nepromenljiva reč Božja: "Ko god prizove ime Gospodnje, biće spašen!" To znači, i vi; to znači, sada! Ispunite uslove! Predajte se! Izbacite nečiste stvari! Odvojte se od greha koji kvari vaš život i zadržava vas od Isusa.

Jednom sam pružio ruku da se rukujem sa nekim malim dečakom koji mi je pružio zatvorenu šaku. Nije mogao otvoriti šaku, jer je u njoj držao četiri mala klikera. Nije se mogao rukovati sa mnom zbog svoje igračke. Brate moj, sestro moja, ovde i sada pružena vam je jedna ruka! Crvena je od krvi; na sebi ima ožiljak od klina. Godinama je ispružena prema vama, no nikada je niste mogli prihvatiti zbog svojih igračaka. Ono je dete imalo klikere, a šta vi imate? U ime Hristovo, preklinjem vas da sve pustite i da uhvatite Hristovu ispruženu ruku. Ona će vas podići iz jame grobne, iz blata greha, iz pakla, i staviti vam noge na stenu potpunog spasenja. Ona će vas spasiti! Ništa drugo ne može vas spasiti! Danas je vaša velika prilika. Neka vam Bog da takvu veru koja spasava i dopusti vam da je dohvatite.

OTIŠAO JE ŽALOSTAN

---

*"A kad ču mladić reč,
otide žalostan; jer beše vrlo bogat." (Mt. 19,22)*

Na tu reč ode mladić! Znete li koja je bila ta reč? Isus mu je upravo rekao da mora sve prodati, sve predati i sve ostaviti i slediti Njega čitavim putem, da mora potpuno predati samoga sebe i sve što poseduje Njemu, a sve zato da bi stekao Njegovo carstvo.

Kada je mladić čuo te reči, otišao je jer je imao veliko bogatstvo, to je bila njegova velika ljubav. Bio je bogataš, a bogatašu nije jednostavno biti predani hrišćanin. Bogataš može biti hrišćanin, a neki bogataši i jesu sjajni hrišćani; ali prema mome sudu, potrebno je daleko više milosti koja će ga održati, nego što je to potrebno nekom siromahu. Poznajem mnoge dobre ljude koji su bogataši; njihovo je bogatstvo posvećeno službi Božjoj i ljudima. Ali bogatstvo lako skrene čoveka da pođe krivim putem i da učini pogrešnu stvar. Zbog toga Biblija govori: "Niko ne može služiti dvojici gospodara." Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."

No, ja vam želim naglasiti samo dve reči iz teksta: "otišao je..." On, bogati mladi knez, plemić, kulturnan, fin, moralan, popularan, privlačan, mladi vladar, divne ličnosti i mnogih divnih vrlina u sebi – otišao je.

Hteo bi da pre svega upamtite da je on prvo došao k Isusu. Doći, nešto znači. Niko ne može videti Isusa kao Gospoda, osim po Duhu Svetom. Niko ne želi doći Hristu, osim po Duhu Svetom. Niko ne čini korak prema Isusu, osim po podsticaju Duha Božjega. Ni jedan čovek ne

može doći Isusu Hristu ako ga ne privuče Otac. Neki ne dođu kad su privlačeni. Mislim da dovoljno ne naglašavamo tu stranu istine evanđelja da svaki pogled prema gore, svaka sveta želja, svaka pomisao na dobrotu, svaka sklonost prema plemenitom životu, ne dolazi iz srca, jer ono je leglo greha. To je delo blagoslovljenog Duha kojeg je Bog dao da osvedoči svet o grehu, pravednosti i sudu.

Činjenica što ste sada ovde, dokaz je da vas Bog zove, da vas On želi zadobiti; On vas mami, podstiče, nagovara, čini da ste radoznali u pogledu duhovnih stvari i navodi vas da ih poželite.

Ponekad pevamo: "Svaka vrlina koju imamo, svaka pobeda koju zadobijamo." Šta je sledeći stih? "I svaka pomisao o svetosti Njegova je, samo Njegova." Jeste li u svom srcu pronašli želju za Isusom Hristom? Nju morate uzgajati. To je blagoslovljeni Duh Božji koji je dan da vas vodi iz mračne tame u svetlo. Nemojte se tome odupirati; predajte se Njegovoj snazi i On će vas odvesti iz tamnice u palatu, iz zatvora u slobodu Evanđelja, iz bede u radost Njegova spasenja, iz ropstva đavola u slavnu slobodu deteta Božijeg. On će vas voditi čitavim putem. A kad krenete, nemojte stati, idite dalje. Ne slušajte kad vas neko pokuša zaustaviti. Ne zaustavljajte se putem. Ne okrećite se ni levo ni desno. Znam da postoje oni koji će biti dovoljno ljudi, zli i pokvareni koji će vam se suprotstavljati i klevetati vas. Ali vi postojano idite napred pogledom uperenim na krst. Neka ni za jednoga od vas ne bude rečeno da je daleko došao, a onda skrenuo i otišao.

Ovaj je čovek došao Isusu. Nije jednostavno doći. Neki od vas nikada niste ni to učinili. Nikada niste načinili ni jedan korak prema Isusu Hristu. Načinili ste mnoge korake, ali u drugom pravcu. Otišli ste tako daleko da se uznemirite kad se okrenete i pogledate unatrag na udaljenost između vas i dobrote, Boga i neba. Kad biste se usudili zaustaviti i pogledati unatrag, uznemirili biste se od slike koja pokazuje vas same, prenerazili biste se koliko ste daleko prevalili hodajući pogrešnim putem.

Zastanite na trenutak i poslušajte. Jeste li ikada načinili iskren korak prema svetlu? Jeste li ikada načinili korak prema Isusu Hristu? Jeste li ikada iskreno krenuli prema boljem životu? Ovaj je čovek to učinio. Došao je Hristu. Ne da je samo došao, nego je došao trčeći. Čini nam se daje bio iskren i oduševljen tražitelj istine. Setite se ko je on bio: knez, bogati upravitelj, popularan, obrazovan čovek, kojeg je svako u gradu poznao; a ipak je taj čovek usred bela dana bio viđen kako trči Isusu. Hodanje nije bilo dovoljno brzo. On je trčeći došao Isusu, piše jedan od pisaca. A ja vam kažem da kad iskreno tražimo Boga, nebo i večni život, i kad su naše oči otvorene da vide neverovatnu grešnost srca poput Bunjanovog putnika, stavićemo prste u uši i bežati iz grada propasti prema zemlji svetla, ljubavi i slobode. Trčaćemo vapeći: "Život!" Gospode, pomози nam da budemo iskreni! Ovaj je mladić trčao k Isusu i zato nam se čini da je bio iskren.

Gledajte ga! Kad je došao Isusu, kleknuo je. Kako je samo bio ponizan! Dobro je kleknuti. Kleknuti nije slaba niti zla stvar. Klečanje može izgledati bezazleno, poput klečanja deteta, ali to nije dečija stvar.

Zaista, moraš biti veoma hrabar i ponizan da bi to učinio tamo gde te drugi gledaju. Kleknuti, nije ni glupa ni licemerna stvar. Neki tako misle i ne žele, niti hoće kleknuti. Oni nikada ne mole. Dok ste još bili na koljenima svoje majke, molili ste se. Ali neki od vas nikada se nisu molili, nikada nisu rekli: "Isuse mili, krotki i blagi" ili "Isuse, pastiru blagi, čuj me". Neki od vas se ne molite ali zato psujete. Vi zagađujete čisti vazduh Božiji svojim psovkama i kletvama. Ponašate se, kao da ste vaspitavani u paklu i kao da vam je đavo bio učitelj. Jezik dna pakla naučili ste savršeno. Neka vam Bog pomogne da odbacite svoje kletve i hule! Neka vam se Bog smiluje!

Ponovno kažem, molitva nije dečija igra. Divna je stvar moliti, to je moćna stvar, plemenita stvar. To je delo koje je Isusu ugodno. Kad se čovek obraća od svoga greha, buntovništva, nečistoće, pijanstva, laži,

ponosa, požude i spušta se na svoja koljena moliti, Sin Božji gleda nebeskim prostranstvima i govori: "Gledajte, on moli." Nemojte misliti da je moliti dečja stvar. Molitva je put do neba. Ovaj je čovek molio.

Pogledate li malo bliže u njega, videćete da ne izgleda samo iskreno i ponizno, već otvara i svoje srce Isusu te se čini da kaže: "Samo mi reci šta da učinim. Želim večni život. Znam da ga još nemam. Osećam glad koja nikako ne prolazi, koju nikako ne mogu zadovoljiti. U meni su misli koje ne razumem. U mom su biću dubine koje nikada nisam uspeo izmeriti, visine na koje se nikada nisam uspeo popeti, veličine koje ne mogu shvatiti. Nekako osećam da želim život, večni život. Šta trebam učiniti da ga i zadobijem?"

O, čoveče boli, Isuse iz Nazareta, dobri Učitelju, reci mi, što moram učiniti." I Isus ga je vodio korak po korak. Iskušavao ga je zakonom, a mladić je rekao: "Sve sam to držao od svoje mladosti, ali ne osećam zadovoljstvo. Nešto mi nedostaje. Šta mi to još fali?" A Isus je rekao: "Čuj, onda! Idi, prodaj što imaš i podaj siromasima, a onda dođi i sledi me i imaćeš blago na nebu."

Poslušajte! On je dotrčao Isusu čineći se oduševljenim; kleknuo je pred Isusom čineći se poniznim. Iskreno je priznao da njegovo srce treba Hrista. Da je učinio samo još jedan korak, bio bi spasen. Da je predao samoga sebe i svoje imanje, anđeli bi pevali od radosti, a Crkva Božja bi bila bogatija za jednu dušu. Da je bio iskren, hrabar i bezkompromisan, i učinio korak preko crte, kakvu bi radost za ovo vreme i za svu večnost stvorio! Ali poslušaj, besmrtna dušo! Pogledaj se, hoćeš li? On je došao, ali je i otišao.

Vidiš li kako mnogo možeš učiniti, a ipak ne učiniti ništa! Ne vidiš li kako daleko možeš otići, a opet pasti u beskonačan užas; koliko mnogo možeš videti i znati, a ipak biti neznalica; koliko moralan, privlačan i lep neko može biti u očima sveta, a ipak biti dovoljno rđav da okrene leđa Hristu i ode svojim putem? Nije li to portret u svoj

veličini vas samih? Večeras ste možda ovde. Možda ste došli da razgovarate sa Isusom. Te divne prednosti mogu biti vaše, a ipak ćete možda odavde otići bez Isusa.

Da li je moguće, da jedan čovek razgovara s Isusom, da gleda u Njegovo lice, da Ga dodiruje, a ipak da ode? Da, ovaj je mladić to učinio i otišao. A vi možete i više od toga! Vi možda priznajte da živite sa Isusom, a ipak Ga ne poznajete. Juda je živio sa Isusom tri godine, a onda Ga prodao za trideset srebrenjaka. Neki od vas prodali ste Ga i za manje od toga. Juda je od svoje pogodbe dobio svoje polje smrti. Vi niste dobili ništa. Poslušajte! Vi možete učiniti čak i gore od toga, da mislite kako živite sa Njim, i kako umirete za Njega a da Ga ustvari nikada niste ni upoznali. Razbojnik je to učinio; psovao Ga je u trenutku svoga umiranja, iako Ga je svojim očima gledao. Vi možete imati mnoge pobožne prednosti, a ipak otići u pakao.

A što ti radiš, brate moj? Je li takva i tvoja prošlost? Da je ovaj mladić samo prekoračio tu crtu, da se samo odrekao sebe, koliko drugačiju priču bi smo danas čitali! Da je pogledao na žrtvu koju Isus traži, a zatim na Isusa i nebo i setio se šta to sve znači: kakva visina, dužina, dubina, širina, večna radost, čast, korisnost za ovo vreme i za svu večnost koja dolazi čoveku koji se druži i živi u Emanuelu i za Njega; da je učinio samo jedan korak, možda bi napisao neku poslanicu, možda bi postao jevanđelista prve crkve. Da je ušao u carstvo sa svim svojim uticajem i čitavom svojom divnom ličnošću i sposobnostima, možda bi stotine i hiljade uveo u carstvo Božije. A sve je to bilo izgubljeno, jer on nije došao!

Kad budete stajali pred sudom Božjim, smatraće vas se odgovornim ne samo za ono što ste učinili, već i za ono što ste mogli učiniti, da ste bili na pravoj strani (*odluke*). Bog je nešto u vas uložio i On sada i u budućnosti nešto zauzvrat očekuje; ali jao, čoveku ili ženi koji će se susresti sa razočaranim Hristom! Upoznati ste šta se desilo sa suvom smokvom. Isus ju je prokleo. Nije umro za nju. Umro je za vas.

Razočarao se i prokleo smokvu, te je ujutro bila mrtva.

Želim da razmislite o rečima: "On je otišao." Kuda je otišao? Natrag svome bogatstvu; ali bogatstvo ga nije zadovoljilo i nikada neće, i nemože. Bogatstvo nije loše. Ono vam može pružiti zadovoljstva širokih razmera. Ono vam može dati prilike za zadovoljstva i privilegije. Ono vam može pomoći da proširite svoj vidik ili vam ga može zaslepiti. Bogatstvo nije loše, ali ono ne može nahraniti čoveka iznutra. Duša se ne može nahraniti ciglom i malterom, zlatom ili srebrom. Čovek koji se vozi najbržim kolima, koji pije šampanjac i sedi u najprobranijem društvu ne veseli se u tim stvarima dugo. Okreće se od njih umoran i bolestan u srcu. Jedna mi je gospođa nedavno rekla: "Mogu imati šta god poželim, barem što se novca tiče", i velika joj se suza skotrljala niz obraz. "Mogu imati svoje užitke, lepu odeću, kola, ložu u operi ili pozorištu. Mogu imati svoju modu i svoje moderno društvo", zadrhtala je poput umorne ptice, "ali sam umorna i prazna od svega toga. Želim Isusa. Ove me stvari ne zadovoljavaju."

Kad bi zlato moglo nahraniti dušu, kako bi onda bio sretan onaj čovek koji se bacio u uzavreli vodeni vrtlog i ostavio dva miliona iza sebe. Nije bilo ni mreškanja vode koje bi pokazalo mesto gde je potonuo. Njegovi su ga milioni naterali da se ubije.

Pre kratkog vremena umro je jedan milioner i ostavio iza sebe dvadeset miliona. Njegova je vlastita porodica rekla, da je bio najjadniji bednik kojeg su ikada videli. Bogatstvom ne možete zadovoljiti čovečju unutrašnjost.

Jednostavno, niste tako napravljeni. Napravljeni ste od drugačijeg materijala, od materijala iz koga je Bog sagradio planete, od materijala iz kojega je Bog sagradio večnost. Kad se ti svetovi ugase poput iskre ispod kovačeva čekića, kad se te planete raspadnu na uzvišenim putevima večnosti, vi ćete još uvek postojati. Zašto onda ne pokušate nahraniti svoju dušu stvarima večnosti? Zašto se hranite zrakom i

"trošite novac na ono što hrana nije, i nadnicu svoju na ono što ne siti?" "Slušajte me, pa ćete jesti što je dobro, i duša će se vaša okrepiti!"

Njegovo mu bogatstvo nije moglo pomoći. Kad je otišao od Isusa, otišao je od bogatstva neba. Ostavio je riznice koje nikada ne presušuju. Njegovo mu bogatstvo nije moglo pomoći, a ne može ni vama.

Kuda je otišao? Ka svojim prijateljima? Ko bi mogao zameniti Isusa? Ali on Ga je ostavio. Njegovi su prijatelji bili slični njemu. U svojim prijateljima nije nalazio ono što je hteo, jer onda ne bi ni došao Isusu. Malo je pravih prijatelja ovoga sveta. Lažni vas prijatelji blagosiljaju dok sunce sija; smeškaće vam se dok su vam džepovi puni; ali kada dođe žalost, kada vas pogodi uragan neuspeha i lavina siromaštva padne na vas, gde su onda vaši prijatelji? Ne poznaju vas. Prijateljstva ovoga sveta jedna su. Nemojte misliti da ćete među ljudima pronaći zamenu za Isusa Hrista. On je "prijatelj privrženiji od brata."

Kuda je otišao? Natrag u svoja zadovoljstva? Ona blede i nestaju kad dan nestaje. Ona nestaju sa jutarnjim oblakom. Ona venu poput cveća i nestaju kad se svetlost pojavljuje. U svetskom zadovoljstvu postoji odrađena količina zadovoljenja, znam, ali ono ne traje. Pričekajte dok vam obrazi prestanu cvasti (*biti rumeni*); to se nikada više ne može vratiti. Možete pokušati, ali znamo kad to nije pravo. Kad oči potamne, nikada više ne možete upaliti oganj u njima. Pričekajte dok vam mozak počne odbijati misliti, dok vam ruka zadrhti, a korak prestane biti čvrst. Šta onda? Gde su tada zadovoljstva? Možete ih prizivati, ali će ona odbijati doći; možete grmeti, ali će ona biti gluva; možete tražiti zadovoljstva sveta da ispune svoj deo ugovora, pogodbu koju su vam obećala ispuniti, ali od svega toga nema ništa.

A zadovoljstvo koje On daje traje večno. "Njegovi su putevi, putevi miline, i sve su staze Njegove pune spokoja."

Kuda je otišao? Na nebo?

Reci sada, pametni čoveče, prizivam se na tvoj sud i na tvoju savest. Je li otišao na nebo? Seti se da je tamo bio Isus Hrist. Mladić je došao Isusu, ali je otišao kad je čuo što treba učiniti da bi dospao u carstvo. Je li otišao na nebo? Ne, ostavio je nebo kad je napustio Isusa. Kad biste se mogli popeti zlatnim stepenicama, ući kroz biserna vrata i tražiti Ga, uzalud biste Ga tražili. Kad biste pogledali u lepotu krajolika večnosti, ne biste Ga našli; kad biste pogledali u procesije pobjednika, ne biste Ga našli ni tamo; kad biste pogledali u mnoge stanove, ne biste Ga našli. Ako biste Ga tražili u mnoštvu koje je Jovan video, a kojega čovek ne može izbrojiti – kod onih koji su oprali svoje haljine i ubelili ih u krvi Janjetovoj – ne biste Ga ni tamo našli.

Lav Judin Ga ne poznaje. A ako biste otišli i rekli Isusu: "Gospode, gde je onaj mladić? Kad sam Ga zadnji put video na evangelizacijskoj službi, izgledao je zabrinut. Trčao je, bio je dotaknut, molio je, plakao i pitao: "Šta trebam učiniti da se spasim?" Činilo se to vrlo obećavajućim. Ali gde je sada?" Mislili da bi Isus rekao: "Zar ne znaš da je otišao? Trebao bi biti ovde, ali je napustio ovo, kad je napustio mene. Ja sam put, istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim po meni." Ne postoji drugi put dan pod nebom kojim bi smo se mogli spasiti. Čoveku, koji odbija krenuti tim pravcem. Jutro, podne i večer nestaju u tami, u dubokoj mračnoj noći bez zvezda i bez nade, u večnoj noći.

"Otišao je." Isus sad dolazi do tebe, moj brate, do tebe moja sestro, glasom punim samilosti, punim molbe, punim ljubavi za tebe, punim sile da te spasi. On zna šta misliš, šta osećaš. Zabrinut si za svoju dušu, jer se Njegov Duh bori sa tobom i podstiče te da razmišljaš o večnim stvarima.

Sad kad ste u svetlu slučaja ovoga mladića na prelomnoj tački da krenete ovim ili onim putem, On vas pita: "Zar ćete i vi otići?" Suočeni

sa time, hoćete li? Usuđujete li se otići? Ako se usuđujete, jednoga ćete ga dana čuti reći: "Tada su otišli, a sada moraju otići u krajnju tamu." Odlučite se!

Niko vas ne može sprečiti ako želite doći; niko vas neće naterati doći ako niste voljni. Kako bih vam mogao pomoći da to učinite? Molim vas, nemojte načiniti novi korak u pogrešnom pravcu, nemojte načiniti novi korak od Isusa. Ako ne možete doći k Njemu, jer se osećate preslabi, ako se osećate oduzeti i fizički nesposobni učiniti korak prema Njemu zbog greha, onda mu okrenite lice. Nemojte mu okrenuti leđa, jer to znači smrt. Bacite se na kolena, pogledajte u Isusa i molite Ga za milost.

Ali kažete: "Ne mogu moliti". Kažite mu ovu molitvu: "Gospode, pomози mi", a ako ne možete ni to, recite: "Gospode!" A ako čak ni to ne možete, onda pogledajte u Njega, jer "u ovom trenutku, vaš život se nalazi u pogledu na Raspetog."

Sa svom snagom svoga bića, zbog Hrista, zbog krsta, zbog krvavog znoja, zbog žalosti i sramote, nemojte otići. Krenite prema Njemu, i to sada, prisećajući se da je "velika radost u nebu zbog samo jednog grešnika koji se obrati."

ZNACI NOVOGA ROĐENJA

---

*"Po tome se poznaju deca Božja i deca đavolja: koji god ne tvori pravde, nije od Boga, i koji ne ljubi brata svog."
(1. Jn. 3,10)*

Molim vas, pogledajte i 1. stih istog poglavlja:

"Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac, da se deca Božija nazovemo i budemo; zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna."

Kao što svet nije poznao i ne poznaje Isusa sada, tako neće prepoznati ni one koji su poput Njega. To je uvek istina. Ako vas svet poznaje i voli, ako ste omiljeni od sveta i jedno sa duhom sveta, nešto nije u redu sa ispovedanjem vaše vere.

"Zato svet ne poznaje nas, jer Njega ne pozna."

"Ljubazni! Sad smo deca Božija." Dopustite mi da vam odmah kažem da su te reči napisane ljudima koji su bili nanovo rođeni. Upućene su ljudima iz unutrašnjeg kruga, Isusovim prijateljima, bliskima Njemu, onima koji poznaju Njegov um i vrše Njegovu volju; ljudima koji su ušli u zajedništvo sa Njime.

"Ljubazni! Sad smo deca Božija, i još se ne pokaza šta ćemo biti; nego znamo da kad se pokaže, bićemo kao i On, jer ćemo Ga videti kao što jeste. I svaki koji ovu nadu ima na Njega, čisti se, kao i On što je čist. Svaki

koji čini greh i bezakonje čini: i greh je bezakonje. I znate da se On javi da grehe naše uzme; i greha u Njemu nema. Koji god u Njemu stoji ne greši; koji god greši ne vide Ga niti Ga pozna.

Dečice! Niko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je On pravedan; Koji tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. Zato se javi Sin Božji da raskopa dela đavolja. Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer Njegovo seme stoji u njemu, i ne može grešiti, jer je rođen od Boga."(1. Jn. 3,2–9)

Sada dolazimo to testa: "Deca Božija i deca đavolja poznaju se po ovome..." Dakle, vidite da postoji razlika. Neki od nas to još nismo prepoznali. Tako smo slepi da ne možemo videti razliku.

Tako čvrsto spavamo, tako zatvoreni u svom vlastitom sebičnom, lagodnom životu da to ne vidimo. Đavo nas je paralisao u rasuđivanju. Ne prepoznavamo razliku o kojoj Bog govori. Ponekad se trudimo dovesti ljude u ono što nazivamo "crkva", a nismo im naglasili ovu razliku; kandidatima za članstvo crkve nismo objasnili što stvarno znači ući u zajedništvo sa narodom Božjim.

"Deca Božija... poznaju se po ovome..." Po čemu? Pročitajte 9. stih i pronaći ćete objašnjenje: "Koji je god rođen od Boga ne čini greha, jer Njegovo seme stoji u njemu, i ne može grešiti, jer je rođen od Boga." Po čemu? Po svome stavu prema pravom i krivom. Po svojoj ljubavi prema jednome i po svojoj mržnji prema drugome. Po ovome se deca Božja otkrivaju i prepoznaju: "Niko da vas ne vara: koji pravdu tvori pravednik je, kao što je On pravedan. Koji tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka."

Pre nego sami sebe nazovete detetom Božjim, istražite svoje vlastito srce i vidite da li ono prolazi na ovom testu. Izmerite se Rečju Božjom,

svetlošću Božjom, zahtevima Golgote, vlašću Duha Svetoga. Budite iskreni sa testom. Uporedite se sa tim standardima i recite: "Suočen sa ovim uslovima, usuđujem li se reći da hodam ispravno sa Bogom?" Jesam li stalni svedok očišćavajuće sile dragocene krvi Hristove? Imam li svedočanstvo Duha? Jesam li okrenuo leđa stvarima koje nisu od Boga? Jesam li izbacio iz svoga života stvari koje Bog ne odobrava? Tražim li iskreno biti poslušan svetlu Reči?

"Deca Božja i deca đavolja poznaju se po ovome..." Razlika između spašenoga i nespašenoga čoveka jeste, da spašeni beži od greha, a nespašeni trči za njim. Spašeni mrzi greh; nespašeni ga voli. Spašeni čovek odupire se đavolu; nespašeni ide za njim i govori: "Stari moj gospodar, možeš li mi dati neki posao – zanimaciju?" On traži đavola i stvari koje su njegove.

To je ono što čini svaki čovek koji nije spašen. Tražim vaše mišljenje. Čovek se otkriva onim što čini. Ljudi su došli Isusu i čuli pitanje: "Znate li s kim razgovarate?" A odgovor je bio: "Naš otac je Avram." Isus je rekao: "Vi imate đavla za oca i želite da vršite želju oca svoga." Delo koje čovek čini pokazuje kome pripada.

"Deca Božja... se po ovome poznaju..." Postoji razlika, razlika u vašem stavu prema svetlu, u vašem stavu prema mraku. Kako stojite danas sa Bogom? Ne pitam kako stojite sa crkvom ili sa nekom drugom verskom institucijom. Tražim nešto dublje i važnije od toga. Ne pitam ni stojite li ispravno sa ljudima. Pitam stojite li ispravno s Bogom. Jer to je ono što stvari čini različitima.

"Deca Božja i djeca đavolja poznaju se po ovome..." Čijem društvu danas pripadate? Kakva pisma pišete? Šta govorite i kako se ponašate prema svojoj kolegini na poslu kada ste sami? Ako ste čovek Božiji, ponašaćete se prema kolegini sa jednakim poštovanjem kao prema svojoj majci ili kćerci. U svome stavu prema pravom (*ispravnom*) i u svome stavu prema krivom (*nepravdi*) pokazivaćete kakvi ste. Dete

Božje ne može činiti greh! To ne znači da ne možete sagrešiti. To znači da nećete hteti sagrešiti.

Pre kratkog vremena video sam jednu majku sa detetom u svome naručju. Da sam joj prišao i rekao joj da baci svoje malo dete na pod, rekla bi mi: "Ne mogu!" Ona ima dovoljno snage da to učini i priliku da to učini, ali što je više nagovaram i ustrajem, snažnija će biti u svome odbijanju. Svakako, mogla bi to učiniti kad bi htela, ali ne želi povrediti svoje dete. Majka u svome srcu ima nešto što je čuva da ne povredi svoje dete. Šta je to? Ljubav. Tačno. Kad je dete Božje u kušnji da učini greh, ono kaže: "Ne mogu. Ljubim Boga." To je ono šta apostol misli! On ne može. On je nanovo rođen. Po tome sam zakleti neprijatelj greha. Ako sam dete Božje, ne mogu prihvatiti greh, ne mogu mu se predati, nigde, ni u crkvi, ni van nje, ni kod kuće, ni u svetu. To je očekujući stav deteta Božijega. Znam da je to tvrda izjava, ali nije pretvrda. Ja je ne činim tvrdom nego što je tvrdom čine Novi zavet i Duh Sveti.

"Deca Božija i deca đavolja poznaju se po ovome..." Jedna reč o sigurnosti te spoznaje. Ja ne verujem u onu nauku koja govori da možete biti hrišćanin, a da to i ne znate. Ako dobijete veru ne znajući, onda je i izgubiti možete ne znajući. U svakoj crkvi postoje tri klase ljudi. Pitajte jednu klasu ljudi jesu li nanovo rođeni. Odgovoriće vam: "Ne znam. Nadamo se." Ne nadate se da ste ručali, zar ne? Ono što čovek jeste, ne mora se nadati. Čovek se jedino nada onome što još nije dobio. Postavim li to isto pitanje drugoj klasi ljudi, reći će mi: "Pa, nisam baš siguran, to Bog zna." Ali Novi zavet želi da budu sigurni. Dete se Božje otkriva u sigurnosti novoga rođenja. "Nisam baš siguran, ali mislim da jesam!" Pripadate li vi grupi "mislim da jesam".

Postoji još jedna klasa, a to je ona kojoj ja pripadam. To su oni koji sa sigurnošću znaju. Pitajte bilo kojega člana te klase, je li nanovo rođen i videćete novo svetlo na njegovom licu dok odgovara: "Slava Bogu, znam da jesam! Spasen sam!" To su ljudi koji drže crkvu živom. To su

najbolji ljudi u svakoj crkvi; ljudi koji će pohađati molitvene sastanke. U tome, u spoznaji stvari, u sigurnosti stvari, pokazuju se deca Božja. Kad sam se ja obratio, znao sam to. Siguran sam bio u to. A tako i svako ko se nanovo rodio.

Razgovarao sam jednom sa nekim putnicima u vozu. Kartali su se. Čuo sam kako nešto govore o hrišćanima i hrišćanskoj crkvi. Govorili su stvari koje nisu bile baš lepe. A onda su rekli nešto o Isusu. A ja sam rekao: "Lakše, prijatelji! O Njemu nemojte ništa govoriti! Šta vi uopšte znate o Njemu? On je najbolji prijatelj kojega sam ikada na svetu imao. Došao je k meni kad sam bio niko i spasio me. Radost Njegove prisutnosti u mom je srcu i u ovome trenutku, a to je nešto više što mogu i iskazati rečima." Jedan od njih je rekao: "Sanjate!" Odgovorio sam: "Sanjam? Onda, molim vas, tišina! Nemojte me buditi! Želim i dalje sanjati. Buđenje bi mi donelo samoću i bol!" Ali nisam sanjao. Činjenica je večnosti da je Hrist umro i uskrsnuo za moje opravdanje, i ja to znam. Hvala Bogu za tu spoznaju, tu apsolutnu spoznaju. Zna li vi to? Jeste li sigurno u to?

"Deca Božija i deca đavolja poznaju se po ovome..." Ako to ne znate, pitajte se zašto niste primili sigurnost novoga rođenja. Ako to ne znate, jedna od dve stvari moraju biti istinite: gajite neki greh ili sumnjate. Ako ste se iskreno predali, verovaćete Isusu. Ako mu pokušavate verovati pre predanja, vera neće delovati. Ubiće je sklonost za nepravdu (*krivo*). Neka nepravda ode i onda ćete biti u stanju verovati mu, i vaša će vam vera u Njega doneti sigurnost.

Pitam se, razumete li me. Ljudi koji su rođeni gde se govori određeni jezik, sve razumeju. Ako ste samo povezani sa nekom crkvom, bez novoga života, nećete razumeti o čemu vam danas govorim. Pre izvesnog vremena propovedao sam u jednom velikom gradu i na završetku bogoslužja došla mi je neka žena i rekla: "Zna li da u predgrađu imamo romsko kamp naselje? Da li biste ih hteli posetiti?" Odgovorio sam: "Poći ću ih videti ako su tamo." Sledećeg me jutra

odvela da vidim logor. Kad smo se približili mestu na putu odakle smo mogli videti kola i šatore, okrenuo sam se ka njoj i rekao: "Tamo nema Cigana!" "Ali", rekla je, "tu su kola i šatori!" "Da", rekao sam, "ali to nisu ciganska kola niti ciganski šatori. Kola i šatori slični su ciganskima, ali ne isti. Jedan Ciganin nikada ne bi imao takav šator ni takva kola." Gospođa je odgovorila: "Iznenadena sam. Mislila sam da su ljudi koji žive u kolima Cigani." Kad smo stigli do logora, i sjahali sa konja, započeo razgovor na svom maternjem jeziku. Čuvši strani glas, pogledali su u mene, ali nisu me razumeli. Među njima je bila jedna žena koja je brzo shvatila situaciju i rekla: "Poznajem vas, vi ste ciganski propovednik. Ja nisam rođena kao romkinja, ali sam bila sa njima." Rekao sam: "Kad biste bili rođeni kao romkinja, razumeli biste moj jezik." I to je upravo razlika između pridruživanja crkvi i novoga rođenja; sa novim rođenjem postajete novo stvorenje u Hristu Isusu. Vidite li sada razliku?

"Deca Božija i deca đavolja poznaju se po ovome..." Po toj sigurnosti, po toj spoznaji, po tom uverenju duše, po novom rođenja. No, ako ne možete pokazati na samo mesto gde se to dogodilo, ako ne možete tačno u minutu odrediti vreme, samo recite: "Isuse, ljubim Te!" Evo stiha iz Pisma za taj poziv: "Ko god ljubi, od Boga je rođen." Neka je blagoslovljeno Njegovo ime! U sigurnosti toga, u svetlu toga, u sreći toga, u obilnoj sreći toga, pokazuju se deca Božja.

"Da", reći ćete, "ali želim biti malo sigurniji!" Dakle, dopustite da vam dam nekoliko znakova novoga rođenja. Oni se uvek moraju nalaziti na detetu Božjem. Evo prvoga: onaj koji je nanovo rođen, boravi u Njemu. Postoji li taj znak na vama? Imate li vi svoje korene i svoje izvorište u Isusu? Je li sam vaš život u Isusu? Tennyson je jednom sa nekim prijateljem prolazio svojim vrtom kad ga je prijatelj iznenada upitao: "Šta je za tebe Isus Hrist?" Tennyson je pokazao na lepi mali cvet do svojih nogu i odgovorio: "Upravo ono što je sunce u životu ovoga malog cvetića. To je ono što je Isus i meni. On mi je sve u svemu." Možete li i vi to reći? Možete li reći: "Odstupi, tašti svete, ne privlačiš

me"? Ili vas svet i njegove privlačnosti još uvek mame?

Evo još jednoga znaka novoga rođenja: onaj koji je rođen od Boga, pobedio je svet! Pre izvesnog vremena razgovarao sam sa jednom mladom devojkom i ona je rekla: "Zabrinuta sam za svoju dušu. Želim biti hrišćanka." Zatim je pokazala na svoje prijateljice, šestoro njih, sve kćeri bogatih roditelja. "Nešto mi govori da ne mogu dalje živeti dokonim i ispraznim životom", rekla je, "ali ako se promenim, moram li ih se odreći?" "Ne, ako si stvarno obraćena", rekao sam, "ali će se one odreći tebe." Jesam li bio u pravu? Znao sam da jesam, a i vi to znate. Nije moj posao da propovedam razvodnjeno Evandjelje. Prezreli biste čoveka koji se boji reći istinu kao što je u Hristu Isusu. A evo šta Knjiga Božja govori: "Ako ko ljubi svet, u njemu nema ljubavi Očeve."

Evo još jednoga znaka rođenja! Onaj koji je rođen od Boga ljubi svoju braću! "Ko ne ljubi, nije upoznao Boga, jer je Bog ljubav." Da li je taj znak na vama? Ili ste cinični, kritični, neljubazni, pakosni, drski? "Ko god ne čini šta je pravedno i ko ne ljubi svoga brata, nije od Boga." Je li taj znak na vama? Zastaću da ispitajte svoje vlastito srce u svetlu Njegova delovanja.

Evo još jednoga znaka novoga rođenja: onaj koji je rođen od Boga čuva sebe u ljubavi Božjoj. Da u vrtu imate divan cvet koji pokušavate dovesti do savršenstva veštačkim grejanjem, znali biste da vaša biljka zahteva određenu temperaturu ili neće napredovati, niti rasti. Temperatura mora odgovarati njenoj potrebi ili će biljka uvenuti. Tako i onaj koji je rođen od Boga čuva sebe u ljubavi Božjoj, inače će izgubiti biljku koju je Bog ukorenio u njemu.

"Deca Božija... poznaju se po ovome..." Mogu li vam to objasniti? Pitajte jedan mali cvet, da vam objasni sunce. Šta mislite, šta će vam reći? Da ima glas, znam šta bi vam rekao. Rekao bi vam: "Ne! Ne mogu objasniti sunce, ali biću ti vrlo zahvalna ako mi se makneš sa puta da bi ono moglo sjati na mene." O, Sunce pravde, zasjaj na nas!

Još jedan znak rođenja: "Ko veruje u Sina Božjega, to svedočanstvo ima u sebi... primili ste duha posinjenja kojim vičemo: Avva, Oče!"

Nikada neću zaboraviti kad nam se rodilo prvo dete. Bio sam vrlo mladi otac. Deca su bila nova stvar za mene. Hteo sam da prohoda pre nego je moglo stajati, a prvih se nekoliko nedelja činilo da sam ja potpuno zaboravljen, jer su dete i majka bili jedno. Majka je bila bebin svet, a beba majčin. Mladi očevi znaju sve o tome, jer su to videli, a i oni stariji. Najmilija slika sa ove strane "vrata od bisera" majka je sa svojim prvim detetom. Ona za njega živi danju i noću. Sanja o njemu. Pazi ga iz dana u dan i brine se za nj. Da, da! I tako nedelje i meseci prolaze dok jednoga dana, na vaše veliko iznenađenje, poučeno i potaknuto od majke, dete ne kaže: "Ta-ta!"

Upravo tako. Tako i Duh Sveti dolazi tek predanom srcu i uči ga reći: "Avva, Oče!" "Deca Božja... poznaju se po ovome..." Imate li to? Je li to i vaše iskustvo? Čeznete li za tim? Jeste li gladni toga? Vapite li za tim? Ono vam je na dohvat ruke platite li cenu. Neka vam Bog pomogne da to učinite. Vrata milosti otvorena su vam. Darovi Božji vaši su da ih tražite. Okrenite se Bogu, Golgoti, novom životu. Ja to za vas ne mogu učiniti; to morate sami. Učinite to sada, a tada će ljudi i žene za vas reći da nosite na svome telu. O da, i u svojoj duši znakove novog rođenja deteta Božjeg. Bog neka vam pomogne.

Biografija

Rodney Gipsy Smith
(1860 – 1947)

Rodne Smit (Rodney Smith), poznat kao "Džipsi Smit" ("Gipsy Smith"), je bio Metodistički evanđelista; rodio se 31. marta 1860. godine, u Vansteadu (Wanstead, 6 milja severoistočno od Londona), Eseks, Engleska (Essex, England), roditelji su mu bili Romi. Obraćanje Gospodu je doživeo kada je imao šesnaest godina.

1877. godine počinje da deluje kao evanđelista pod pokroviteljstvom Hrišćanske misije u Londonu (Christian Mission of London), i propoveda veoma upečatljivo na mnogim mestima. U međuvremenu Hrišćanska misija se organizuje kao Vojska spasa (Salvation Army), dok Smit 1882. biva odbačen zbog kršenja njenih strogih pravila, ali on nastavlja da propoveda u Hanleju (Hanley). Godine 1883. odlazi na

kratko u Švedsku, 1886. se vraća opet u Hanlej, gde ostaje do završetka svog evanđeoskog rada, do 1888.

1889. posećuje SAD, i održava evangelizacije u raznim gradovima, ali iste godine se vraća natrag u Englesku i spaja se sa Mančesterskom misijom (Manchester Mission). 1891. ponovo odlazi u SAD. Po povratku u Englesku 1892. vodi službu u Edenburgu (Edinburgh), iz koje izrasta Džipsijeva evanđeoska vagonaska (šatorska) misija (Gipsy Gospel Wagon Mission), kroz koju služi svom narodu – Romima.

Godine 1893. odlazi po treći put u SAD. Posle pet meseci probuđenja u Glasgovu (Glasgow), 1893–94. Smith odlazi u Australiju i propoveda u Adelaidu, Sidneju i Melburnu (Adelaide, Melbourne, Sydney), posle čega se vraća u Englesku, preko SAD, gde se kratko zadržava.

1895. propoveda u Londonu, Mančesteru i Edenburgu (London, Manchester, Edinburgh), kao i u mnogim manjim gradovima. Godine 1896. posećuje po peti put SAD, a po povratku u Englesku 1897. organizuje kratku evangelizacionu kampanju. Iste godine postaje prvi (počasni) misionar Slobodne nacionalne crkve (National Free Church Council), na ovom položaju ostaje do 1911. gde vodi i pomaže sastanke probuđenja širom Engleske. Godine 1907. ponovo posećuje SAD.

Džipsi Smit, je zaspao u Gospodu 1947. godine dok "njegova svetla probuđenja" još i danas gore.

Bibliografija:

Gipsy Smith, His Life and Work (autobiography), new ed., New York, 1907.

SIONSKA TRUBA

---

www.siont.net

Onima, koji imaju interes za Reč, dela i puteve Božije...
Nadamo se, da će ova i druge knjige ispuniti našu viziju i želje za vas:

*"Za poznanje mudrosti i vaspitanja,
za shvatanje izraza razuma
i primanje nauke pameti,
pravičnosti, pravde i poštenja;
za davanje prostima razbora,
znanja i razmišljanja mladome čoveku.
(Poslovice 1:2-4)*

**OVAJ FAJL JE BESPLATAN,
I JEDINO TAKO MOŽE DA SE DALJE DISTRIBUIŠE!**
